

HAJDINČAN

Leto III, št. 3, 11. 2001

GLASILO OBČINSKEGA SVETA OBČINE HAJDINA

Kletarji v pričakovanju novega - šestega - kletarja letnika

*Z velikim veseljem vas vabim na prireditve
ob 3. občinskem prazniku.*

Župan Radoslav Simonič

PROGRAM PRIREDITEV OB 3. PRAZNIKU OBČINE HAJDINA

Petek, 19. oktober 2001

Ob 13.00 Občinsko prvenstvo v golfu
(golf igrišče na Ptuju)

Torek, 30. oktober 2001

Ob 16.30 Občinsko prvenstvo v namiznem tenisu
– posamezno (telovadnica OŠ Hajdina)

Sreda, 31. oktober 2001

Ob 8.00 Občinsko prvenstvo v tenisu – dvojice
(tenis igrišče Goja v Hajdošah)

Ob 17.00 Občinsko prvenstvo v malem nogometu
- kadeti (telovadnica OŠ Hajdina)

Petek, 2. november 2001

Ob 17.00 Občinsko prvenstvo v malem nogometu
- veterani (telovadnica OŠ Hajdina)

Četrtek, 8. november 2001

Ob 18.00 "PRAZNUJMO S PESMIJO"
Srečanje pevcev in godcev občine Hajdina
(v šotoru pred Občino)

Ob 17.30 Otvoritev razstave: "Občinski simboli občin
v Republiki Sloveniji"
(Kulturno prosvetna dvorana Hajdina)

Ob 19.30 Tekmovanje v vlečenju vrvi med ekipami
vaških skupnosti občine Hajdina
(v šotoru pred Občino)

Ob 21.00 ORFEJČKOVA PARADA z iskanjem
predmeta - najmanjša in največja ročka - vrček
(v šotoru pred Občino)

Petek, 9. november 2001

Ob 17.00 Občinsko prvenstvo v malem nogometu
- člani (telovadnica OŠ Hajdina)

Ob 18.00 OBČINA MLADIM
- nastop ansamblov: "PLIMA"
"POP KORN"

(v šotoru pred Občino)

Sobota, 10. november 2001

OSREDNJA PRIREDITEV

Ob 13.30 Začetek prinašanja belega in rdečega vina
(od 13.30 do 15. ure) ter vpis prinašalcev
v krstno knjigo za leto 2001

Ob 14.45 Prihod kletarja letnika 2001 s konjsko vprego
v spremstvu kletarjev prejšnjih 5-ih letnikov
in pričetek 6. tradicionalne prireditve

Ob 15.00 "IZ MOŠTA VINO – PRIDI NA HAJDINO!"
v farni cerkvi sv. Martina s kulturnim
programom in imenovanjem kletarja
letnika 2001

Ob 16.30 - Osrednja prireditev ob 3. prazniku občine
Hajdina
s slavnostnim govorom župana in podelitev:
1. občinskih priznanj
2. priznanja za najlepše urejeno vaško
skupnost in posamezne objekte
3. podelitev pokalov tekmovalcem za športne
dosežke
- pogostitev občanov in gostov
(v šotoru pred Občino)

Družabno srečanje občanov občine Hajdina
z ansamblom "VITEZI CELJSKI"
- za gostinske storitve bo poskrbel organizator
iz Draženc

Nedelja, 12. november 2000

Ob 10.00 Slavnostna maša ob prazniku sv. Martina
z blagoslovitvijo obnovljene notranjosti
cerkve

Zaključek razstave: Občinski simboli občin v
Republiki Sloveniji
(Kulturno prosvetna dvorana Hajdina)

Lep pozdrav občanom pred 3. občinskim praznikom

V teh lepih zadnjih oktobrskih dneh so dela in aktivnosti v občini usmerjene k zaključevanju investicij, vzdrževalnih del in pripravam na praznovanje 3. občinskega praznika.

Lahko rečem, da na nekaterih področjih vlada pravo predpraznično vzdušje, in sicer predvsem na športnem področju, saj njihovim aktivnostim botrujejo lepi in topli jesenski dnevi in množična udeležba občanov pri posameznih športno-rekreacijskih panogah. Občinski svet se pripravlja na 23. redno sejo, sklicano za ponedeljek, 29. oktobra, z dokaj obsežnim dnevnim redom. Pred njo se kot običajno sestajajo odbori OS, ki s svojimi strokovnimi stališči olajšajo delo članom občinskega sveta in pripomorejo k lažjim in objektivnejšim odločitvam na njihovih sejah. Z delovanjem odborov smo tako zadovoljni oboji - tako župan kot člani občinskega sveta, ki so tudi neposredno vključeni v delo odborov in komisij. Dela, skrbi in obveznosti za majhno občinsko upravo je prav tako toliko, da komaj zmore. Brez pomoči in aktivnosti vseh članov občinskega sveta in drugih bi bilo veliko težje.

Veliko dela županu in občinski upravi nalaga tudi država s svojimi zakoni, odredbami in vse pogostejšimi navodili za dostavo raznih podatkov, izračunov itd.

To ni tarnanje nad državnimi organi in državnimi uslužbenci, temveč moje opažanje, da se državne institucije vse bolj birokratizirajo, delo pa nalagajo lokalnim skupnostim. Nujna je reorganizacija državne uprave, in to čimprej. Stvari so lepo razvidne iz pripravljenih proračunov za 2002. in 2003. leto. Okrnjen je skladnejši regionalni razvoj, za katerega se zavzemamo vse nemestne občine v Sloveniji. Posebno zaskrbljujoč pa je aroganten in birokratski odnos zaposlenih na posameznih ministrstvih do lokalnih skupnosti, do njihovih problemov in potreb. Ti menijo, da je celotna Slovenija infrastrukturno in drugače »pokrita« kot naše glavno mesto Ljubljana.

Do sedaj sem vedno menil, da sta največja dosežka naše samostojnosti sprejem Ustave in Zakona o lokalni samoupravi. Sedaj v drugi dosežek že dvomim. Spreminjajo in dopolnjujejo ga ravno tisti, ki z lokalno samoupravo do sedaj niso imeli stika ali pa jo prikrojujejo svojim političnim ciljem. Lokalna samouprava pa je življenje državljanov (naj bi bili enakopravni) v lokalnih skupnostih – občinah. Vse več »državnih« del in izdatkov država prelaga iz svojih pleč na občinske uprave in občinske proračune. Za nadaljnji razvoj lokalne samouprave

takšen odnos ne pomeni nič vzpodbudnega. Žal je lobiranje v tej smeri precej oteženo, saj Drausko polje sploh nima nobene poslanca v parlamentu.

Kljub usakodnevnim težavam smo v tretjem letu delovanja naše občine naredili veliko. V vseh naseljih v občini smo vlagali v vzdrževanje in novo komunalno infrastrukturo. Proračunsko smo financirali urejevanje vaških, gasilskih in športnih objektov. Uspeli smo na zavidljivem nivoju zadostiti tako imenovanim družbenim dejavnostim (šolstvo, otroško varstvo, socialno varstvo). Primerno smo financirali šport, kulturo in druge društvene dejavnosti, varstvo pred naravnimi in drugimi nesrečami in nenazadnje smo na glavnih upadnicah v občino postavili občinske table. Vzdrževali in investirali smo tudi tako imenovane objekte skupne rabe: občinsko upravo, cerkev, pokopališče in drugo.

Še v tem letu bomo pričeli z izgradnjo stavbe ob sedanji stavbi občinske uprave, v kateri bosta dve garaži, prostori za civilno zaščito, arhiv in skladišče za orodje. V mesecu novembru predvidevamo tehnični prevzem kanalizacije na Sp. Hajdini, na podlagi katerega si bomo pridobili uporabno dovoljenje in pričeli s priklopi. Do konca tega leta predvidevamo tudi potrditev prostorskega plana občine Hajdina in dokončanje izvedbenega projekta javne razsvetljave ob glavni cesti v Hajdošah in Slovenji vasi. Pristopili bomo tudi k dokončanju pločnika in AP in investicijo zaključili ob ugodnem vremenu še v tem letu. Zaradi kadrovskih zamenjav na Uradu za prostorsko planiranje in na Ministrstvu za promet smo dogovorjeni za razširjen sestanek o poteku trase avtoceste in hitre ceste do konca tega leta. Sklicatelj bo Urad za prostorsko planiranje. Glede na dosedanje izkušnje pa menim, da bo do tega sestanka prišlo v januarju ali februarju naslednjega leta. Tik pred dokončanjem je idejni projekt za bodočo ureditev centra v občini Hajdina z izgradnjo mešano poslovne upravne zgradbe (ponovno bomo pridobili na Hajdino v naslednjih letih dostavno pošto – pismo o nameri bom podpisal še to leto), za izgradnjo vrtca ob OŠ Hajdina smo v republiki na 15. mestu itd.

Do občinskega praznika se bo občina Hajdina predstavila s svojimi stranmi na Internetu. Letos je naš praznik v soboto, dne 10. novembra – pred Martinovo nedeljo. Naštevanje dogajanj ob 3. občinskem prazniku prepuščam drugim. Vas, spoštovani občani, pa povabim, da se kot v preteklih dveh letih udeležite naših prireditvev, prinesete h krstu mošt (beli in rdeči), ker ga bomo na 6. prireditvi »Iz mošta vino – pridi na Hajdino!« prekrstili v vino in imenovali 6. kletarja letnika, ki tokrat prihaja iz naselja Draženci. Za kletarja letnika 2001 bom na predlog VO Draženci imenoval g. Ivana Rajha.

Takoj po prireditvi v novo obnovljeni farni cerkvi bomo pričeli s kratko osrednjo prireditvijo, na kateri bomo podelili tudi priznanje župana, občinska priznanja, priznanja za najbolj urejene hiše z okolico, športna priznanja in pokale. Vsem prisotnim bomo postregli (letos v organizaciji VO Draženci) z golažem in mladim vinom ter se zavrteli ob zvokih ansambla Vitezi celjski v šotoru na parkirišču med občinsko zgradbo in farno cerkvijo.

Ker v naši občini v tem mandatu nismo in ne bomo usake investicije proslavljali in posebej popularizirali, vas vabim na naš skupni 3. občinski praznik in vam ob njem ČESTITAM

Radoslav Simonič,
župan občine Hajdina

Z zasedanja Občinskega sveta

V mesecu septembru se je Občinski svet sestel na 22. redni seji, ki je bila 6. septembra 2001 ob 17. uri v prostorih občine Hajdina.

Na seji so bili sprejeti:

- Realizacija proračuna občine Hajdina za obdobje januar – junij 2001;
- Odlok o spremembi odloka o proračunu občine Hajdina za leto 2001;
- Sklep za točno vzpostavitev evidence za nadomestilo za uporabo stavbnega zemljišča – opravila se bo dejanska zunanja tlorisna izmera objektov (oboda) pri vseh zavezancih, kot jih predvideva 2. člen Odloka o nadomestilu za uporabo stavbnega zemljišča.

Poročilo o prometni varnosti na območju občine Hajdina je podal pomočnik komandirja Policijske postaje Ptuj Boris Kozenburger.

Občinska uprava

Škoda po suši v letu 2000

Katastrofalna suša v lanskem letu je povzročila veliko škode na vseh kmetijskih površinah. Za odpravo posledic suše je na pomoč priskočila tudi država, saj je s sprejetjem Zakona o zagotovitvi sredstev za odpravo posledic suše, neurij s točo, plazenja tal in sluzenja morja v letu 2000 namenila 8,5 milijard tolarjev za odpravo posledic suše.

S strani Državne komisije za sanacijo je bila Občini Hajdina priznana dokončna škoda v višini 135.350.427 SIT. Znesek škode je bil korigiran v skladu z uradnimi podatki s strani državne komisije za sanacijo.

Na podlagi priznane škode so bila občini nakazana sredstva v petih akontacijah v skupni višini 60.150.391 SIT. Oškodovancem sta bili že v letu 2000 nakazani dve akontaciji sredstev, dve akontaciji pa so prejeli v letošnjem letu. Sedaj v mesecu novembru pa se pripravlja še zadnja - peta dokončna akontacija.

Sredstva so namenska in so bila oškodovancem nakazana za namen nakupa krme za ohranjanje osnovnega staleža živine.

Suša je tudi letošnje poletje ponovno povzročila veliko škode na kmetijskih pridelkih. Država je za odpravo posledic škode, nastale zaradi suše v letu 2001, namenila okrog 5,5 milijard tolarjev. Država

Ločujmo odpadke

Ekološki otok (po novem: zbiralnica ločenih frakcij komunalnih odpadkov) ne stoji več samo v Dražencih, temveč tudi v drugih naseljih naše občine. Tako lahko občani bližje odložimo ločeno zbrane komunalne odpadke, ki so kot surovina uporabni za nadaljnjo predelavo.

Vzemimo ekološke otoke za svoje kot sestavni del našega življenja, in jih uporabljajmo tako, kot piše v navodilih, ki jih lahko preberemo na ekološkem otoku. Zato si ob prvem obisku ekološkega otoka vzemimo čas in pazljivo preberimo, kaj smemo kam odložiti:

- V zabojnik za **PAPIR** odlagajmo časopise, revije, prospekte, zvezke, knjige, brošure, pisarniški in računalniški papir, embalažni papir, kartonske škatle in druge izdelke iz papirja in kartona – in to brez plastičnih ovitkov, kartonske škatle pa raztrgajmo na manjše kose, da jih bomo

lahko odložili v zabojnik.

V zabojnik za papir ni dovoljeno odlagati: zelo umazanega papirja, papirja, ki je kombiniran z drugimi materiali (kot so folije, kovine, povoščen papir...), staniol papirja, celofana, papirnatega jedilnega pribora.

Z eno tono odpadnega papirja prihranimo 3,5 m³ lesa.

- V zabojnik za **STEKLO** odlagajmo vse vrste steklenic, kozarce za vlaganje in druge steklene posode, s katerih odstranimo vse nesteklene dele. Steklo ne sme biti umazano.

V zabojnik za steklo ni dovoljeno odlagati okenskega stekla, porcelana.

- V zabojnik za **PLASTENKE** odlagajmo plastenke vseh vrst brezalkoholnih in alkoholnih pijač ter kisa **brez zamaškov** (ker plastenke in zamaški ne morejo v skupno nadaljnjo predelavo).

V zabojnik za plastenke ni dovoljeno odlagati trde plastike, platenk od olja, čistil, kemikalij.

- V zabojnik za **PLOČEVINKE** odlagajmo pločevinke alkoholnih in brezalkoholnih pijač.

Večino kovinske embalaže je mogoče predelati, pri nas pa imamo žal trenutno možnost predelave le za pločevinke alkoholnih in brezalkoholnih pijač, zato ločeno zbiramo samo te. Ostale vrste kovinske embalaže zato odlagamo v posodo za preostale odpadke, ki jo imamo doma in nam jo vsaka dva tedna izpraznijo delavci čistega mesta.

BIOLOŠKE ODPADKE kompostirajmo doma in tako sami pridelajmo kompost za gnojenje naših vrtov. Kompostiramo lahko ostanke od priprave hrane, ostanke hrane, jajčne lupine, čajne vrečke, odmrle rastline, pokošeno travo, plevel, listje, vrtno odpadke, vejevje, ostanke rezanja žive meje, žagovino, perje...

Nikar ne kurimo pokošene trave, plevela...ali celo odpadnih olj, gum, plastike..., ker s tem ustvarjamo vir strupenih snovi, ki zastrupljajo zrak, ki ga dihamo in ker s tem ustvarjamo škodljive snovi, ki se nalagajo v pridelkih z naših vrtov, polj in sadovnjakov.

Našteto kurjenje ni samo nezaželeno, temveč tudi ni dovoljeno!

NEVARNE GOSPODINJSKE ODPADKE hranimo doma in jih oddajmo v času akcije zbiranja nevarnih gospodinjstev odpadkov, ki se organizira enkrat letno. Nikar jih ne odlagajmo v

vna komisija za sanacijo je tako občinam konec meseca septembra poslala navodila za popis škode po suši v letu 2001. Občinska komisija je zbrala vloge in jih posredovala Državni komisiji za sanacijo.

Občinska uprava

OBVESTILO

Vse občane obveščamo, da je 15. november zadnji rok za oddajo zahtevkov za dodelitev sredstev iz naslova Razpisa sredstev za finančne intervencije za ohranjanje in razvoj kmetijstva v občini Hajdina za leto 2001.

Zahtevke lahko vložite za:

- semena strnih žit,
- semena strniščnih posevkov,
- semena trav,
- analize tal,
- testiranje traktorskih škroplilnic,
- preventivo pri prašičih,
- ostalo po razpisu.

Podrobnejša navodila lahko najdete v 2. številki Hajdinčana kot Finančne intervencije za ohranjanje in razvoj kmetijstva v občini Hajdina za leto 2001.

Občinska uprava

Ekološki otok na Zgornji Hajdini

posodo za preostale odpadke, ki jo imamo doma.

Nevarni gospodinjski odpadki so: odpadna olja, škropiva, zdravila, barve, laki, topila, smole, lepila, hladilne tekočine, kiti, čistila, kozmetični izdelki (ličila, pršila), kemikalije iz gospodinjstev (solna kislina, lužni kamen, varekina), živosrebrni termometri, baterijski vložki, zaoljene krpe, filtri, zaščitna sredstva, svinčeni akumulatorji, onesnaženi sodi...

Tudi **KOSOVNE ODPADKE** hranimo doma in jih oddajmo v času akcije zbiranja kosovnih odpadkov, ki je organizirana enkrat letno.

Med kosovne odpadke spadajo na primer štedilniki, pralni stroji, sušilni stroji, gospodinjski aparati, pohištvo, žimnice, talne obloge, kolesa...

OBLAČILA IN OBUTEV hranimo doma in jih oddajmo v času akcije z imenom »Tekstil in usnje«, ki je organizirana vsako drugo leto. Še uporabna oblačila in obutev prevzame Karitas in Rdeči križ, neuporabna (raztrgana in ponošena) pa se pripravijo za nadaljnjo predelavo.

Kadar čistite ali preurejate stanovanje in se vam pojavijo kosovni, nevarni ali drugi odpadki izven časa zbiralnih akcij, jih lahko brezplačno pripeljete na Center za ravnanje z odpadki v Brstju vsak delovni dan med 8. in 20. uro v poletnem času (od 01.04. do 30.09.), v ostalem

delu leta med 8. in 17. uro, ob sobotah pa med 8. in 14. uro.

Če oddajamo papir, steklo, plastenke in pločevinke na ekološki otok, če biološke odpadke kompostiramo doma, nevarne gospodinjske odpadke, kosovne odpadke, oblačila in obutev pa oddajamo v času organiziranih akcij, potem bomo v času dveh tednov zelo težko napolnili posodo za preostale odpadke, ki jo imamo doma. V tej posodi bi pravzaprav smele pristati samo še plastične vrečke, tetrapaki, odpadna plastična embalaža (brez plastenk, ki spadajo na ekološki otok), pločevinke konzerv, plenice in še kakšna malenkost.

Z zmanjšanjem količine odpadkov v posodah za preostale odpadke, ki jih imamo doma, bomo prihranili dragocen prostor na odlagališču komunalnih odpadkov in prispevali k ravnanju z odpadki, ki bo čim manj ogrožalo naše okolje, predvsem pa naše zdravje.

Za konec samo še to: ne dovolimo, da nam reklame, s katerimi nas zasipavajo na vsakem koraku, narekujejo, kaj vse potrebujemo. Kupujmo tisto, kar rabimo. Za ostalo, kar trenutno mislimo, da potrebujemo, pa raje večkrat premislimo preden kupimo – prepogosto se namreč kasneje izkaže, da kupujemo povsem nepotrebne stvari, ki so v končni fazi samo še nepotreben kup smeti, pa tudi nepotrebna obremenitev za družinski proračun.

Občinska uprava

Nove pozdravne table in kažipoti

FOTOREPORTAŽA Z GASILSKE OLIMPIJADE NA FINSKEM

Hajdošanke že drugič na najvišji stopnički

Spomin na Finsko, na deželo tisočerih jezer, gostiteljico 12. gasilske olimpijade članov in članic ter 13. mladinske gasilske olimpijade, je še zmeraj tako zelo prijeten in nikoli pozabljen. "Gasilci in gasilke iz 27 evropskih držav - skupaj je bilo 2600 udeležencev - so se v finskem Kuopiu družili od 22. do 28. julija, slovensko zastopstvo pa je bilo tokrat sestavljeno iz 10 tekmovalnih enot. Na Finsko je potovalo vodstvo Gasilske zveze Slovenije, vodji reprezentance, mednarodni sodniki, med njimi tudi Hajdošan Zvonko Glažar, zraven so bili tudi mentorji ekip, novinarji in skromno število slovenskih navijačev, ki so na osrednjem stadionu v

Kuopiu poskrbeli za odlično predstavo.

Leto 2001 je z gasilsko olimpijado slovenskemu gasilstvu prineslo odlične uspehe, zanj so zaslužne prav vse ekipe, ki so merile moči na Finskem, še posebej pa olimpijski prvaki. Slovenija je letos dobila kar tri zlate desetine, in sicer so drugič zlate članice A skupine PGD Hajdoše, prvič pa članice skupine B PGD Škofja vas in člani B PGD Šmartno na

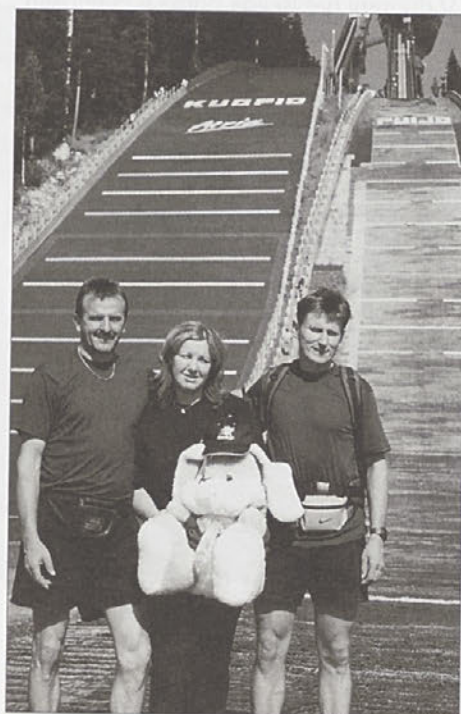
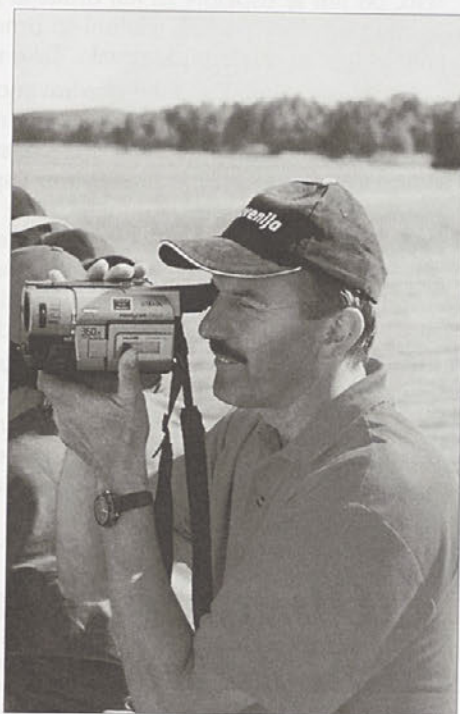
Pohorju. Omenimo še preostale odlične uvrstitve slovenske gasilske reprezentance na Finskem: eno drugo, tri tretja mesta, pa še osmo, šestnajsto in triindvajseto. Slovenijo si bodo mnogi zapomnili tudi kot najboljšo ekipo letošnje gasilske olimpijade in tak uspeh bo zagotovo težko ponoviti. Prava priložnost bo šele čez štiri leta v naši bližini, v Varaždinu na Hrvaškem.

Tatjana Mohorko

ZLATA DESETINA PGD HAJDOŠE

Ekipa olimpijskih prvakinj: Gabriela Galun, Tanja Furek, Dušanka Brodnjak, Anita Polanec, Metka Vidovič, Lidija Terbulec, Kristina Zajšek, Klavdija Ekart, Alenka Metličar in Mojca Vogrinec. In še zaslužna mentorja ekipe: Ivan Brodnjak in Franci Zupanič ml.

ŽUPAN RADO SIMONIČ PRIPRAVIL SPREJEM ZA ZLATA DEKLETA

Nazdravili so olimpijskemu uspehu

Dekleta gasilske desetine PGD Hajdoše so z letošnje gasilske olimpijade prinesla znova zlato olimpijsko kolajno, to je verjetno mnogim v občini dobro poznano. Že takoj po prihodu v domačo vas so jim pripravili zares prijeten sprejem, potem se je teh sprejemov, med drugim tudi pri ministru za obrambo, zvrstilo kar lepo število, ob koncu septembra pa je zlata hajdoška dekleta sprejel že hajdinski župan Rado Simonič.

V dvorani gasilskega doma v Hajdošah, kjer so bili zbrani še svetniki občine, predsedniki nekaterih odborov, tudi nadzornega odbora, direktorica občinske uprave Valerija Šamperl, predstavniki domače vaške skupnosti in gasilskega društva ter predsednik in poveljnik Območne gasilske zveze Ptuj Franci Vorginec in Janez Liponik, so opravili to prijetno dolžnost.

Župan Simonič je ob tej priložnosti znova poudaril, da je ta izreden uspeh članic PGD Hajdoše priznanje cele občine Hajdina, ki se z olimpijskimi prvakinjami še kako rada pohvalili. Znova je ponovil, da so v občini v dneh gasilske olimpijade držali pesti, da bi dekletom uspelo ponoviti to, kar so dosegle že pred štirimi leti. Tudi v napovedih se niso zmotili - gasilkam je uspelo. Hajdoške gasilke so tako znova poskrbele za nekaj več veselja v občini, ki pa jim ga je župan vsaj malo »poplačal« s pozornostjo, darilcem in prijeto čestitko.

TM

POT NA FINSKO JE POSTALA ZLATA

IVAN GLAŽAR, predsednik PGD Hajdoše, ob sprejemu olimpijskih prvakinj v Hajdošah 30. julija: »Preden se je kot blisk razširila dobra novica o zmagi naših deklet, nas je večina sedela pred telefoni in radijskimi sprejemniki, naše misli so tavale tam nekje daleč po severni deželi. Spraševali smo se, kako bodo opravile vajo, bodo vzdržale pritisk, in želeli, da ne bi dobile kazenskih..., pa še je bilo neznank, ki so polnile naše glave. Vendar nam je zaupanje v njihovo znanje in pripravljenost dalo upanje, da bo vendarle vse v najlepšem redu. Ko je zazvonil telefon in mi je Zvonko dejal »Prve so, zmagale so!« sem pri sebi dejal: »No, pa jim je uspelo!« za kaj drugega pa več ni bilo časa. Veselje in olajšanje je bilo preveliko, pa tudi telefoni so brneli vse povprek. Tema pogovorov je bila znana, spet smo olimpijski prvaki. Tako nekako se je končala tista prva evforija.

Na današnji dan, ko lahko pozdravimo članice in člane gasilske reprezentance, pa se začnjenja spet vse znova. Veselje in radost sta neizmerna, ko lahko skupaj z dekleti in mentorjema, člani društva, starši, predstavniki sponzorjev, vaščani in gasilci sosednjih društev proslavimo uspeh, ki so ga članice dosegle s trdim in marljivim delom, z veliko odreknanja ter strokovno pomočjo mentorjev. V drugo osvojiti olimpijsko zlato, to je nekaj, o čemer lahko samo sanjaš, vendar so sanje deklet in naše sanje v petek, 27. julija postale resničnost. Uspeh, ki ga zelo težko dosežejo profesionalne ekipe, uspeh, ki bo zapisan v kronikah društva, občine, območne GZ in nenazadnje tudi v zgodovini gasilstva na Slovenskem.

K temu uspehu so pripomogli tudi vsi sponzorji na čelu z našim občinskim svetom in županom, ki so prispevali »svoja« sredstva za našo ekipo, da se je lahko ta odpravila na to – sedaj zlato pot na Finsko. Prav vsem se iskreno zahvaljujem. V imenu vseh gasilcev in vaščanov še enkrat vse čestitke našim gasilkam za enkraten ponovni podvig, hvala za ves trud in dobro voljo, ki je v prostovoljnem delu vložek za uspeh.«

»Olimpijada je za nami, pred nami pa novi izzivi, tekmovanja«

Sprejem za hajdoške gasilke

Ivo BRODNJAK: »Zmaga na olimpijadi mi pomeni enega največjih življenjskih uspehov. Tisoče čestitk, ki smo jih prejeli v zadnjih tednih, dokazujejo, da Slovenci potrebujemo takšne uspehe za dvigovanje lastne samozavesti. Dokazali smo, da lahko tudi pri nas s trdim delom in vztrajnostjo dosegamo vrhunske rezultate. Ne samo da smo ponovili zmago izpred štirih let v Herningu na Danskem, ampak smo izboljšali še lasten olimpijski rekord za 3,3 sekunde.

Mnogi nas sprašujejo, kako lahko toliko časa dosegamo takšne uspehe. Zadnja štiri leta smo trenirali 2 do 3-krat tedensko, in to skozi vse leto. Kondicijski treningi so bili podobni, kot jih imajo atleti, tehnične dele vaje pa smo trenirali po posameznih fazah.

Seveda pa je bilo potrebno - poleg znanja in pripravljenosti - v ključnih trenutkih izvesti tudi to, kar smo se na številnih

treningih naučili. In prav ta psihična pripravljenost in zmagovalni duh v ekipi sta največ pripomogla k velikemu uspehu. Dekleta so ob gasilstvu zelo uspešna tudi v privatnem življenju, saj so praviloma zelo dobre učence v šolah, same pa celo trdijo, da jim je prav gasilstvo pripomoglo k temu. Prepričan sem, da s to generacijo uspehov hajdoških gasilk še ni konec. Vidimo se torej čez štiri leta v Varaždinu, kjer bo naslednja olimpijada.»

Anita POLANEC: »Olimpijade na Finskem se bom vedno spominjala kot nekaj enkratnega, nekaj, kar se mi je zgodilo v mojem življenju. Na pot smo se vsi skupaj podali z velikimi željami, pričakovanji in potihem upali, da se nam uresniči. Neizmerno veselje in občutki sreče mi bodo za vedno ostali v spominu, še posebej tisti trenutek, ko sem spoznala, da smo ponovno osvojile olimpijsko zlato značko. Tako smo dostojno predstavile našo malo Slovenijo, ime Slovenije, občine Hajdina in vasi Hajdoše pa ponesle v daljni sever Evrope.«

Klavdija EKART: »Finska mi je ostala v lepem spominu. Lepa pokrajina, prijazni ljudje - piko na I pa smo dodali še mi z dobrimi rezultati. Minilo je že dobra dva meseca od prihoda domov, pa se mi zdi, da še vedno nismo podoživeli vsega. Mnogi me še danes sprašujejo, kako je bilo in kako smo se imeli. A kako bo naprej, tega še ne vem. Za sabo imam dve zmagi na olimpiadi in v tem trenutku še ne morem reči, ali bom ali ne bom trenirala še za uvrstitev na tretjo, ki bo leta 2005 v Varaždinu. Bomo videli...«

Kristina ZAJŠEK: »Na Finsko smo poleteli z letalom. Že to je bilo za mnoge od nas doživetje. Pogled iz zraka, ko smo bili nad Finsko je bil prekrasen. Spoznala sem, da je Finska resnično deželica tisočerih jezer, tako so nekateri pripovedovali. V enem od njih smo se tudi okopali in to kar oblečeni. To je bilo takoj po dobro opravljeni vaji, čeprav še nismo vedeli tiste končne uvrstitve. Tistega petkovega dne, še posebej pa zvečer je bilo veselje nepopisno. Z nami so se veselili skoraj vsi in upam si trditi, da so si takrat mnogi želeli biti Slovenci. Vsekakor si nas bodo zapomnili po enkratnem nastopu kot državo. Do naslednje olimpijade je še daleč, zato bi bilo karkoli napovedati odveč in marsikaj se še lahko spremeni.«

Lidija TERBULEC: »Uresničile so se nam največje sanje. Zmaga na olimpijadi mi ogromno pomeni. Že sama udeležba na tako velikem tekmovanju je zame uspeh, predvsem, ker smo vsi, ki delamo v ekipi, v to vložili veliko dela, energije in prostega časa. Trud za naše delo je poplačan z zmago. Z doseženim najvišjim

ciljem pa gasilke iz Hajdoš ne nameravamo prepustiti izkušnji kar tako pozabi. Prizadevale si bomo ohraniti doseženo raven in izkušnje prenesti tudi na mlajše rodove.«

Metka VIDOVIČ: »Težko je opisati vse, kar se je dogajalo med obdobjem priprav in na samem tekmovanju. Danes skušam urediti spomine in nadoknaditi čas iz preteklih let, ko sem vsak teden po tri dneve namenila raznim oblikam treniranja. Vem, da vsega tega ne bi zmogla, če ne bi imela podpore domačih, zato se jim ob tej priložnosti zahvaljujem, da so mi stali ob strani. Gasilstvo mi je zlezlo pod kožo, zato se že v naprej veselim novih izzivov in tekmovanj.«

Franci ZUPANIČ: »Finska je dežela, kjer veljajo samo moralne vrednote in je dežela, kjer so se izpolnile naše želje in za katere so dekleta delala nekaj let, nekatera kar desetletje. Takšno doživetje je res veličastno. Čestitam jim, da so vzdržala vse fizične napore na tekmovanju, pa predvsem psihične preizkušnje. Mislim, da še niso rekla zadnje besede.«

Gabriela GALUN: »Za nas je bila ubraniti naslov prvakinja iz Danske precej težka naloga. Zavedale smo se, da bomo morale dati vse od sebe, se odreči marsičemu, predvsem pa prostemu času na račun dobre pripravljenosti. To smo naredile z veseljem. Vzdušje v reprezentanci je bilo izjemno, k čemur je pripomogla tudi skupna nastanitev članskih enot. Organizatorji so dobro pripravili tekmovanje.«

Tanja FUREK: »Ko sem izvedela, da potujemo na olimpijado sem bila presrečna. Vendar se je ta sreča še povečala, ko smo postale olimpijske prvakine. Najlepši del je bilo proslavljanje trdo prislužene zmage. Bili smo super družba, ki je zmeraj držala skupaj. Ker je bila to prva olim-

pijada zame, mi bo še toliko bolj ostala v spominu. Uresničila se je moja velika želja, na katero nikoli prej nisem upala niti pomisliti. Skratka, bilo je nepozabno.«

Duška BRODNJAK: »Po kvalifikacijah, ko smo dokončno izvedele, da smo potnice za olimpijado na Finsko, so se začele intenzivne priprave, kondicijske in finančne. Bile so zelo naporene. Ko pa smo stopile na letalo, so bila vsa naprezanja pozabljena. Po tekmovanju se je začelo nepopisno veselje in nekateri s(m)o kar jokali od sreče. Zadnje dni sem že komaj čakala, da se vrnem domov, saj sem pogrešala dom in domače. Prvič v tujini sem zares spoznala, da je doma najlepše.«

Mojca VOGRINEC: »Zmage sem zelo vesela, saj smo se na to tekmovanje pripravljale štiri dolga leta. Na olimpijado sem potovala kot deseti član desetine, zato sem ostala dekleta spodbujala s tribune. Povem lahko, da je bilo zame čakanje na tribuni zelo mučno, saj sem vedela, da smo vsi skupaj veliko delali za nastop in vsaka še tako mala nepripravljenost bi nas lahko stala uspeha. Pripravljenost in športna sreča so bili zavezniki dekletom, zato sem sedaj zelo ponosna na to, da smo olimpijske prvakine.«

Alenka METLIČAR: »Zelo vesela sem bila, ko smo na kvalifikacijah dokazale, da si zaslužimo potovanje na olimpijado. Zame je to že drugo tako veliko gasilsko tekmovanje. Med drugim sem se tudi zelo veselila vožnje z letalom. Pravo veselje, pa se je začelo v petek po uspešno končani vaji. Rezultata in uspeha sem se zelo razveselila. Povem lahko le to, da so občutki ob takem uspehu enkratni in se jih ne da opisat, kajti to moraš preprosto doživeti.«

Pripravila: Metka Vidovič

Hajdoška kapela v novi podobi

Čas ji je vzel življenje, a v spominu Hajdošanov ostaja kot ponos kraja

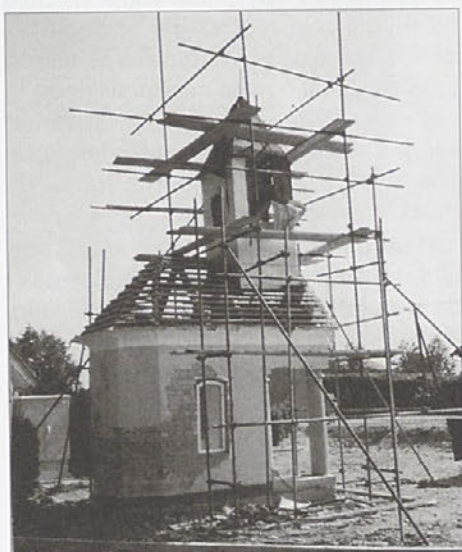
Kljub močnim koreninam ni zmogla bitke s časom – za vedno zapušča 200-letno "gnozdo"

Sedaj pa gre zares!

"Stara cesta" Ptuj – Maribor je izgubila "ovinek pri kapeli"

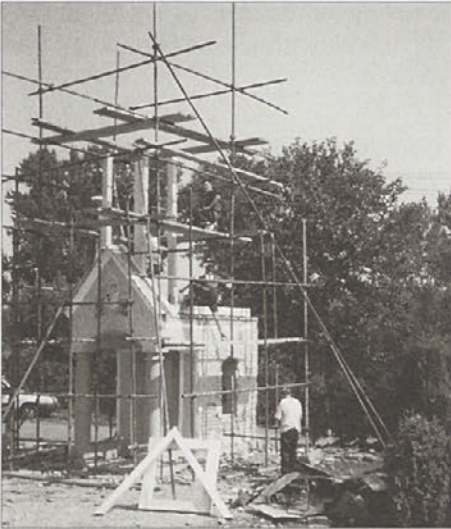
"Odkrita" je pokazala spretnost in iznajdljivost naših prednikov

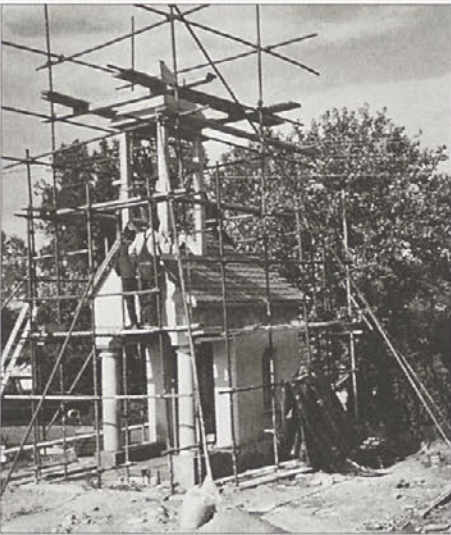
Velik "prostovoljec" Franc z mislimi pri novem zvoniku – starega, dotrajajnega je treba zamenjati

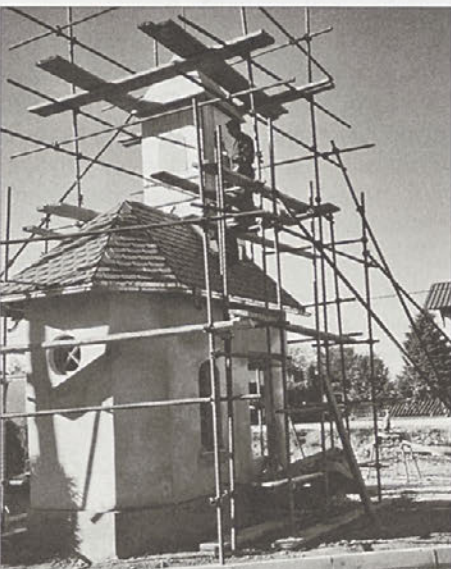
Izgubila je vse – še streho nad "glavo"

Z novim krovom bo spet varna

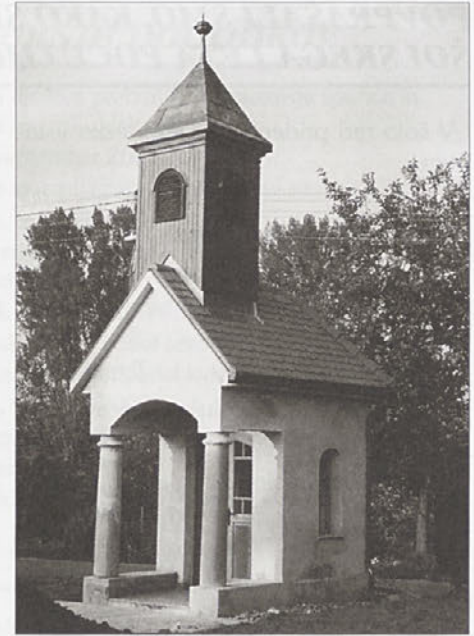
Trenutek lepega vremena nam je zado-
stil, da smo "premočene" zidove zaščiti-
li s streho

Zvonik izpred desetletij dobiva svojo
novo podobo, ponovno je obdan s
toplino lesa

Spretno roke kleparjev izvajajo to, kar
je mesece nastajalo v mislih. Pokriti bo
treba še zvonik! Foto: Danijel Lipavšek

OBNOVLJENA V »NOVEM« OKOLJU

Po dolgoletni želji vaščanov Hajdoš in prizadevanju nekaterih članov vaškega odbora ter svetnikov občine Hajdina iz našega kraja smo se člani VO v začetku koledarskega leta soglasno odločili, da pristopimo k temeljiti obnovi naše vaške kapele in ureditvi okolice.

Da pa bi celotna obnova potekala nemoteno, smo na razširjeni seji vseh organizacij, ki delujejo v vasi ustanovili gradbeni odbor, v katerem so bili predstavniki področij družbenega življenja: vaškega odbora, člani občinskega sveta, predstavniki župnijskega sveta ter naš dolgoletni skrbnik kapele. Preden smo pristopili k samemu delu je bilo potrebno urediti vso dokumentacijo in jo posredovati Zavodu za naravno in kulturno dediščino Maribor ter pripraviti celoviti projekt obnove, kateri je zajemal: prekritje strehe in zvonika, obnova ometa zunaj in znotraj, menjava oken in vrat, polaganje kamna, izvedba elektrifikacije, ureditev avtomatskega zvonjenja ter kompletno pleskanje zunaj in znotraj. Pri ureditvi okolice, katera je zajemala ureditev zelenice in grede, pa je bilo potrebno izvesti tudi posek vaške lipe.

Na željo nekaterih vaščanov Hajdoš, da se vaška lipa ne poseka smo ponovno poiskali mnenje strokovnjakov za drevesa, kateri so nas ponovno opozorili na nevarnost lama vej in vrha, ter dali soglasje k poseku lipe. Po ureditvi vseh dokumentov (soglasje o odklopu elektro napeljave in dovoljenju za zaprtje ceste) je Komunalno podjetje Ptuj izvedlo posek in razrez lipe. Ko smo nemo opazovali okolico kapele brez ponosa vasi smo se spraševali ali morda nismo ravnali prav, da smo poslušali stroko. Lipa je bila v svoji notranjosti votla, tako, da smo si postavljali vprašanje, kaj se bi z njo zgodilo ob večjem vetru. Na posledice nismo upali pomisliti, kajti sledila so večja gradbenega dela (izkop stare asfaltne ceste, izkop panja, planiranje), nakar smo občini Hajdina predlagali tudi možnost ureditve in razširitev križišča. Sledila je prestavitev telefonskega droga in hidranta ter prestavitev robnikov in položitev asfalta, k čemur so vaščani Hajdoš izrazili zelo pozitivno mnenje. V zaključni fazi ureditve sledi še prestavitev elektro droga, tako, da bo križišče še bolj varno in pregledno.

Vzporedno so tekla tudi dela pri ureditvi kapele: postavitev gradbenega odra, odbijanje dotrajanega ometa, izvedba betonske plošče, odkop temeljev... Pri pregledu ostrešja in zvonika pa smo ugotovili, da je potrebno zaradi starosti zamenjati tudi ostrešje, čeprav ta dela niso bila v planu. Sedaj, ko so dela končana vemo, da je bila odločitev pravilna, kljub negodovanju nekaterih vaščanov. Tako, kot so tekli dnevi, je tudi kapela počasi dobivala svojo novo podobo; nova streha, zvonik, streha zvonika, okna in vrata, ometi, montaža zvona z avtomatskim pogonom, keramika, robniki in sedaj je na vrsti še zatravitev in zasaditev. Če nas bo jesen razveselila z lepimi sončnimi dnevi, pa bomo izvedli še kompletno pleskanje (zunaj in znotraj).

Da pa so lahko dela stekla tako kot je bilo zastavljeno, pa je bilo potrebno zagotoviti določena finančna sredstva. Velik del teh sredstev sta prispevala občina Hajdina, Agrarna skupnost Hajdoše ter vaščani Hajdoš s svojimi denarnimi prispevki in prostovoljnimi delom.

Iskrena hvala vsem vam, ki ste nas pri tem prostovoljnem delu podpirali in nam s svojo lepo besedo dali vedeti, da delamo dobro, strokovno, za kar smo vam zelo hvaležni. Hvala pa tudi tistim, ki ste nam s svojimi "pripombami" dali dodatnih moči in elana, da bo zastavljeno delo tudi dokončali. Pozdravljate pa, da ste kot vaščani kraja tudi vi "odgovorni" za naše skupne dobrine, za katere so naši predniki skozi desetletja tako lepo skrbeli.

VODJA GRADBNEGA ODBORA: DANIJEL LIPAVŠEK

POVPRAŠALI SMO, KAKO SE V ZAČETKU ŠOLSKEGA LETA POČUTIJO V ŠOLI NAŠI UČENCI

V šolo rad pridem, a zjutraj težko vstanem.

Denis, 1.a/9

V šoli sem rajši kot doma.

Ana, 1.a/9

V šolo rad hodim, ker se igramo in veliko pojemo.

Tomaž, 1.b/9

V šoli je lepo, ker poslušamo pravljice.

Tamara, 1.b/9

Rad pridem v šolo, ker se lahko igram.

Aljoša, 2.r./9

V šoli je lepo.

Helena, 2.r./9

V šoli je lepo. Počutim se kot doma. Najlepše mi je računanje, čeprav se mi še malo zatika. V šoli se mnogo česa naučim.

Ines, 3.a/9

Na začetku šolskega leta sem komaj čakal, da vidim svoje sošolce in sošolke. Ko sem prišel v šolo, sem bil zelo vesel.

Niko, 3.a/9

V šoli se počutim zelo lepo, ker imam veliko prijateljev in zelo prijazno učiteljico.

Aljoša, 3.a/9

Najrajši sem, ko me učiteljica pohvali in mi napiše kaj lepega v zvezek. Najrajši igram računalnik in druge igrice.

Rok, 3.b/9

V šoli mi je zelo lepo. Imam novo učiteljico. Je zelo prijazna. Ime ji je Danica. Najbolj pristrčno mi je računanje in branje. Ne pogrešam novega dela šole. Jezijo me učenci tretjega razreda osemletke.

Veronika, 3.b/9

V tretjem razredu mi je zelo lepo. Moja nova učiteljica je najbolj prijazna. Moja učilnica mi je všeč in mi je vseeno, če je v starem delu šole.

V šoli mi je zelo lepo. Rada se igram, rada pišem, najrajši pa rišem. Rada imam šolo. Učim se tudi rada. Tudi učiteljica je prijazna.

Smo v starem delu šole in me veseli, da imam računalnik.

Sara, Karin, Žan, 3.b/9

Rad delam domačo nalogo, rad se učim matematiko, ampak športno vzgojo imam najraje.

Tom, 3.r./8

V šoli mi je všeč računalniški krožek. Igramo tudi igrice. Računalniki so lepi.

Žiga, 3.r./8

Šolsko leto smo začeli zelo dobro. Imamo se lepo. Učitelji so prijazni.

Kaja, 4.r.

To šolsko leto se je začelo dobro. Zdi se mi, da bo kar naporno.

Nejc, 4.r.

Šola nas uči pomembnih stvari, ki jih bomo še potrebovali. Prav je, da skrbimo zanjo.

Helena, 5.a

Na začetku šolskega leta mi je bilo najbolj všeč to, da smo imeli teden otroka. Knjižnica je vse bolj polna knjig.

Renata, 5.a

V šolo sem se vrnila zelo rada. Komaj sem čakala, da vidim svoje sošolke in sošolce.

Demetra, 5.b

Tudi Polonca, Tadeja, Nina in Teja (od leve proti desni) se veselijo skupnih akcij pred 5. dnevom šole. (Foto: S.H.)

Ker smo na predmetni stopnji, je vse drugače. Imamo druge učitelje in več jih je. Počutim se zelo dobro. Vsi se imamo lepo.

Maja, 5.b

Ob začetku šolskega leta sem se najbolj veselila pogovora s prijatelji in prijateljicami. Vesela sem bila tudi nekaterih učiteljev.

Tamara, 7.r./9

Šolsko leto sem začela dobro in upam, da ga bom tako tudi končala. Učiteljice so poštene in prijazne.

Maja, 7.r./9

Začetek tega šolskega leta ni bil za nas nič novega. Vse se je začelo tako kot takrat, ko smo prvič sedli v šolske klopi. Je pa sedaj vse veliko težje. Kmalu se

bomo morali odločiti za poklic. K sreči imamo dobre učitelje, ki nam dobro svetujejo.

Matjaž, 8.a/9

Napisala bom kar rimo, ker se imamo fino! čeprav ni dosti časa za kino, v šolo radi odhitimo, se učimo in se veselimo...

Polona, 8.a/9

Šola spet se je začela, polno novega bo dela, učili se bomo zgodovino, nič več hodili v kino.

Zjutraj zgodaj se zbudimo, da v šolo odhitimo, v naše šolske klopi. V zvezkih bodo spet nove snovi!

Ampak saj to ni tako hudo, niti ne tako mučno; saj s prijatelji bomo. Spet nam bo lepo!

Maja, 8.a/9

Začetek šolskega leta je bil zanimiv. Učitelji so isti kot lani. Niso se nič spremenili. Ostali so prijazni in dobri. Sedaj, ko so že ocene, je malo drugače. Treba se je več učiti. Nivojski pouk se mi zdi dober. Med učnimi urami je mir.

Denis, 8.b/9

Čeprav smo mislili, da je devetletka težka, smo prvo leto uspešno prestali. Upamo, da bo tudi naslednji dve leti tako. V novem šolskem letu pričakujemo, da bodo učitelji še naprej dobro razložili vsako snov in nas veliko naučili.

Sanela, 8.b/9

Začetek šolskega leta se je začel bolje, kot smo pričakovali. Mislili smo, da je osmi razred devetletke kaj strašnega, vendar se je izkazalo ravno nasprotno. Šolsko leto se je pričelo z mnogimi dogodivščinami in zanimivimi učnimi snovmi.

Barbara, 8.b/9

V šoli so nas lepo sprejeli in spet smo z učitelji zaživeli šolski vsakdan.

Nuša, 9.r./9

V tem šolskem letu se počutim lepo in varno, saj učitelji skrbijo za to.

Katja, 9.r./9

Šolsko leto 2001/2002 sem začel počitniško, končal pa ga bom ponosno, saj sem prva generacija devetletke.

Gregor, 9.r./9

Izbrali in uredili: Danica Serdinšek in Silva Hajšek

V mesecu avgustu smo rešili glavino, v prvi polovici septembra pa še preostanek vlog za znižano plačilo vrtca za otroke s stalnim prebivališčem v naši občini, ki so z novim šolskim letom prvič vstopili v vrtec.

OBVEŠČAMO VAS, da smo oktobra pričeli z zbiranjem vlog za znižano plačilo vrtca za naslednje leto.

Vloge zbiramo v času uradnih ur (ponedeljek, sreda in petek med 8. in 12. uro, ob sredah še med 13. in 16.), in sicer od 11. oktobra do vključno 15. novembra 2001.

Obvestilo velja za VSE starše, katerih otroci obiskujejo vrtec in želijo uveljaviti znižano plačilo.

Starši, ne pozabite, da je **15. november 2001** skrajni rok za oddajo vlog za znižano plačilo vrtca za leto 2002.

V kolikor starši med 11. 10. in 15. 11. 2001 ne bodo vložili vlog, jim bo s 01. 01. 2002 določeno polno plačilo vrtca, ki znaša 80 % cene programa, ki ga obiskuje otrok.

Če ne gre za specifičen primer, kjer pridobivamo še dodatna dokazila, v postopku uveljavljanja znižanega plačila vrtca (zveza: Pravilnik o plačilih staršev za programe v vrtcih, Ur. list RS, št. 44/96 in 1/98) za leto 2001 potrebujete:

- dosledno izpolnjeno vlogo za znižano plačilo vrtca - obrazec VRT/1;
- dokazila o bruto dohodkih v letu 2000 (odločbo o odmeri dohodnine za leto 2000 oziroma za zasebnike odločbo o odmeri davka od dohodka dejavnosti, v kolikor je zaposlitev staršev trajala vse leto 2000, v nasprotnem primeru pa potrdilo sedanjega delodajalca v višini bruto plače v zadnjih treh mesecih pred vložitvijo vloge, oziroma v primeru brezposelnosti dokazilo pristojne območne enote Zavoda RS za zaposlovanje o statusu iskalca zaposlitve in morebitnih prejemkih iz naslova denarnega nadomestila za čas brezposelnosti;
- **prejemniki denarne pomoči po Zakonu o socialnem varstvu odločbo pristojnega centra za socialno delo o upravičenosti do te pomoči (ta kategorija vlagateljev je na osnovi vložitve vloge za znižano plačilo vrtca edina oproščena plačila le-tega);**
- **za otroke, ki živijo le z enim od staršev, je potrebno priložiti dokazilo (sklep) o uveljavljeni preživnini.**

Hvala za razumevanje!

Občinska uprava

PREGLED KULTURNIH DOGODKOV

V jesenskem času so se vsa kulturna društva prebudila iz poletnega spanca in takole obeležila jesensko delovanje:

Skorba, september 2001

začetek vaj dramske sekcije z veseloigro »Zakonci stavkajo«

Hajdoše, oktober 2001

izpeljali so srečanje za izbor »Štajerska frajtonarica«

Draženci, oktober 2001

priprave na začetek nove igralske sezone

žal je zaradi premajhnega zanimanja društev odpadel kviz »Pokaži, kaj znaš!«

Hajdina, oktober 2001

nastop ljudskih pevcev in pevk na kulturnem popoldnevu v Domu oskrbovancev na Ptuju

priprave na začetek nove gledališke sezone

KULTURNI NAPOVEDNIK

Skorba, oktober 2001

ljudske pevke bodo v tem mesecu sodelovale na komemoraciji pri OŠ Hajdina (v počastitev dneva mrtvih)

ljudske pevke bodo sodelovale tudi na Kulturnem maratonu na Ptuju november 2001

ljudske pevke in moški oktet bodo sodelovali na skupnem koncertu »Praznujmo s pesmijo«, ki bo v okviru letošnjega Martinovanja moški oktet pa bo sodeloval v javni radijski oddaji »Orfejček«, ki bo po koncertu »Živimo s pesmijo« pod šotorom pred občino Hajdina december 2001

v domu vaščanov Skorba bodo pripravili srečanje ostarelih občine Hajdina, na katerem bodo sodelovale tudi ljudske pevke

kulturno društvo pa pripravlja že tradicionalni božično-novoletni koncert z domačimi pevci in gosti ter s pihalnim orkestrom Talum Kidričevo v domu vaščanov Skorba

Hajdoše, november 2001

sodelovanje kulturnega društva v okviru Martinovanja november 2001

moški pevski zbor PGD Hajdoše bo prav tako sodeloval na prireditvi »Iz mošta vino, pridi na Hajdino« december 2001

koncert ob obletnici pevovodje Valentina Žumra

kulturno društvo pa pripravlja tudi novoletno srečanje z otroci

Hajdina, oktober 2001

sodelovanje ljudskih pevcev in pevk na Kulturnem maratonu na Ptuju november 2001

ljudski pevci in pevke pa bodo sodelovali na koncertu »Praznujmo s pesmijo« in javni radijski oddaji »Orfejček« in občinski prireditvi »Iz mošta vino, pridi na Hajdino« december 2001

ljudske pevke bodo sodelovale na srečanju ostarelih občine Hajdina v Skorbi ljudske pevke in pevci bodo sodelovali na silvestrovanju članov Društva upokojencev

Draženci, november 2001

kulturno društvo bo sodelovalo na prireditvi »Iz mošta vino, pridi na Hajdino«, ki ga letos pripravlja vaški odbor Draženci z ostalimi domačimi društvi Kvartet 2x2 bo sodeloval na koncertu »Praznujmo s pesmijo« in kasneje tudi v javni radijski oddaji »Orfejček«

kulturno društvo pa pripravlja tudi dobredelni koncert za ogroženo družino v občini Hajdina december 2001

prireditev za otroke iz domače vasi ob prihodu Božička

Poskrbimo za zdravo in dobro počutje

Jesen je čas dozorevanj, čas čudovitih barvnih sprememb narave in čas, ko se ves poletni in dopustniški živ-zav umiri. Vendar je tudi čas vremenskih sprememb, ki prinesejo s seboj veliko neugodnih trenutkov.

Da bi v jesenskem času uživali in se izognili boleznim, kot so prehlad in angina, vam priporočam veliko gibanja. To gibanje je lahko v obliki trima ali preprostega sprehoda po gozdnih poteh, kjer lahko uživate v razkošju barv in šelestečega odpadlega listja. Sprehodi v mestih in večjih krajih v jutranjem času niso primerni, saj je takrat v ozračju veliko smoga in dima. Ob tem naj opozorim na oblačila, ki naj ne bodo predebela, saj se boste spotili in jih slekli, ob tem pa si nakopali prehlad. Oblecite se vremenu primerno, v oblačila, ki so narejena iz naravnih materialov in »dihajo«. Če se boste prijetno počutili, se boste tudi sprostil in pregnali vse temne in težke misli (če ne za vedno, pa vsaj za kratek čas). Ob gibanju imejte s seboj pijačo, priporočam vodo ali nesladkan čaj, saj se boste prijetno odžejali in nadomestili izgubljeno tekočino. Nikar ne pozabite na kvalitetno in primerno obutev, saj poti v naravi nikoli niso povsem ravne in skrivajo marsikatero past za naše noge. Ne pozabite! Jesenski dnevi so v jutranjem in večernem času megleni, zato krenite ali baterija ne bosta odveč.

In še nasvet - medtem ko se sprehajate, lahko nabere veliko plodov in barvnega listja, ki vam ga ponuja narava. Vse to pa z malo kreativnosti uporabite za prihajajoče praznike, saj je denarja za darila ponavadi premalo. Zakaj ne bi to leto podarili nekaj svojega, posebnega in temu dodali pridiha avtohtonosti in unikatnosti!

Vedite, da je jesen čas za umirjanje in je potrebno predvsem poskrbeti za našo dušo in srce, ne le za naš videz!

Saška Serec

MALI NOGOMET - ČLANI - petek, 09. november 2001 od 17. ure dalje v telovadnici OŠ Hajdina

VLEČENJE VRVI - sobota, 10. november 2001 - prireditveni prostor pred občino Hajdina

VLJUDNO VABLJENI!

ŠPORTNA ZVEZA HAJDINA

Športna zveza Hajdina v poletnih in jesenskih mesecih

Poletna šola nogometa

Športna zveza Hajdina je letos v sodelovanju s športnim društvom Skorba uspešno organizirala Poletno šolo nogometa za otroke stare do 12 let. Odvijala se je v času od 23. do 27. julija 2001 v dopoldanskih urah na igrišču v Skorbi. Šole se je udeležilo 23 otrok iz celotne občine Hajdina, strokovno vodstvo pa sta sestavljala trenerja Franc Žitnik in Sandi Mertelj. Po vsakem treningu so bili udeleženci nogometne šole deležni osvežilnih pijač, zadnji dan pa je bil organiziran še skupinski piknik z jedačo in pijačo. Udeleženci šole so v trajno last prejeli majice z napisom o udeležbi v Poletni šoli nogometa 2001, seveda pa ni manjkalo spominsko fotografiranje za zgodovino. Vsi komentariji otrok in njihovih staršev so bili pozitivni, otroci pa so obljubili, da bodo na podobne prireditve še prišli.

Seznam udeležencev Poletne šole nogometa 2001:

Abraham Tilen, Korenjak Miroslav, Šori Aljaž, Brodnjak Kajetan, Kos Michel, Šori Jernej, Brodnjak Matjaž, Ogrinc Matjaž, Vidovič Marko, Gojkovič Jernej, Ogrinc Nejc, Vogrinec Blaž, Hvalec Mario, Pernat Peter, Vrbnjak Matic, Kekec Matjaž, Poto-

čnik Rok, Zupanič Izidor, Kikl Jure, Repec Davor, Zupanič Žiga, Kočar Martin, Šimek Simon.

Poletna šola tenisa

Tenis klub Skorba pa je uspešno pripravil Poletno šolo tenisa, ki se je odvijala 20. do 25. avgusta 2001. Šola je potekala na teniških igriščih Goya center v Hajdošah, obiskovalo pa jo je 16 otrok, starih do 13 let. Z mladimi talenti tenisa se je vsak dan trudil trener Matjaž Plajnšek, ki se s teniško igro ukvarja že dalj časa. Na koncu so mladi odigrali tudi turnir, na katerem je zmagal Nejc Ogrinc. Tudi tukaj so udeleženci šole prejeli majice z napisom o udeležbi v Poletni šoli tenisa 2001, glede na pozitivne odzive otrok in njihovih staršev pa bomo v prihodnje s podobno prireditvijo še nadaljevali.

Seznam udeležencev Poletne šole tenisa 2001:

Abraham Kaja, Ogrinc Matjaž, Šlamberger Martina, Abraham Tilen, Ogrinc Nejc, Ules Davor, Drevenšek Marko, Pulko Eugen, Vidovič Sara, Glažar Tjaša, Purg Ina, Zupanič Žiga, Hazimali Jernej, Strellec Aleks, Koštomaj Nina, Šlamberger Andreja.

ŠPORTNE PRIREDITVE OB OBČINSKEM PRAZNIKU 2001

Športna zveza Hajdina je ob prazniku občine Hajdina in v sodelovanju s posameznimi športnimi društvi ter klubi iz občine Hajdina organizirala naslednje športne prireditve:

GOLF - petek, 19. oktober 2001 na Golf igrišču na Ptuj

NAMIZNI TENIS - POSAMEZNO - torek, 30. oktober 2001 v telovadnici OŠ Hajdina

TENIS - DVOJICE - sredo, 31. oktober 2001 na tenis igriščih Goja center v Hajdošah

MALI NOGOMET - KADETI - sredo, 31. oktober 2001 v telovadnici OŠ Hajdina

MALI NOGOMET - VETERANI - petek, 2. november 2001 v telovadnici OŠ Hajdina

ŠPORTNA ZVEZA HAJDINA

Marko Drevenšek, O.Š. Hajdina, prejema medaljo za 1. mesto na medobčinskem krosu iz rok mag. Stanka Glažarja, direktorja Zavoda za šport Ptuj.

Skupščina Športne zveze Hajdina

V petek, 21. septembra 2001 je bila v prostorih Gostišča Čelan v Slovenji vasi organizirana redna letna skupščina Športne zveze Hajdina. Na njej so bili prisotni predstavniki posameznih športnih društev in klubov iz občine Hajdina, nekateri svetniki občine Hajdina in ostali privrženci športa. Po uvodnem pozdravu gostov s strani predsednika Športne zveze Hajdina je sledil obvezni protokol na rednih skupščinah zvez oz. društev, in sicer so poročila o delu v letu 2000 oz. 2001 podali predsednik SZ Hajdina Stanko Glažar, sekretar in blagajnik Sandi Mertelj in predsednik nadzornega odbora Srečko Glodež. Vsa poročila so bila v predloženi obliki tudi soglasno sprejeta.

V razpravi po poročilih je bilo podano mnenje oz. razmišljanje podžupana občine Hajdina g. Markoviča. V svojem govoru je med drugim pohvalil delo Športne zveze v minulem obdobju in dodal, da imajo svetniki poslušni za šport, saj namenijo kar precej tolarjev za razvoj te dejavnosti v občini in da je tudi zelo vzpodbudno, da se zraven nogometa uspešno razvijajo še drugi športi (npr. tenis). Prepričan pa je, da bo zveza svoje poslanstvo na področju

Udeleženci poletne šole tenisa v organizaciji TK Skorba

športa v občini Hajdina opravljala korektno še nadalje.

Na skupščini so člani UO SZ Hajdina spremenili tudi statut, in sicer v členu, ki opredeljuje volilno pravico članov Upravnega odbora. Pravico glasovanja ima tako sedaj zraven predstavnikov posameznih

športnih društev in klubov iz občine Hajdina tudi sam predsednik Športne zveze Hajdina.

Po koncu skupščine je sledila pogostitev udeležencev skupščine.

Sekretar Športne zveze Hajdina
Sandi MERTELJ

1. prireditve posvečena prazniku naše občine

Športna zveza Hajdina je organizirala prvi kolesarski maraton na Bolfenk v občino Majšperk in tako pričela s prireditvami ob letošnjem občinskem prazniku.

Kolesarji so se zbirali pri občinski zgrabi. (Foto: TM)

Kolesarski vzpon v Haloze na Bolfenk je uspel. (Foto: Viktor Markovič)

DEVETO MEDNARODNO GASILSKO TEKMOVANJE V HAJDOŠAH

Pokali in medalje le najboljšim

Zadnjo avgustovsko soboto so hajdoški gasilci in gasilke pripravili že deveto mednarodno gasilsko tekmovanje za "Pokal Hajdoše 2001". Tekmovanja v vaji z motorno brizgalno (suha izvedba) in v štafetnem teku 9x50 metrov se je udeležilo pet ekip članic A, dvanajst ekip članov A in pet ekip članov B. Na tekmovanju so sodelovale tudi ekipe iz sosednje Hrvaške ter prvič tudi ekipa iz češke.

Ekipe so dosegle odlične rezultate. Domačinke – članice PGD Hajdoše so zaslužno slavile pri članicah A, prav tako je ekipa iz Šmartnega na Pohorju pri članih A dokazala, da resnično sodi v sam vrh slovenskega in svetovnega prostovoljnega gasilstva. Pri članih B je slavila ekipa iz Štrekljevca, ostale ekipe iz tujine pa so tekmovalle izven konkurence. Tekmovanje v Hajdošah je eno od sedmih gasilskih tekmovanj za Pokal Gasilske zveze Slovenije, z dobro organizacijo pa so organizatorji bili deležni številnih pohval. Gasilci iz Hajdoš so ponosni, da lahko organizirajo tekmovanje, ki sodi med najboljša v Sloveniji. Tekmovanje je uspelo tudi zaradi sponzorjev in domačih gasilcev, ki so bili pri organizaciji v veliko pomoč. Gasilci so tekmovanje zaključili s pravo »gasilsko« veselico, namenjeno srečanju tekmovalcev, domačinov in tudi gostov.

Metka Vidovič

Pogled na osrednji prireditveni oder, ki so ga tudi letos v Hajdošah zapolnili mnogi gostje, med njimi gasilci iz Madžarske, Češke in Hrvaške. Foto: TM

MESEC POŽARNE VARNOSTI SE JE DOTAKNIL TUDI
PGD HAJDINA

23. oktobra pripeljali novo kombinirano vozilo

Gasilci na Hajdini, člani tamkajšnjega prostovoljnega gasilskega društva, so letos naredili korak naprej v posodobitvi gasilskega avtoparka. V društvene garaže so tako že pripeljali novo kombinirano gasilsko vozilo MAN GVC 24-50 (prepelje lahko tudi 5 tisoč litrov vode), ki od dneva predaje že služi svojemu namenu. Ob tej priložnosti sta se pri hajdinskem gasilskem domu poleg številnih članov gasilskega društva, predsednika PGD Hajdina in Območne gasilske zveze Ptuj Francija Vogrinca, poveljnika zveze Janeza Liponika, svečanega sprejema novega vozila udeležila tudi hajdinski župan Rado Simonič ter občinski poveljnik in občinski svetnik Janko Merc.

Po skrbno pretehtanih odločitvah so se v PGD Hajdina odločili zamenjati staro, že nekoliko odsluženo vozilo za novo, je med drugim povedal predsednik društva **Franci Zupanič**, kljub temu da so v

društvu dokaj dobro, ne nadstandardno opremljeni. Po vnaprej narejenem planu jih je naložba v novo vozilo stala okrog 30 milijonov tolarjev, 9 milijonov investicijskega denarja so že dobili iz občinskega proračuna, prihodnje leto pa imajo obljubljen še preostanek po ključu financiranja. Vendar pa bo s tem pokrita le polovica naložbe, zato so si morali v društvu za pokritje stroškov najeti tudi kredit za dobo dveh let v vrednosti 10 milijonov tolarjev. Kredit so najeli pri zavarovalnici Maribor, s katero tudi sicer dobro sodelujejo, je poudaril predsednik Vogrinec.

V društvu pa se poleg rednih aktivnosti, te še najbolj pridejo v ospredje v mesecu požarne varnosti, zdaj na veliko ukvarjajo s pridobivanjem prepotrebni sredstev, ki narekujejo tudi poznejši razvoj društva. Ob tem pričakujejo še pomoč občanov Hajdine, ki bodo lahko darovali svoj delež za novo gasilsko vozilo, lahko

Gasilci iz Budimpešte so posebno zahvalo prinesli tudi članom PGD Hajdoše, v njihovem imenu ga je sprejel predsednik Ivan Glažar.

bodo botri vozila, spoznali pa jih bodo šele prihodnje leto, ko bomo v hajdinski občini slavili kar velik jubilej – 90. obletnico PGD Hajdina. Slovesnost bo torej

šele drugo leto, ko na Hajdini tudi pričakujejo, da bo prav pri njih potekalo srečanje Dan gasilca Območne gasilske zveze.

TM

Jesen, čas kostanjev in kostanjevih piknikov

V tej jesenski številki Hajdinčana vam predstavljamo enega izmed bogatih darov jeseni. Odločili smo se za kostanj, ki je dober tako kuhan kot tudi pečen. Katerega imate vi najraje? No zgodba o kostanju se tukaj še ne konča. Verjeli ali ne, je ta sadež prav zanimiv.

Kostanj je prvak iz narave, ki daje več kot dovolj energije in zraven še nekaj bistvenih sestavin za energetsko dobro počutje. V preteklosti je marsikje v sredozemskih deželah dobršen del leta - najprej svež in nato posušen - pomenil glavno hrano; iz njega so med drugim pekli kruh in pripravljali polenti podobno jed.

Skoraj polovica kostanjeve mase so ogljikovi hidrati - predvsem škrob, manjši pa je delež enostavnejših sladkorjev. Kostanj vsebuje še do 6% beljakovin, okoli 2% maščob, med rudninami pa močno izstopata kalij in fosfor. Tudi vitaminov, predvsem nekaterih iz B skupine, ne manjka, tako da kostanj sodi med najbolj zdrave naravne škrobne energijske naboje. Da naboj vseeno ne bo premočan, kostanja ne jejmo s sadjem in zraven ne pijmo druge pijače kot vodo. Najbolje si ga je privoščiti kot enostaven samostojen obrok ali z nekaj dušene zelenjave, z juho ali solato.

Ljudsko zdravilstvo pozna čaj iz kostanjevih lupin (proti driski) in iz kostanjevih listov (proti vnetju grla in za lajšanje bronhijev). Kostanjevi cvetovi so izredno bogati vir nektarja in cvetnega prahu, kostanjev med ima močan svojstven okus in vsebuje precej rudnin in cvetnega prahu.

Kostanj se na hladnem ohrani teden ali dva, potem se postopoma izsuši. Postane sicer slajši, vendar se ga hitro lotijo ličinke. Zato za poznejšo porabo po nekaj odležanih dneh lupino zarezemo v obliki križa (da peka ne bo preglasna), damo v plastične vrečke in zamrzemo. Lahko ga tudi posušimo - kostanjem olupimo lupino in notranjo kožico, jih razporedimo na pekač in posušimo v sušilnici ali peči. Suhe shranimo v dobro zaprtih posodah.

(Povzeto po knjigi - Dario Cortese: Sadje - moč naravne hrane)

Toliko iz strokovne literature o kostanjih, ki pa jih je vsekakor moč kombinirati z marsičim prijetnim, kot je npr. kostanjev piknik, kostanji in mošt, romantično nabiranje kostanjev v dvoje, okusen kostanjev pire in nešteto dobrot iz kostanja, ki ga v svojih jedeh radi uporabljajo tudi kuharski velemojstri.

Če smo vas navdušili nad kostanji, potem zdaj hitro ponje v gozd, v roke pa kuharsko knjigo in - Dober tek!

(N.A.)

Zacvetelo več kot 150 angelskih zvončkov

Kureževi na Zg. Hajdini prav gotovo niso edini v občini, ki so se letos jeseni razveselili cvetoče rastline, ki se je bogato razcvetela in razbohotila ob hišnem vrtu. Rastlina, njeno pravo ime naj bi bilo DAURA, po domače pa ji ljudje pravijo kar angelski zvon, je neke vrste posebnost, ki jo je v naših koncih opaziti šele zadnjih nekaj let. Raste izredno hitro, njeni cvetovi pa so najrazličnejših barv; najpogosteje rumeni, beli, roza, nežno oranžni... Posebnost pri tej rastlini je tudi ta, da se njeni cvetovi odpro šele v poznih popoldanskih urah, ko se sonce prične »poslavljati«, njihov prijeten vonj pa je mogoče prepoznati že na nekaj metrov.

Za cvetoči grmiček sta pri Kureževih skupaj poskrbela zakonca Jože in Zinka. Že v drugem letu se je grmiček precej razrasel. Gospod Jože nam je zaupal, da angelski zvon najbolje uspeva kar posajen v zemljo, v loncu ima namreč premalo prostora za rast, čez zimo pa ga je treba spraviti v varno zavetje. Rastlina namreč ni trajnica, a njene sadike se da hitro vzgojiti.

In kako skrbeti za dauro-angelski zvon?

O tem Kureževa nista kaj dosti govorila, le to sta povedala, da ne potrebuje česa posebnega za rast - zalivati in negovati jo je treba, da pa je zagotovo najlepša takrat, ko zacveti. Letos na spomlad sta ob hiši v vrtu posadila dva grmička, a le eden od teh se je razrasel in na jesen razcvetel. Kar nekajkrat sta poskušala prešteti zvončaste cvetove, a nikoli nista prišla do konca. Ustavila sta se pri številki 150, prepričana pa sta, da jih je bilo še več. Angelski zvonovi so tako letos jeseni kar nekaj dni krasili okolico Kureževe hiše, ki je že tako bogata z malimi živalmi - v prednosti so seveda Jožetovi golobi in zajčki.

TM

2. ŠTAJERSKA FRAJTONARICA

Igralo, pelo in plesalo se je v Hajdošah

V soboto, 13. oktobra, so se v gasilskem domu Hajdoše že od zgodnjega popoldneva na vse strani neba razlegale viže, ki so jih mladi iz različnih koncev Slovenije privabljali na dan na že tradicionalni drugi reviji - Štajerski frajtonarici 2001.

Prireditvev je zaživela na osnovi medsebojnega sodelovanja med KD Valentina Žumra Hajdoše in KD Marjana Hercega Maribor. Oba predsednika društev, kakor tudi častni gost Radoslav Simonič, župan občine Hajdina, ki je bila glavni pokrovitelj te glasbene prireditve, so obiskovalcem izrekli toplo dobrodošlico. Seveda je letošnjo Frajtonarico podprlo tudi veliko sponzorjev iz domačih in okoliških krajev.

Ob 14.00 uri se je pričel finalni predizbor, a ker je bilo prijavljenih le 14 kandidatov so potem prav vsi nastopili tudi v finalu, kjer so v tekmovalnem delu zaigrali vsak po dve skladbi. Vrstni red nastopanja jim je določil žreb in ob 18.00 uri se je pričelo zares.

Najprej je zbrane obiskovalce pozdravila in naredila prijetno uvodno vzdušje s svojo enkratno glasbo Štajerska godba pod vodstvom Borisa Roškerja, ki je med prireditvijo tudi na kratko poklepetal z voditeljico prireditve Natašo Artič. Obiskovalci so bili navdušeni nad nastopom Folklore Leskovec - Stari Log iz okolice Slovenske Bistrice in nad kratkim animacijsko glasbenim vložkom pravega štajerskega barona Marjana Hercega, ki je frajtonarico podrobneje predstavil tudi z besedami in nato nastopil v duetu z malim barončkom. Ta jim ni le prečudovito odpel, tudi marsikatero šalo je stresel izpod rokava. Nenazadje so bili tu še tekmovalci, med njimi najmlajša šele osemletna Denis Godec in Mihi Kirbiš. Nastopili pa so tudi: Robi Rampre, Romana Teskač, Primož Zvir, Klavdija Pleteršek, David Stanec, Benjamin Sluga, Urban Zelenik, Primož Bitenc, Ljubica Špurej, Marko Belšak, Nives Tajnikar in Srečko Kotnik.

Lanski zmagovalac prve Štajerske frajtonarice glede na pravila igre letos ni smel nastopiti, je pa zato vseeno zbrane obiskovalce navdušil s svojim nastopom v netekmovalnem delu prireditve. Vsekakor pa je obiskovalce navdušilo tudi 15 nagrad, ki so jih prejeli tisti, katerih vstopnice so bile izžrebane.

Komisija v sestavi svetovnega prvaka

Vsi nastopajoči zbrani na odru hajdoške dvorane. Foto: M. Ozmec

na diatonični harmoniki Roberta Goterja, učitelja harmonike Tineta Lesjaka in profesorice glasbe Amadeje Turnšek je imela zahtevno delo, saj so bili nastopi vseh finalistov na zelo visoki kakovostni ravni. Zmagovalci, ki so resnično na mehove frajtonarice zaigrali ne le s prsti ampak tudi s srcem, pa so letos bili:

1. mesto: Primož Zvir, 19 let iz Rečice ob Savinji
2. mesto: Robi Rampre, 14 let, doma iz Pragerskega
3. mesto: Srečko Kotnik, 21 let, doma iz Slovenj Gradca

Občinstvo je tudi letos nagrajevalo in že drugo leto zapovrstjo dodelilo prvo mesto domačinki Romani Teskač iz Hajdoš.

Nagrade za glavne nagrajence so bile tudi letos denarne. Za prvo mesto po oceni strokovne žirije je nagrajenec prejel 50.000 SIT, za drugo 30.000 SIT za tretje mesto in za nagrado občinstva 15.000 SIT.

Tudi prazna roka prinaša srečo,
če jo proži dobro srce.
Včasih je svet tako utesnjen,
da ni prostora za dva človeka,
včasih spet tako prostran,
da smo v množici vsi osamljeni.

In kot je zbranim v dvorani hajdoškega gasilskega doma ob koncu prireditve povedal tudi glavni organizator Alfonz Strnad, je druga Štajerska frajtonarica res prireditvev, ki je resnično navdušila vse obiskovalce in organizatorji upajo, da ko bo leto naokrog, se spet srečamo vsi ljubitelji glasbe frajtonaric na že tretji tradicionalni Štajerski frajtonarici v Hajdošah.

Nataša Artič

Usoda ima na voljo neskončno poti,
ti eno samo.
Kdor je pripravljen dati,
ne da bi dobil,
je vreden, da dobi, četudi nima,
da bi dal.

Kdor hoče mnogo izvedeti,
mora veliko molčati.

Pot do uspeha
vodi čez prag optimizma.

Šarm je prevlada vsebine nad zunanostjo.

OLGA VIDOVIČ:

»Nova občina me je izbežljala na plan«

Srečali sva se kot že dolgo znani prijateljici, ki si imata zelo veliko povedati. Na začetku najinega srečanja mi je s ponosom pokazala čudovito hiško, ki jo je letos spravila pod streho.

»Hiška bo že, a bo okolica prej,« mi je s ponosom povedala in razložila, kje bo posadila svoje ljubezni-vrtnice.

Najin intervju je stekel kot spontan pogovor in obe sva se od srca nasmejali, saj pesmi nikoli nisem pisala za druge, temveč le zase, za svojo dušo in srce. Moja čustva, osama in osebna kriza so me pripeljale k temu, da sem posegla po svinčniku in izlila občutenja na list. Prve pesmi so se pojavile v letih 1988-89 in so bile odraz osebne krize, zato so precej pesimistične, globoke in osebne. Nastale so v času, ko so bile prisotne dolge neprepane noči, ko misel bedi. Dejansko so bile nek »varnostni ventil«, ki ga odpreš, ko več ne gre naprej. Morda pa je to obdobje v mojem življenju tudi pozitivno, saj so takrat nastajali temelji za nadaljnje pisanje (še pravi v šali).

Ga. Olga Vidovič, že nekaj časa vas v občini Hajdina spremljamo kot pevko Gmajnaric, v zadnjih dveh letih pa se uveljavljate kot pesnica in recitatorka.

Zdi se mi, da sem zaživela z novo občino, saj nekako zadnjih 4-5 let prihajam v javnost. Ne smatram se kot pesnica, saj pesmi nikoli nisem pisala za druge, temveč le zase, za svojo dušo in srce. Moja čustva, osama in osebna kriza so me pripeljale k temu, da sem posegla po svinčniku in izlila občutenja na list. Prve pesmi so se pojavile v letih 1988-89 in so bile odraz osebne krize, zato so precej pesimistične, globoke in osebne. Nastale so v času, ko so bile prisotne dolge neprepane noči, ko misel bedi. Dejansko so bile nek »varnostni ventil«, ki ga odpreš, ko več ne gre naprej. Morda pa je to obdobje v mojem življenju tudi pozitivno, saj so takrat nastajali temelji za nadaljnje pisanje (še pravi v šali).

Vsak pesnik ima svojo muzo. Zanima me, kdo je vaš vzornik?

Nekega vzornika ravno nimam, občudujem pa vse naše mojstre poezije, kot so Prešeren, Jenko, Gregorčič... Rada pa posežem tudi po tujih ustvarjalcih, še posebej mi je pri srcu J. W. Goethe. Vendar se v svojih pesmih ne zgledujem po nikomer, le svojemu notranjemu glasu prisluhnem in napišem.

Kakšne so torej vaše pesmi po tematiki?

Predvsem so osebno izpovedne. Najdejo se tudi lirične in vesele. Pač odvisno od razpoloženja v trenutku pisanja.

Na katero pesem pa ste prav posebej ponosni?

Z veseljem in ponosom lahko povem, da je to pesem, ki sem jo prebrala letos marca v Ljubljani, ko sem z društvu gospodinj naše občine obiskala parlament. Takrat smo bile počaščene z obiskom ge.

Štefke Kučan. Na koncu, pred odhodom, mi je Silva (ga. Brodnjak) rekla: »Daj, preberi še kakšno svojo pesem o materi,« saj je bil čas našega praznika. Izbrala sem pesem BABICA in ga. Kučan se je pesmi zelo razveselila, saj je bila v tem času že babica. Čez nekaj časa pa sem od nje dobila posebno priznanje s spodbudnimi besedami in zahvalo. To priznanje ima v mojem življenju posebno težo, saj je dokaz, da moje pesmi le sežejo do srca.

Ljudje se vsak dan prilagajamo tempu življenja, ki je vse hitrejši. Zdi se, da stežka najdemo čas zase. Mislite, da ljudje še vzamejo v roke dobro knjigo ali poezijo?

Redko. Ali nimajo dovolj časa ali pa si ga ne vzamejo. Mislím, da si ga ne vzamejo! Ljudje živimo v nekih brezciljnih okvirih in se počutimo ujeti. Tako sem se tudi sama počutila, saj mi je bil vsak dan enak. Služba, domov, kosilo, težave, služba...in človek mora to brezciljnost nekako prekiniti. To lahko naredi, če da v svojem življenju nečemu prednost in temu posveti čas. (Takrat vzame v roke pesmi in mi prebere, kaj pomeni ČAS v njenih pesmih.)

Vem, da pesnik svoje pesmi enako ceni, pa vendar, če bi morali izbrati, katero pesem bi postavili na 1. mesto?

Zagotovo je težko izbrati. Verjetno bi to bila pesem ČAR BOŽIČNE NOČI, ki me spominja na dni mojega otroštva. Spominjam se topline, ki sem jo doživljala ob večerih, ko smo skupaj z materjo in sestro, ki je tudi moja najboljša prijateljica, prepevale ob peči. Tudi oče se je

kdaj pridružil, vendar pa ni imel posluha in je moral le poslušati (pove v smehu). Ko sem odrasla in se osamosvojila, sem to toplino zelo pogrešala, vendar jo je v moje življenje vrnila vnukica, ki jo imam zelo rada. Naj povem, da zavoljo starih časov še kdaj zapojemo skupaj.

Zanima me, pa verjetno tudi koga izmed bralcev, ali imate kdaj težave z rimo, saj je slovenski jezik precej nespeven?

So dnevi, ko ti preprosto ne gre. Takrat je dobro odložiti in se vrniti čez čas. Velikokrat se ponoči zbudim in takrat mi v glavi kar mrgoli besed. Take trenutke je treba izkoristiti in zapisati. Slovenščina je res trd jezik, vendar nikoli ne razmišljam o rimi. Napišem pesem, nato pa jo popravljam, dokler se mi zdi potrebno.

ŽIVLJENJE

*V življenju so hotenja,
stremljenja za boljšim in lepšim,
so neraziskane poti,
po katerih še nihče stopal ni,
so hrepenenja neizživeta.
A najmočnejša je moč življenja,
ko najdeš v sebi si svoj hram,
oaza miru - je steber močan,
ki ne izruva ti ga noben
življenja orkan.*

Olga Vidovič

Ali lahko kmalu pričakujemo izid vaše zbirke?

Morda v času svojega abrahama.

Kaj bi za konec zaželeli našim občanom?

*Prelepe misli vse so danes
vam namenjene.*

*Vse tihe želje, skrit duševni svet
naj odpre se vam kot cvet.*

*Razprejo naj se vse dlani,
sklenjene v obroč prijateljstva, dobrote,
ohranjajo naj med usemi trdne le vezi
in združuje, sreča, predvsem pa mir
naj med občani Hajdine večno živi!*

Naj vam na koncu prišepnem, da ga. Olga ne piše le pesmi, ampak tudi slika na platno. Lahko bi rekli, da je samouk, ki dozoreva v vsestransko umetnico. In ob koncu še obljava, da se kmalu vidiva.

*Pa veliko veselih pesmi, ga. Olga, vam
želim.*

Saška Serec

Izšle so Cimermanove Uganke – vaščanke

Pred dnevi je pesnik, pisatelj, uganekar, aforist in umetniški fotograf, predvsem pa s srcem in dušo Ptujčan Ivan Cimerman javnosti uradno predstavil svoje najnovejše delo z naslovom Uganke – vaščanke, ki je izšlo pri ljubljanski založbi Tuma.

»Uganke - vaščanke posvečam Angeli Arnuš, rojeni pred osemdesetimi pomladmi v domačiji Dominkovih, v Gorišnici na Ptujskem polju,« je avtor zapisal na prvi strani in uvod zaključil z besedami: »V podobnih hišah po Sloveniji utripajo živa srca naslednikov, saj so simbol poštenega dela, navad, običajev in zibel materinega jezika. Prisluhnimo njihovem utripu, šumenju izvirnega potoka, ki se ne sme brez sledu izgubiti v svetovnem morju.«

Zakaj se je lotil tako zanimivega sistematskega odkrivanja in predstavljanja našega narodnega bogastva? »... da bo ostala podoba naših davnih vasi in ljudi v spominu današnjemu in prihajajočim rodovom. Zato, da bodo v moderni dobi ohranjali naše vasi ne le po tuji, temveč po pododovani, v stoletjih preizkušeni pameti in vedenju.«

Pisatelj Ivo Svetina je Ugankam-vaščankam na pot med drugim zapisal: »Cimermanove uganke so take, da s svojimi rešitvami kličejo nazaj v življenje tisto, kar je (skoraj) že pozabljeno; kličejo v našo zavest in življenje stare, pozabljene podobe kmetskega slovenskega sveta, ki kot da se zadnjih sto let skorajda ni spremenil. S slamo krita kočja je prav taka kot takrat, ko je kakšen Jurčičev stric sedel pred njo in pihal čedro. In že nas zgrabi tok reke časa in nas nosi skozi štiri letne čase, sozi ledeno mirovanje zimske beline, čez nežno zelenilo vigredi, po bogatem, zrelem poletnem žitnem polju, mimo krvavordečih sladkih jesenskih plodov, v katerih kot da bi gorele kaplje človeške krvi.

In vsaka teh čudežnih podob, ki so hkrati vprašanje in tudi že (prikrit) odgovor, nam odpre pogled na neko posebnost določenega predela, pokrajine, kraja slovenske domovine...«

»Že, ko knjigo Uganke - vaščanke primemo v roke in jo bežno preletimo, začutimo, da gre za svojevrstno enciklopedijo slovenstva,« je v mnenju o knjigi zapisala Zvezdana Majhen in nadaljevala: »Lirični verzi – zloženi v uganko, se vizualno ponovijo na fotografiji in metaforično izraženo informacijo dopolnijo s stvarno podobo predmeta ali situacije, ki je opevana. Predvsem mlajši bralci in

mestni otroci, ki v svojem življenju niso imeli tega veselja, da bi s predstavljenimi vsebinami živeli in rokovali, bodo ob knjigi občuteno dojeli trpko in hkrati pravično zlahkoto življenja prednikov. Prepričana sem, da bo Cimermanovo delo vplivalo tudi na vrednostni odnos učencev do kmečkega sveta. Beseda »kmet« se namreč pogosto (pri ljudeh vseh generacij), v slabšalnem smislu vriva v vsakodnevni besednjak; kot bi se sramovali svojih korenin in življenja sploh.«

Prof. Dušica Kunaver, ki je skupno z avtorjem opravila izbor 170 ugank (med vsaj petstotimi, kolikor jih je izmed nekaj tisočih, nastalih v več kot dvajsetih letih sistematskega ustvarjanja za to izdajo namenil Ivan Cimerman) je knjigo takole predstavila: »Uganke - vaščanke so poezija v slikah in nenavadna predstavitev naše dežele v obliki ugank, razporejenih v osem poglavij: Reka, Na vasi, Pomlad, Poletje, Jesen, Zima, Obrti, Navade, Običaji, Prazniki. Domača vas prikazuje čar slovenske domačije, ohranja spomin na podrobnosti, ki so danes okras naše pokrajine, čeprav so slamnate hiše že redkost, stari vodnjaki izginjajo s kmečkih dvorišč in premnogi trhli kozolci samo še s svojo trmo kljubujejo času.

V poglavju vaške obrti bomo našli v obliki ugank in slike predstavljenega kovača, zidarja, krovca, pletarja, lončarja in druge mojstre, ki so nekdanje naše vasi naredili gospodarsko samostojno kraljestvo. Hrano, obleko, orodje so v vsaki vaški hiši pridelali in izdelali sami doma ali pri sosedih, pri težkih poljskih delih pa so sosedje drug drugemu pomagali. Vrsto nepisanih zakonov takega vaškega življenja razberemo prav iz Ugank - vaščank, ki jih bomo jemali v roke s spoznanjem, da je lepoto dežele, narave in ljudi treba včasih uganiti in jo poiskati – kje? Včasih v majhni podrobnosti, drugič v širokem pogledu v daljavo ali na lepem obrazu mlade vnukinje, včasih na žuljavi roki onemogle starke, včasih na starem dimniku ali v štokljestem gnezdu na vrh telegrafskega droga in včasih na slinasti polžkovi poti, ki se blešči v mladem jutru...«

Za vse, ki ste se lani novembra udeležili srečanja s pesnikom, pisateljem, aforistom, novinarjem, fotografom in uganekarjem Ivanom Cimermanom v OŠ Hajdina, za tiste, ki ste ga lahko spoznale na naši marčevski »parlamentarni ekspediciji« v slovensko prestolnico, pa tudi tiste, ki ste na gradu Borl prisostvovali predstavitvi

Ivan Cimerman in »hajdinska snaha« Angela Arnuš (ki ji je avtor za njenih 80 let namenil osrednjo vlogo v svoji najnovejši knjižni uspešnici) pred Dominikovo domačijo. Gospa Arnuševa je vdova po Hajdinčanu Janezu Arnušu. Ob njenem letošnjem jubileju ji čestitamo tudi bralci Hajdinčana.

Foto: S. B.

njegove najnovejše literarne umetnine, objavljamo nekaj ugank in odgovorov nanje. V knjigi, ki po svoji vsebinski zasnovi pomeni pravcato enciklopedijo slovenskih etnografskih, etnoloških in kulturnozgodovinskih znamenitosti, boste v pesniški besedi in umetniški fotografiji odkrivali ljudi in kraje, ki so nam blizu, ki jih dobro poznamo. Uganke - vaščanke prihajajo na naše knjižne police ravno pravi čas, pred mrzlo zimo, ko bomo posedli ob ognjiščih in skupaj z našimi najmlajšimi obujali spomine na bližnjo in daljno preteklost. Želimo vam obilo užitek ob branju in mnogo nepozabnih kramljanj s tistimi, ki jih imate radi. Tako kot ima Ivan rad naše ljudi, podeželje, Gorišnico z Dominkovo domačijo, zadnje leto dni pa tudi Hajdino in njene občane. Njegovemu zadnjemu knjižnemu delu želimo srečno pot na naše knjižne police.

Silva Brodnjak

Mati ob 'korpcah' hitijo,
dojenčki iz moke kipijo,
bukve v žerjavico tlijo,
hlebčki pečeni dišijo.
(Mati pečejo kruh)

Druženje z oskrbovanci Doma na Ptujju

Draga mama!
Si prodala vso solato,
peteršilj, korenje z vrta?
Je rodila dobra, stara trta?
Se je Tina otelila, Luca žrebe spet skotila?

Pozdrav, poljub še atu!
(Pismo)

Klobuk steklen okrog luči
sto let nam sveti že v temi.
Kako se tej kresnički reče?
Gori, če petrolej priteče.
(Petrolejka)

Ko najbolj železo žari,
ga kuje, ovija, krivi,
še plug in orodje kali,
konjičkom obutev kroji.
(Kovač)

Gibke ive zvija za pletenke,
plete koše, cajne in košare,
z njimi listje, travo nosi
in v gorici gnoj raztrosi.
(Pletar)

Njiva si bele čipke obleče,
v zemlji plodovi okrogli zore,
kmet jih izkoplje, skuha in speče,
mnogo rodovi se z njimi goste.
(Krompir)

Za soncem se ves dan obrača,
za eno zrno sto jih vrača.
(Sončnica)

Spomladi seje, koplje in sadi,
rahlja, zaliva rast vse dni,
poleti polja, njive obdeluje,
z družino sad in plod shranjuje,
pozimi prejo pravljic plete,
k sosedi hodi na klepete.
(Babica)

Za vnuke, kokoši in psa poskrbi,
na traktor, k živini, čebelam hiti,
prežaga, zabije, jermene kroji,
z gasilci zapoje, v gostilni sedi.
(Dedek)

Dne 2.10.2001 ob 16. uri smo moška pevska skupina in ljudske pevke s predsednikom Društva upokojencev Hajdina g. Zvonkom Čerčkom, varovancem doma, priredili prijetno srečanje za »Dan starejših«.

Z njimi se družimo že peto leto. Začetek našega druženja sega v leto 1997. Takrat smo jim prvič zapeli narodne in ljudske pesmi.

Tokrat smo jim pripravili naslednji program:

- pozdravni govor je imel predsednik društva,

- moška skupina pevcev, ki jo vodi g. Ivan Sitar, je zapela šest ljudskih pesmi,

- ljudske pevke, vodi jih ga. Marta Sitar, so prav tako zapele šest ljudskih pesmi

- vmes pa sta mladi deklici iz Hajdoš Romana in Amadeja zaigrali na frajto-

nerco in zapeli:

Dve Štajerki – ljudska, Kraljestvo naše sreče in Ta sosed Francelj – Čuki ter ob koncu narodno Mi se imamo radi,

- med programom je g. Maks Kampl še recital pesem »Trgatev« in pesem »Dedku in babici« Majde Cimerman.

Pred zaključkom našega druženja smo podelili šopke rož, in sicer Zvonko Čerček najstarejši ženički doma, ge. Frančiški Klampfer, Ljuba Cafuta najstarejšemu moškemu doma, g. Franju Drobnejaku, Maks Kampl pa ge. Nadi Fišer v znak hvaležnosti in za skrb za vsakoletno srečanje.

Oskrbovanci doma čutijo ob slovenski ljudski pesmi domačnost. Spomini mladih, lepih in srečnih dni se zbujaajo.

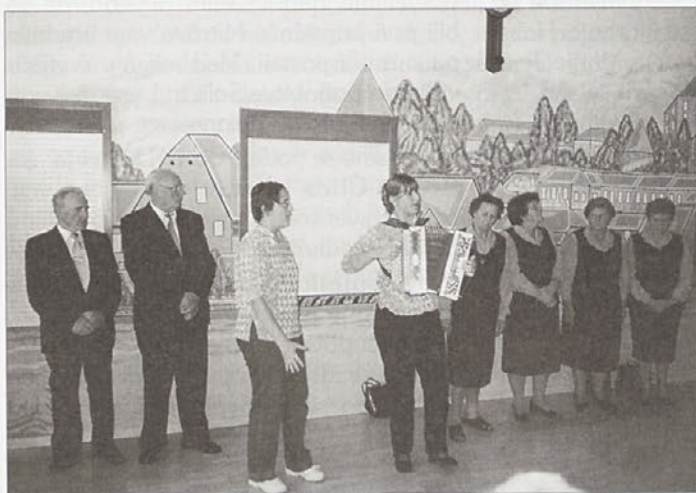
Ob koncu našega druženja smo z njimi zapeli nekaj ljudskih pesmi. Veseli so vsakoletnega našega druženja. Prinašamo jim

pristrčne pozdrave, lepe želje. Želimo jim obilo zdravja, veselja in srečno ter zadovoljno bivanje v domu.

Zahvaljujemo se vodstvu doma, posebno pa ge. Nadi Fišer za vsakoletno pripravljeno druženje.

Vsem v domu ključemo: Na svidenje ob letu!

Maks Kampl

Uspela strokovna ekskurzija po domači občini in po najstarejšem slovenskem mestu Ptuj

Članice društva gospodinj Draženci smo zadovoljne in vesele, da nam je uspelo realizirati kar nekaj strokovnih ekskurzij skozi vse leto.

Še ni dolgo od tega, ko smo 25. avgusta obiskale Tulln – največji vrtni sejem in cvetlično razstavo v Avstriji. Občudovale smo izjemne cvetlične aranžmaje in neskončno domišljivo vrtnarjev ob oblikovanju zelenjavnih vrtov in zelenih površin, ki jih krasi okrasno grmičevje, številni vodometi, kipci, bazenčki...

Prikazanih je bilo veliko aranžmajev iz suhega cvetja, vrtno pohištvo, ograje in balkoni.

Popoldan nam je ostalo še nekaj časa za panoramski ogled Dunaja in njegovih znamenitosti (opera, Hofburg, parlament, mestna hiša, gledališče) s krožno vožnjo po »Ringu«. Poskrbljeno je bilo za strokovno vodenje po znani Kärtnerstraße do Štefanove cerkve, ogled grobnic Habsburžanov in letnega dvorca Marije Terezije – dvorca Schönbrunn.

Veliko je krajev, ki smo jih skupaj obiskale, pozabljamo pa, da je prav naša občina znana po bogati arheološki dediščini rimske Petovione, da nas ne daleč v stran krasi najstarejše slovensko mesto Ptuj s svojim kulturnim, naravnim in drugim bogastvom, kot je več kot 750-letna tradicija vinarstva.

Tako smo v okviru bližajočega se občinskega praznika občine Hajdine in vsled

zadolžitve vaščanov Draženci za pogostitev na sobotni prireditvi Draženčanke izbrale lepo sobotno popoldne **20. oktobra za potepanje po Hajdini in Ptuj**. Na Sp. Hajdini sta nas pričakali gostoljubna gospa Jelka Zupanič in gospa Mojca Vomer Gokovič, ki nam je razkrila nekaj misli o mitraizmu (veri, ki so jo prinesli v Petoviono vojaki rimskih legij in trgovci oz. uradniki ilirske carine) in o ptujski arheologiji. Z zanimanjem smo sledile razlagi o odkritju **I. mitreja na Sp. Hajdini** (konec 19. stoletja), ki je med vsemi tudi najzgodnejši po nastanku ne le v Petovionu temveč v vsej Panoniji. Imena na posvetilnih napisih nam povedo, da so bili prvi pripadniki Mitrove vere uradniki na carinski postaji. Med reliefi v svetišču vidimo upodobitve Sola in Lune, želve in petelina ter Mitra bikonosca.

In že smo se podale do **III. Mitreja na Bregu, Ulica k mitreju**. Tretje po vrsti odkrito svetišče je med vsemi ptujskimi največje (odkrito konec maja 1913).

V **Dominikanskem samostanu na Ptuj**, ki je najstarejši ptujski samostan, smo občudovale zbirke drobnega arheološkega gradiva, hkrati pa spoznale le en delček bogastva arheoloških najdb, ki jih

V prvem mitreju na Spodnji Hajdini

hrani ta samostan, ki ga pravkar obnavljajo. Skoraj že malo utrujene nas je pot vodila na **ptujski grad**, kjer nas je že čakal domačinka Sonja Krajnc. Ob njenem strokovnem vodenju smo z ogledom muzejske zbirke začele v prtličju ob salonskih in godbenih glasbilih, občudovale zbirko fevdalne stanovanjske kulture – velike grajske sobane, postavitev pohištva, tapiserij, slik. V drugem nadstropju pa je galerija, v kateri so razstavljene izbrane umetnine iz obdobja gotike in baroka. Ptujski grad je eden največjih in najbolj celovito ohranjenih grajskih kompleksov v Sloveniji.

Z grajskega dvorišča smo opazovale še čudovit sončni zahod, se za spomin fotografirale ter odšle proti **vinski kleti Vinarstva Slovenske gorice – Haloze**. Gospod Franček Emeršič nas je popeljal po kleti, ki pokriva 2,5 km površin med sodi velikani, ki jih je 630, in pokazal še arhivsko klet, kjer hranijo najstarejše slovensko vino – zlato trto iz leta 1917. V grajskem hramu nas je čakal že »veseli muzikant«, prijetno vzdušje in razlaga o kulturi pitja vin pa je dala našemu skupnemu srečanju še en pečat k obilici zadovoljstva in novih spoznanj tako na zgodovinsko-kulturnem kot osebnem področju.

V **domači gostilni smo sedle k večerji**, pokramljale o znamenitostih, ki smo jih spoznale, za presenečenje večera pa so poskrbele lukarice iz Moškanj z gospo Genovefo Vučak.

Praden smo se razšle, je bila naša skupna odločitev, da se vsi skupaj dobro pripravimo za pogostitev na občinskem prazniku, gospodinjje pa se bomo še enkrat poskušale dokazati z domačimi dobrotami in prijazno postrežbo.

Draženčanke na dvorišču ptujskega gradu

Zdenka Godec

Izlet v Prekmurje

Pevci Moškega pevskega zbora PGD Hajdoše so v soboto, 29.9. 2001., organizirali izlet po Prlekiji in Prekmurju. S seboj so povabili svoje žene in veterane PGD Hajdoše. Za vodiča po naši lepi deželi pa so izbrali kar domačina Iva Brodnjaka.

Pot jih je na začetku vodila do Koroščevega mlina v Zabovcih. Tukaj so si ogledali postopek mletja zrnja. Lastnik mlina Vlado Korošec jim je povedal, da so nekoč mleli na žrmlje. Pokazal jim je, kako nastane ostra moka, ki jo starejši ljudje poznajo kot »gresnica«. Sedaj je Koroščev mlin popolnoma avtomatiziran in v eni uri zmelje do 1500 kilogramov zrnja, čez dan pa nameljejo okrog 40 ton moke. Mlinar jim je zaupal, da nimajo problemov z mletjem zrnja, težave nastanejo, ko je potrebno vso moko prodati. Po ogledu mlina jih je pot vodila skozi Ormož in Ljutomer v Mursko Soboto. Tukaj so si od zunaj ogledali soboški grad, ki je obdan s prekrasnim parkom in ga krasijo stoletni hrasti. Prav tako so se navduševali nad protestantsko cerkvijo, po kateri jih je vodil domači duhovnik in jim med drugim razložil tudi, kakšna je razlika med protestanti in katoliki.

Od Murske Sobote jih je pot vodila po Goričkem na ogled enega največjih gradov na Slovenskem. Praviijo, da je na gradu toliko sob, kolikor je dni v letu. V gradu so ogromne kleti in ječe, imajo pa tudi čudovito poročno dvorano. V grajskem parku jim je lokalna vodička pokazala točke, ki oddajajo posebno energijo. Seveda so vsi želeli preizkusiti njene učinke, zato ni nič presenetljivega, da je eden od udeležencev pripomnil: "Veliko energije nastane takrat, ko na ta mesta prideta mlada zaljubljenca!"

Potovanje so nadaljevali do Razkrižja, kjer so si ogledali cerkev in v njej zapeli skupaj z dirigentom Jožetom Dernikovičem, ki je preizkusil tudi orgle, ki so v tej cerkvi nekaj posebnega. Celodnevno potepanje pa so zaključili v prijetni gostilni v prekmurski vasi Žižki.

Skupaj so preživeli čudovito soboto, ki jim bo še dolgo ostala v spominu. Za to pa ima zasluge tudi župan Radoslav Simonič, za kar se mu še posebej zahvaljujejo. Seveda pa vsi skupaj upajo, da se bodo naslednje leto spet podali na pot in spoznali še kakšen košček naše prelepe dežele.

Metka Vidovič

Izletniki v Prekmurju Foto: Žumer

Ličkanje na Hajdini "II"

Društvo žena in deklet občine Hajdina je v septembru že drugič organiziralo trganje in »kožuhanje« koruze, ki bi naj postalo vsakoletna tradicionalna prireditve. Ko smo se ob sončnem popoldnevu zbrali na dvorišču kmetije na Zg. Hajdini, ki je odstopila pridelek za našo delovno akcijo, sta nas prijazno sprejela gospodar in gospodinja, ki sta poskrbela, da nismo šli lačni ter žejni na njivo. Na polje smo se odpravili kar peš, saj ni bilo daleč od doma. Spremljal nas je traktorist, tako da smo lahko koruzo kar sproti nalagali na prikolico. Pri delu nam je bilo pošteno vroče, še posebej pa so se ob težkih košarah znojili nosači. Na pomoč nam je priskočil rahel vetrič, ki nas je prijetno hladil. Potrgani koruzni pridelek smo odpeljali k Sitarjevim, kjer nam je naša predsednica Marta tudi letos gostoljubno dala na voljo prostor med hišo in hlevom. Koruza je bila pod streho in na varnem pred morebitnim dežjem, »kožuhači« pa tudi. Ena prikolica je bila premalo za pričakovano množico »ličkarjev«, zato smo se odpeljali še po drugo, in to v Njiverce. Dobra volja, pesem in smeh sta nas podžigala, da smo še hitreje kot prvič pripravili tudi pridelek pri drugem gospodarju.

V petek zvečer smo ob prvem mraku posedli po velikem kupu koruze in ob klepetu, šalah, harmoniki in pesmih, ki so jih zapeli pevci moškega pevskega zbora, pomagali pa smo jim tudi vsi ostali, je koruza kar naenkrat menjala prostor. Spet se je znašla na prikolici, le da odslej brez ličja. Oba gospodarja sta nam bila hvaležna za pomoč pri spravilu letošnje koruzne letine, mi pa smo ob dobrotah iz kmečke kuhinje in kleti zadovoljno nadaljevali z veselim druženjem še pozno v noč.

Pisana družina mladih po letih in srcu si je krajšala čas s pripovedovanjem najrazličnejših zgod in nezgod. Tako kot nekoč v starih časih. Foto: Črtomir Goznik

Letos sem že drugič sodelovala pri tem delu in priznati moram, da mi je bilo obakrat zelo všeč. Rada bom še prišla, zato se v imenu vseh, ki smo lahko sodelovali, najlepše zahvaljujem vsem, ki so nam »kožuhanje« omogočili, še posebej pa seveda naši predsednici Marti, ki nam vedno rada odstopi prostor za naše društveno delo, pa naj bo to v hiši ali na dvorišču.

Anica Cafuta

Zlati poroki v naši občini

Zlatoporočenca Nežmah iz Skorbe

Zlatoporočenca Krajnc iz Spodnje Hajdine

ZLATI PAR - ELIZABETA IN ŠTEFAN NEŽMAH IZ SKORBE

Na spomlad letošnjega leta je minilo 50 let, ko sta vsa mlada in polna življenja ter velikih pričakovanj izrekla svoj življenjski »DA« Štefan Nežmah in Elizabeta, rojena Mesarec. Poročila sta se 10. marca leta 1951 na Ptujski Gori, potem pa si ustvarila dom in družino, ki je pomenila vso njuno ljubezen, srečo in dajala toplino ter varnost.

Zlati ženin Štefan je bil rojen leta 1920, zlata nevesta Elizabeta pa 1924. leta. Poročno slavlje je bilo v župniji sv. Martina na Hajdini, kjer sta zlata zakonca slavnostno potrdila Franci Cartl in župnik Marjan Fescl, poročni pričci pa sta bila vnukinja Klavdija Ekart in vnuk Gorazd Kozoderc.

Trdna volja, vera in povezanost so pomagali, da sta skupaj preživela srečnih 50 let zakonskega življenja. V zakonu sta se Nežmahovima rodila dva otroka - sin Mirko in hčerka Marija, danes pa jima veselje delajo štirje vnuki in že trije pravnuki. V petih desetletjih skupnega življenja sta uspela uresničiti marsikatero nalogo, težave in neprijetnosti sta po tolikih letih že potisnila v ozadje, a njun spomin hrani tiste lepe, čudovite trenutke in bogate izkušnje. Z vero in ljubeznijo se kot zlatoporočenca podajata na nova pota, ki bodo lepšala in bodo razveseljevala nujno dolgoletno življenjsko zvezo.

Vso srečo in predvsem trdne ljubezni želimo zlatoporočencema Nežmah iz Skorbe!

TM

ZLATA POROKA ANE IN LOVRENCA KRAJNCA IZ SP. HAJDINE

Poletna sobota 25. avgusta letos bo mnogim na Spodnji Hajdini ostala v lepem spominu, še posebej pa zakoncema Ani in Lovrencu Krajncu, ki sta ravno na ta dan obhajala zlato poroko. Prvič sta pred oltar hajdinske župnijske cerkve sv. Martina stopila 25. avgusta leta 1951, takrat sta bili njuni pričci Ivan Lah in Franc Kac, na slovesnosti zlate poroke pa sta ju »zamenjala« vnuk Lovrenc Mohorko in vnukinja Aleksandra Krajnc.

Pred petdesetimi leti sta vsa mladostna in polna pričakovanj ter načrtov sklenila,

da bosta skupaj zaživela kot mož in žena. Njune takrat mladostne sanje so verjele v srečo, v ljubezen, v nekaj, kar je skupaj pomenilo družino in dom. Vse to sta si zakonca Krajnc z leti ustvarila. V zakonu sta se jima rodila dva otroka - hčerka Marjana in sin Franc, družina pa se je do danes še povečala, saj sta Krajnčeva že ponosna dedek in babica trem vnukom.

Zlate poroke se bosta še dolgo spominjala pa vseh dobrih želja in čestitk, ki sta jih prejela ob tako visokem jubileju. Samo trdnega zdravja, veliko ljubezni in čudovitih skupnih trenutkov želimo zlatoporočencema Krajnc iz Sp. Hajdine ter nazdravljamo že njuni biserni poroki.

TM

Bermudski trikotnik

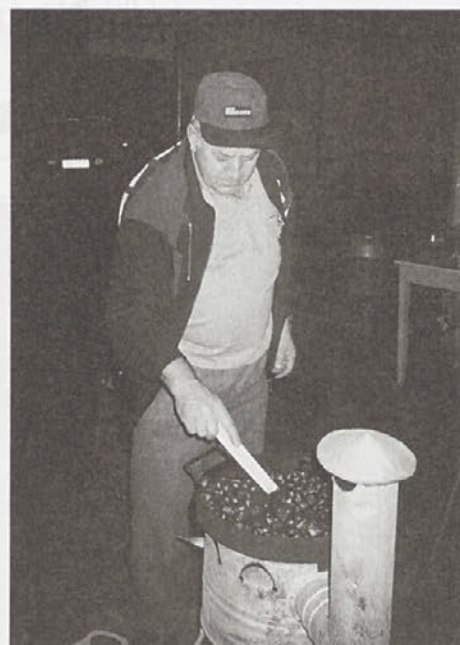
Ali veste, da imamo tudi v občini Hajdina območje, ki so ga prebivalci imenovali Bermudski trikotnik. To je del Spodnje Hajdine in del Skorbe okrog osnovne šole. Zgodba se je začela, ko so se prebivalci tega dela zbrali in skupaj pričakali novo leto 2001. Od takrat so se sosedje še večkrat dobili in pripravili različna praznovanja. Med drugim so postavili tudi prvomajsko drevo, za katerega moram kot zanimivost povedati, da so ga postavile izključno ženske. Tako so se sosedje, znanci in prijatelji zbrali tudi na skupnem jesenskem ličkanju pri Pernatovih v Skorbi. Vsak od povabljenih je prinesel s sabo nekaj za pod zob, tako da so se po opravljenem delu tudi okrepčali. Otroci so bili še posebej veseli, saj so nekateri prvič okusili čar kmečkega dela. Tisti malo starejši pa so se z veseljem spominjali nekdanjih dni.

Povedali so mi, da je za organizacijo takšnih srečanj potrebna predvsem dobra volja. Upam, da se bodo tudi drugi občani spomnili česa podobnega in se tako začeli družiti med sabo.

In če dobite na dom vabilo Bermudskega trikotnika se nikar ne vstrašite. Ljudje dobre volje vas vabijo, da se jim pridružite in skupaj z njimi preživite nekaj veselih uric.

Metka Vidovič

Fotografiji iz ličkanja pri Pernatovih na naslednji strani

Društvo upokoјencev Hajdina

Za dan državnosti je društvo upokoјencev priredilo razstavo ročnih del in drugih spretnosti članov društva. Občina Hajdina pa je gostila udeležence starih motornih vozil.

Razstavo je ob govoru g. Zvonka Čerčeka, predsednika društva, odprl podžupan g. Viktor Markovič. V kulturnem programu so sodelovale ljudske pevke in moški zbor društva.

Razstava je bila strokovno aranžirana s spretno roko gospe Dragice Vegelj ob

pomoči gospe Angele Mlakar. 24. in 25.06.2001 jo je obiskalo veliko ljudi od blizu in daleč. Med domačimi obiskovalci so bili še gostje iz: Tržiča, Kranja, Nakla, Galicija - Žalec, Društva Rosanka iz Ptuja, Društva PUH iz Juršincev, Podvincev, Slovenske Bistrice, Radencev, Majšperka, Kidričevega - župan, Cirkovcev, Polenšaka in drugi. V spominsko knjigo obiskovalcev razstave je vpisanih mnogo lepih pohval, med njimi tudi od županov Občine Kidričevo in Hajdine.

Za dan državnosti je bila nabavljena (s pomočjo občine Hajdina) tudi oprema za merjenje krvnega tlaka. Merjenje le-tega izvajata medicinski sestri: gospa Anica Cafuta in gospa Danica Korošec, obe doma iz vasi Skorba. Opravlja se vsako prvo nedeljo v mesecu od 8 - 10 ure.

Z občino Hajdina je dogovorjeno, da se merjenje krvnega tlaka omogoči prav vsem občanom občine Hajdina (ne samo upokoјencem).

V skrbi za svoje zdravje se občani pridno poslužujejo te zdravstvene storitve, ki se ne plača - je zastoj.

Maks Kampf

Razstava ročnih del članov DU Hajdina (24. in 25. 6. 2001)

*Če v množici spremeniš
enega samega človeka,
je to zelo malo.
Če si ta eden ti sam,
je, kakor da si spremenil množico.*

*Ne jemlji znanja kot okvir,
v katerega bodo ujete tvoje misli,
pač pa kot ploščad,
s katere bo poletela tvoja domišljija.
Najhujša oblika omejenosti je zasta-
relo znanje.*

*Lahko je kljubovati tistim,
ki ti želijo slabo,
težje tistim, ki ti želijo dobro.*

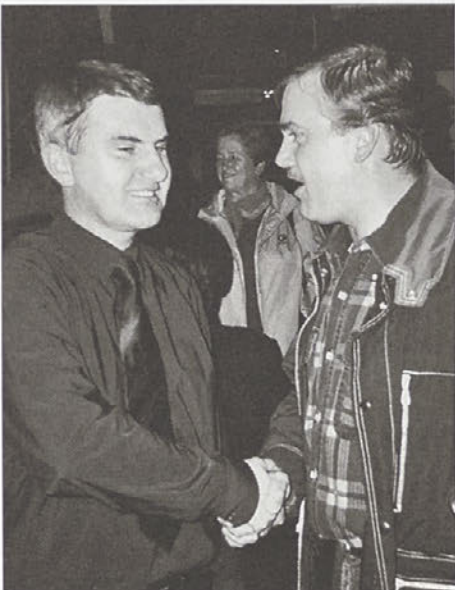
DRUGI TABOR ZDRUŽENE STRANKE SLS+SKD, SLOVENSKA LJUDSKA STRANKA
V CELJU

Hajdinčani v družbi s Francijem Butom

V soboto, 20. oktobra, je v Celju potekal drugi tabor združene stranke SLS+SKD Slovenske ljudske stranke, katerega smo se udeležili člani Občinskega odbora iz Hajdine. Z nami je bil tudi župan Radoslav Simonič. Osrednji dogodek tabora je bil govor predsednika stranke magistra Francija Buta.

V svojem nagovoru je mag. But poudaril pomen združitve strank za Slovenijo. Po njegovem so ljudsko-krščanske stranke daleč najmočnejše v evropskem parlamentu in večini evropskih držav, in ni razloga, da tako ne bi bilo tudi pri nas. »Smo vladna stranka, ki se zavzema za hiter gospodarski razvoj, obenem pa za pošteno razdelitev bremen naše družbe. Smo odločno proti centralizaciji ter dajemo veliko pozornost razvoju podeželja. Zločine totalitarnega režima po vojni odločno obsojamo. Smo za to, da se tisti, ki so to storili, imenujejo in kaznujejo, naše poglede pa moramo usmeriti v prihodnost, da bomo sebi in našim otrokom zagotovili lepšo prihodnost v naši mladi državi Sloveniji,« je na drugem taboru med drugim povedal predsednik stranke mag. But.

Občinski odbor
SLS+SKD
Slovenska ljudska stranka

Na taboru v Celju sta se pozdravila tudi mag. Franci But in hajdinski svetnik iz Slovenje vasi Ignac Skaza.

S predsednikom stranke magistrom Francijem Butom skupina udeležencev iz občine Hajdina

Ob dnevu mrtvih na OŠ Hajdina

V petek, 26.10.2001, so se padlim borcem v spomin pred spominsko ploščo na OŠ Hajdina zbrali učenci in delavci šole, krajani občine, člani Občinske organizacije borcev in udeležencev NOB Hajdina in Ljudske pevke Kulturnega društva Skorba. V spomin padlim so učenci in člani OO borcev in udeležencev NOB pred spominskim obeležjem prižgali cvetje in položili cvetje. Žalna slovesnost je v tišini in spoštovanju obudila spomin na trpeča srca ljudi, ki so se z ljubeznijo do domovine poslovili od svojih najbližjih, saj jim je okupatorjeva roka prekinila nit njihovih mladih življenj.

V kulturnem programu so o težkih vojnih časih izrazili svoja razmišljanja učenci šole. Ob tej priložnosti so v spomin na literarno sodelovanje ob dnevu mrtvih prejele knjižne nagrade učenke: Aleksandra Gašljevič, Maja Ojseršek in Polona Glažar. Učenke so z znanjem o zgodovinskih dogodkih izrazile spoštovanje do žrtev, padlih za svobodo. Nagrade je v imenu Občinske organizacije borcev in udeležencev NOB podelil njen predsednik Stanko Meglič. Hkrati se je zahvalil občini Hajdina za denarno pomoč in razumevanje ob izvedbi žalne svečanosti. Prav tako se je zahvalil Ljudskim pevkam KD Skorba in pevskemu zboru ter recitatorjem OŠ Hajdina. Nastopajoči so z besedo, razmišljanjem, recitacijo in s pesmijo v srcih udeležencev žalne slovesnosti prižgali lučke spomina.

Zgodovina je naša dobra učiteljica, tudi učiteljica človečnosti. Uči nas zavedati se svojih korenin, uči nas spoštovanja do določenih vrednot, do preteklosti in s tem tudi časa, v katerem živimo danes... Naj nas greje lučka spomina...

Majda Korošec

SLOVENJEVAŠČAN

Slovenja vas ima srce v domači cerkvi

Slovenja vas in Skorba nista sosedi, ločijo ju Hajdoše, a navkljub temu sta si naselji z začetnico »S« precej podobni. Obe veljata za obcestni naselji, ki se razprostirata na vzhodnem delu Dravskega polja in ležita na dravski terasi ob odvodnem prekopu zlatoliške hidroelektrarne. Od ene do druge je speljana prometna magistralna Maribor-Ptuj-Zagreb. Slovenja vas je z dravskim prekopom izgubila izvir potoka Studenčnice, neseveda Skorba ga je ohranila, širna polja in travniki ob njej pa ju še dandanes povezujejo. Posebnosti ima Slovenja vas kar nekaj, denimo vodni stolp ob magistralni cesti, industrijsko cono na obrobju vasi, ki že meji na Zlatoličje, odvodni kanal HE in seveda manjšo cerkev modernejše oblike, ki je po mnenju mnogih že postala srce kraja. Vas je precej razvejana, razpotegnjena, ponekod vzorno urejena in obogatena s cvetjem, svojo nekdanj tipično vaško podobo pa je z leti močno spre-

menila. Starih hiš je v vasi ostalo le še nekaj, prave kmetije počasi izginjajo, Slovenjevaščanov pa v vasi živi blizu 490 v preko 180 gospodinjstvih. Nekateri pravijo, da so Slovenjevaščani vzorni verniki, ker imajo svojo cerkev, spet drugi, da so prizadevni gasilci in uspešni športniki, nekateri pa celo, da so eden drugemu odlični sosede. Društveno življenje v Slovenji vasi je dokaj pestro, morda manjka

kanček ljubiteljske kulture in ženske združbe, pa nekaj več vaškega poguma, a vse to obljublja domačini, da se počasi vrača nazaj v vas. S posebnostmi, odličnostmi, slovenjevaškimi običaji, prireditvami, vaškimi posebnosti in vzornostjo pa ima Slovenja vas posebno mesto v občini Hajdina. Četudi leži na obrobju občine, ji to prinaša dobre in slabe plati v smislu razvoja in življenja nasploh.

Zgodovina in sedanost Slovenje vasi

Konec 15. stoletja so oblasti skušale prvič ugotoviti davčno moč prebivalstva, zato so zemljiška gospodarstva morala spisati nove urbarje. Prej so bili urbarji le zasebna zadeva zemljiških gospodov, nastajali so po njihovi volji in potrebi. Tako so se tudi družine iz Slovenje vasi takrat prvič vpisale v urbar na Vurbergu, to je bilo leta 1535. To so bile družine Blaž(2), Erjavec, Kalašnik, Knapič, Kolar, Lovrenc(2), Mate, Novak(2), Sibec, Supan, Tomaž, Volf(2). Za svoje kmetije so morali oddajati po 6. škafov rži, 8. škafov ovs, merco zdroba, merco boba, 30,5 srebrnika za košnjo, 5 kur, 30 jajc. Dve družini sta dajali le po 160 srebrnikov. Oddajati pa so morali tudi za cerkveno desetino.

Iz leta 1590 je ohranjen zapis o devetih družinah v Slovenji vasi, med njimi o družinah Metličar(3), Susič, Štefan, Tomaž. Poleg starih dajatev so morali oddajati še po 8 srebrnikov.

Leta 1603 pa je bilo v vasi kar 21 ravno-poljskih podložniških družin: Čic, Hirnic, Kolar(4), Krajnc, Metličar(2), Mlakar, Račič, Ribič(2), Soraš, Supanič, Susič, Šraml, Vuk(4).

(Literatura: Ptujski zbornik šte. 5, iz članka Med Dravo in Dravinjo v 16. stoletju)

Kasnejši zapisi so iz leta 1933-37 iz časa Dravske banovine, kjer je Slovenja vas omenjena kot občina Slovenja vas, ki se razprostira na desnem bregu Drave na peščenih ravninah zgornjega Ptujkega

polja.

V vasi je takrat živelo 328 prebivalcev. Bilo je 60 hiš, 36 posestnikov, 19 kočarjev, 5 najemnikov. Leži v dolgi vrsti nad najnižjo dravsko teraso, ob občinski cesti in deloma ob državni cesti Ptuj – Maribor (avtobusna povezava). Vaščani se ukvarjajo s poljedelstvom in živinorejo, uspeva tudi nekaj sadja in mešani gozdovi. Pod vasjo izvira potok Studenčnica.

(Literatura: Leksikon Dravske banovine)

LETA 1931 JE ŽIVELO V VASI 318 PREBIVALCEV

Leta 1961 je bilo v Slovenji vasi 428 prebivalcev, 84 hiš, 97 gospodinjstev, 219 kmetov. Čez 10 let, se pravi leta 1971, pa je prebivalo v vasi 438 prebivalcev, in je bilo 84 hiš, 104 gospodinjstva in 178 kmetov.

Prst je peščena in manj rodovitna. Njive so na terasi zahodno od vasi. Poglavitne poljščine so rž, krompir in ajda. V bližini so nasadi hmelja ptujkega KK, travniki so pod teraso proti Dravi, kjer je tudi mešan obdravski gozd. Govedo, svinje, perutninarstvo. Sadja malo. Precej brajrd, zvečine samorodnega klintona in izabele. Prodaja jajc in kokoši v Maribor in na Ptuj. Trgovina, dve gostilni. Gasilsko društvo ima dom z orodiščem, garažo in dvorano. Vodovod iz zajetja v Skorbi.

Betonski vodobran. Ribolov v Studenčnici. V okolici divjad, zlasti fazani, zajci in race. Ohranjeni stari običaji so povezani s kmetijskim delom.

Izvenkmetaska zaposlitev na Ptuj, v Kidričevem in v Mariboru.

(Literatura: Krajevni leksikon Slovenije)

SEDANOST:

Po zadnjem uradnem popisu leta 1991 živi v vasi 486 prebivalcev v 180 gospodinjstvih in 150 hišah.

Je razvejano obcestno naselje v vzhodnem delu Dravskega polja in leži na dravski terasi ob odvodnem prekopu hidroelektrarne Zlatoličje, novejši del kraja je ob glavni cesti Maribor – Ptuj. Površina k.o. Slovenja vas je 426 ha.

Do Ptuja je oddaljena 7 km in 18 km do Maribora.

K.o. Slovenja vas meji na staro strugo reke Drave ter naselja Zlatoličje, Hajdoše in Gerečja vas.

Pod naseljem je nekoč izvirala potok Studenčnica, ki je po izgradnji prekopa za hidroelektrarno presahnil. Na terasi so predvsem njive, pod njo travniki in ob Dravi precej širok pas poplavnih obdelovalnih površin (nekoč gozda).

V zahodnem delu naselja se je iz nekoč Mercatorjevih skladišč razvila mala industrijska cona. V njej imajo sedež podjetja: Meltal – kovinskopredelovalno podjetje, Scania Slovenija – servis, Petrovič Drago – kamnoseštvo, Petlja d.o.o. – veleprodaja, Inter expo d.o.o., leg d.o.o., Zavod RS za blagovne rezerve.

V sami vasi pa obratujejo naslednje obrti: gostilna Čelan, bar Remy, gostilna Slovenski hram, vulkanizerstvo Sel, Economos d.o.o., Kmetijska zadruga Slov. vas, diskont Cola, strojno inštalaterstvo Gasenburger, trgovina in okrepčevalnica Amor, Classic d.n.o., avtoprevoznik Sagadin, Trgonet d.o.o., kmetijska poslovalnica Polje d.o.o.

Večina prebivalcev je zaposlenih, največ v Mariboru, Kidričevem in na Ptuj. S kmetijstvom pa se ukvarja vedno manj družin.

V vasi aktivno delujeta Gasilsko društvo in Športno društvo ter Agrarna skupnost, naše žene in dekleta se družno vključujejo v aktiv Deklet in žena občine Hajdina, za sodelovanje med občino Hajdina in vasjo pa skrbi vaški odbor.

Martina Klemen

Obiralci hmelja v Savinjski dolini leta 1950. Med njimi je bilo kar precej slovenjvaščanov

RAZVOJ KRAJA

1. Vodovodno omrežje leta 1964 /65
2. Asfaltiranje vaške ceste leta 1975
3. Lastniška ureditev vpadnic v vas leta 1975
4. Namestitev znakov za prepoved prometa tovornjakov in znaki za omejitev hitrosti po vasi leta 1975 /96
5. Cestna razsvetljava v vasi in delno ob mag. cesti leta 1981
6. Graditev gasilskega doma leta 1973
7. Telefon (86 priključ. kov) leta 1984 / 86
9. Kabelska televizija leta 1991 /92
10. Izgradnja treh avtobusnih postaj z nadstrešnicami leta 1990/91
11. Graditev športnega parka z nogometnim, rokometnim igriščem in slačilnicami leta 1988/89/90
12. Gradnja cerkve Marijinega Vnebovzetja leta 1990 /92
13. Gradnja pešpoti oz. kolesarske steze ob mag. cesti leta 1991
14. Asfaltiranje ceste v klanec 1997
15. Razširitev cerkve – prizidek do kapele leta 1997
16. Ureditev muldne z odvodnjavanjem pri ekonomiji leta 1997/2000
17. Premestitev in ureditev strojne lope leta 1991
18. Razširitev gasilskega doma (garaža, pleskanje, ureditev okolice, centralna) leta 1975 /77 /2000
19. Dograditev slačilnice in ureditev igrišča (nadstrešnica, fasada, centralno ogrevanje, ograja) leta 1999/00/01
20. Preplastitev rokometnega igrišča leta 1996
21. Razširitev cestne razsvetljave leta 2000
22. Izgradnja treh novih hidrantov in obnova štirih starih leta 2000
23. Delne preplastitve oz. krpanje vaške ceste 1999 / 2000 /2001
24. Asfaltiranje platoja okrog gasilskega doma leta 1999/2000
25. Urejena zimska služba (pluženje snega, pesek za posipavanje)
26. Urejen prevoz osnovnošolskih otrok s šolskim avtobusom
27. Urejen prostor z nadstrešnico za osnovnošolske otroke, ki se vozijo s šolskim avtobusom leta 2001
28. Ekološki otok leta 2001
29. V občinskem projektu kanalizacije zbranih večina soglasij leta 2001
30. Ureja se parkirišče pred cerkvijo
31. Grediranje in gramoziranje vseh poljskih cest in ceste ob kanalu na relaciji Slov. vas – Hajdoše leta 2001
32. Preplastitev vozišča na mostu čez kanal leta 2001
33. Dograditev cestne razsvetljave na klancu leta 2001

ŽELJE – PLAN 2000/01/02

1. Ureditev parkirišča pred cerkvijo (asfaltiranje in razsvetljava)
2. Ureditev parkirišča pri športnem objektu (asfaltiranje)
3. Prenova kritine na gasilskem domu
4. Dograditev cestne razsvetljave na klancu
5. Povezava muldne pri Pleterškovih z odvodnjavanjem v kanal
6. Zgraditev še dveh hidrantov
7. Podaljšanje pešpoti oz. koles. steze do vhoda v industrijsko cono
8. Cestna razsvetljava ob magistralni cesti
9. Asfaltiranje novih cest, danih v javno dobro
10. Ureditev oz. odstranitev divjih odlagališč.

**DOMAČA HIŠNA
IMENA**

Milikini – Nigerl
 Varžičvi – Ornik, Draizbner
 Trezini – Sagadin
 Hrvatovi – Pesek
 Babčini – Matjašič
 Anini – Šlamberger
 Ledijekvi – Brodnjak
 Rudlovi – Sagadin
 Krnčovi – Pesek, Lenart
 Rozini – Mlakar
 Palovi – Vaupotič
 Vodušekvi – Kmetec
 Škorčovi – Tement
 Tomežvi – Premzl
 Žabjekvi – Jerenko
 Ondrečvi – Jerenko
 Mihelavčovi – Klemen
 Dominkovi – Matjašič
 Zepovi – Zupanič
 Videčvi – Mlakar
 Kamplovi – Pleteršek
 Dvoršičvi – Mlakar
 Matejakovi – Petek
 Petkovi – Brodnjak, Kokot
 Muzekvi – Matjašič
 Mimini – Mohorič
 Murketvi – Skaza
 Žabjekvi – Mlakar, Kolarič
 Kavčovi – Šprah, Žunko
 Pušnikvi – Gasenburger
 Zepičvi – Topolovec, Metličar, Volf
 Pulketvi – Tomčič
 Kumečvi – Gojčič
 Neškini – Skaza
 Barcini – Ulez
 Šeflarvi – Metličar
 Kočni – Metličar
 Grečovi – Golob
 Žumrovi – Zupanič
 Kovačovi – Janžekovič
 Onzovi – Sagadin
 Stanini – Skaza
 Ulečvi – Zajc
 Libreki – Gašper

**POSEBNOSTI
SLOVENJE VASI**

- 4. gostilne
- vodovodni stolp
- industrijska cona
- odvodni kanal HE (srednja Drava 1)
- vaška kapela in cerkev
- slika svetega Florjana na gasilskem domu

DELOVNO SREČANJE, RAZŠIRJENO Z UREDNIŠKIM ODBOROM

Vas ob robu občine

Dobili smo se dvakrat v prostorih gasilskega doma v Slovenji vasi, edinem večjem vaškem prostoru. Naš namen je bil povsem preprost; skupaj spraviti čim več dobrih idej, pisnega in fotografskega materiala, ki bo z gledno predstavil Slovenjo vas, ljudi, ki so bili in so še gonilna sila in posebnosti ene do sedmih vasi občine Hajdina.

Več med člani razširjenega uredniškega odbora za Slovenjevaščana je bil predsednik VO Slovenja vas Franc Klemen, sam je tudi opravil največ delovnih obvez (pri pripravi predstavitve Slovenje vasi skozi zgodovino mu je precej pomagala njegova hčera Martina Klemen), v odboru pa so bili še gospodje iz vaškega odbora, nekdanji aktivni predsedniki vaških skupnosti, predstavnica Slovenjevaščank, občinski svetnik – domačin Ignac Skaza in seveda člani »uradnega« občinskega odbora. Po dveh druženjih je Slovenjevaščan počasi že nastajal, sestavki so prihajali na uredniški naslov, domačini so iskali fotografije in se na vso moč trudili, da bi svoj kraj bil dobro predstavljen. Ali nam je skupaj uspelo, to boste pa bralci Hajdinčana morali presoditi sami.

VAŠKI SVETNIKI IN NJIHOV POGLED NA DOMAČI KRAJ

Franc KLEMEN, predsednik VO Slovenja vas, tudi član gasilskega društva, je na naših uredniških srečanjih povedal: »Naš kraj nima nekih večjih zna-

Franc Klemen, predsednik VO Slovenja vas

Angela Mlakar, Franc Klemen, Franc Metličar, Rudi Sagadin, Henrik Šlamberger in Ignac Skaza na delovnem srečanju ob nastajanju »Slovenjevaščana«

VAŠKI ODBOR SLOVENJA VAS

ČLANI:

- Franc Klemen
- Henrik Šlamberger
- Franc Metličar
- Janko Vegelj
- Sandi Gašljevič

Na vse seje je vabljen sovaščan Ignac Skaza, član občinskega sveta občine Hajdina.

Izvoljeni smo bili na zboru krajanov v Slovenji vasi jeseni leta 1999. Do sedaj smo imeli 6. rednih sej, o katerih se vodijo zapisniki. Delamo po poslovniku VO skupnosti občine Hajdina, ki smo ga prejeli 11.12.1999.

menitosti, pa vendar imamo cerkev in še nekatere posebnosti, ki jih tokrat predstavljamo v posebni prilogi Hajdinčana. Na svojo vas smo ponosni, saj imamo navsezadnje lepe, urejene hiše, še posebej lepo je ob glavni cesti, in videti je, da se s skupnimi močmi trudimo, da bi to še izboljšali. Lahko smo samo srečni, da smo postali samostojna občina, zdaj je z dosti manj truda viden napredek tudi pri nas, čeprav zmeraj pravim, da smo še premalo naredili. Slovenja vas je obmejno naselje

občine in ker smo na »repu«, bomo morali imeti v občinskem svetu več svojih ljudi - zdaj imamo le enega domačina med njihovimi člani.

Vaški odbor odigra marsikatero odločilno vlogo v vasi, naša edina trdna vez med občino pa je naš svetnik Ignac Skaza, s katerim dobro sodelujemo in ga tudi vabimo na naše seje. Vsi skupaj delamo seveda za našo vas, nikakor pa ne za lovorike, kar nam nekateri včasih pripisujejo.

Še vedno velja, da so dobri sosedski odnosi velikega pomena in pri nas je to še posebej opaziti, na kar sem tudi ponosen. Želim, da bi se ljudje v Slovenji vasi še bolj zavedali, da so skupna dela še kako pomembna za poznejši razvoj kraja, kajti z nevoščljivostjo ne bomo nikamor prišli. In podatek, da smo še kar složni v skupnih akcijah, je vsekakor dober, nekoliko moteča za nas je le statistika zadnjih 10 let, kjer piše, da se je prav v naši vasi dogodilo veliko samomorov. To je za nas smola, a na žalost Slovenjo vas v Sloveniji poznajo prav po tem.«

Henrik ŠLAMBERGER, drugi član vaškega odbora v Slovenji vasi, je že bil predsednik VO, je pa tudi član gasilskega društva. Slovenja vas je zanj dokaj urejen kraj, z nekaj pomanjkljivostmi, predvsem so po njegovem to črna odlagališča, ki se še preveč pojavljajo ob dravskem kanalu.

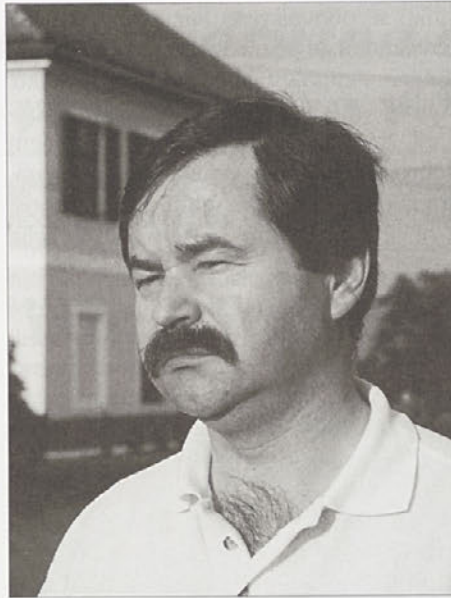

»Da pa bi bilo bolje, se v vasi na nek način trudimo vsi, po najboljših močeh dodajamo vsak svoj pozitiven prispevek. Moja velika želja je, da bi v kraju imeli prostor, kjer bi imeli posebej urejeno otroško igrišče.«

Franc METLIČAR, prav tako član VO Slovenja je pred leti bil tudi predsednik slovenjevaškega gasilskega društva. O svojem kraju in krajevnih željah pa Metličar pravi: »Naša vas leži na dobri lokaciji, ker pa smo na koncu - ob robu občine - smo prikrajšani za marsikaj, še posebej pri sredstvih. Bil bi krivičen, če bi dejal, da v zadnjih letih nismo naredili ničesar, vendar še premalo, kot smo načrtali ob nastanku občine. Slovenjevaščani imamo občutek, da v občini prevečkrat pozabijo na nas, na drugi stani pa bi raje videli, da bi domačini med seboj bolj povezano sodelovali, kajti tudi potem bi lahko več naredili. Tudi sam bi se pridružil želji sovaščana Henrika in bi dejal, da moramo najprej urediti okolico v strnjem delu vasi, še posebej igrišče in igrala za naše otroke.«

Rudolf SAGADIN je bil celih 8 let vaški predsednik v nekdanji KS Hajdina, je podporni član gasilskega društva, z veseljem pa je prihajal tudi na delovne sestanke, kjer je nastajal Slovenjevaščan. Ko pripoveduje o razvoju svojega kraja nekoč in danes, mu kar ne zmanjka besed, a je ponosen in z veseljem gleda, da delo v vasi dobro teče naprej. Ob srečanju je povedal naslednje: »Ko sem postal vaški predsednik, so bili časi taki, da smo imeli veliko za postoriti. Začeli smo pri avtobusnih postajališčih, potem je prišla na vrsto razsvetljava, vas je dobila prve prave luči, nato smo prešli na razvoj telefonije, asfaltiranja vaških cest... Domačini smo bili zraven ob vsaki akciji, prostovoljno delo je pocenilo marsikatero investicijo, pomagali pa smo si tudi s sredstvi iz samopriskupka. Veliko smo delali na infrastrukturi, tako je še danes, potem smo kupili še zemljo za igrišče, tudi v društva se je stekal denar. Zares veliko je že narejenega, vendar pa nikoli ne smeš biti povsem zadovoljen, kajti potem ne dobiš več ničesar, kar pa za kraj ni dobro. Želim čim boljšega sodelovanja v vasi pa čim več investicij.«

Janko VEGELJ: »Kaj me moti v Slovenji vasi? Najbolj to, da je na vasi premalo druženja. Ljudje se vse bolj zapiramo vase, premalo skrbimo za občasna druženja in nekateri venomer razmišljamo, le kaj bi pritegnilo ljudi-vaščane, kaj jim takega pripraviti, da bodo radi prišli skupaj. Potem je tu večkrat omenjeni skladden regionalni razvoj, ki je imel morda prejšnja leta več vpliva na oddaljene vasi,

Janko Vegelj

danes pa temu ni več tako. Predstavniki vaške skupnosti so bili bolj zraven, imeli so več besede in zato menim, da bi sedanjí VO v občini moral imeti več pristojnosti, možnosti odločanja, ne pa, da je le posredovalni organ. Na žalost pa imamo Slovenjevaščani v novi občini le enega svojega predstavnika in znano je, da je »borba« med svetniki v občinskem svetu močna. Ne morem mimo dejstva, da iz občinske pogače dobimo najmanj. To me zelo moti, četudi se župan zelo trudi in tega ne smemo spregledati.

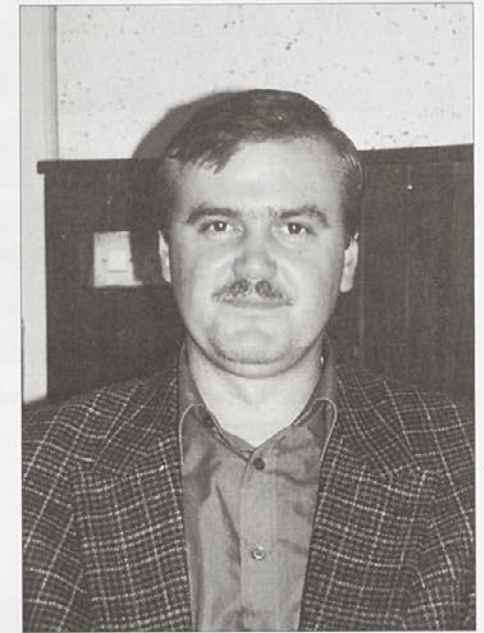
Naša vas bo doživela še več ureditvenih sprememb, v to sem prepričan, med drugim stalno poudarjamo posodobitev vodovodnega sistema, to je zdaj že nuja, potem moramo preplastiti kar nekaj odsekov cest in urediti razsvetlavo ob glavni cesti v vasi. Ne pozabljam na kanalizacijo, ki jo bo naša vas enkrat morala imeti, zelo pa si želim, da bi se rešili nevarnosti prometne magistralke.«

Sandi GAŠLJEVIČ, član VO, edini »pojoči« član v odboru, kajti že nekaj let je zavzet glasbenik in zdaj tudi član skupine Štajerski baroni. V Slovenjo vas se je priselil, a se zdi, da se tod dobro znajde. Je tudi član Športnega društva Slovenja vas. O svojih »vaških« željah pa pravi takole: »V Slovenji vasi si želim več druženja med društvi in nasploh med vaščani. Vsako leto bi morali imeti sestanek vseh vaščanov v Slovenji vasi, da bi lahko naši krajani tudi sami izrazili svoje želje in potrebe, vaški odbor pa bi to poskušal izvajati v svojih možnostih. Lahko bi ustanovili vaški pevski zbor, saj menim, da je v vasi dovolj dobrih pevcev pa tudi kadra za vodenje zbora je dovolj.«

»VAŠKI ODBOR - GLAVNO ČRPALIŠČE ŽELJA«

Ignac SKAZA,
Slovenjevaščan,
član Občinskega sveta

Slovenja vas ima med člani občinskega sveta občine Hajdina le enega svojega vaščana Ignaca Skazo, ki je edina prava vez med občino in krajem, Skaza je vrsto let tudi član PGD, zadnja leta predvsem uspešen mentor članske moške gasilske

Ignac Skaza

desetine, v vasi pa je znan tudi kot simpatizer športnega društva. Pri svojem »občinskem« delu se srečuje z mnogimi težavami, rad opozori na slabosti, ki izvirajo iz domačega kraja in občine, velja za delavnega občana, po naravi pa predvsem za velikega veseljaka.

O svojem delu, prizadevanjih in pogledih na Slovenjo vas pa Ignac Skaza pravi: »Sodelovanje z vaško skupnostjo lahko ocenim za zelo uspešno. Vaški odbor je navsezadnje glavno črpališče želja, ki jih prenašam na občino, na občinski svet. Ocenim lahko, da se pozna, da smo »krajna« vas, kjer že skorajda lahko govorimo o policentričnem sistemu. Zelo dobro namreč vemo, koliko denarja se steka samo iz naslova stavbnega zemljišča, in to so namenska sredstva, ki bi morala iti za izgradnjo infrastrukture, a v Slovenjo vas od tega dobimo bolj malo. Trpimo zaradi kanala, vse to prenašamo že leta in nikakor ne moremo biti zadovoljni. Na žalost je tako, da je kanal slabo urejen, da

v njegovi bližini nastajajo divja odlagališča odpadkov, ki so velik problem kraja. Menimo, da bi se sredstva lahko vsaj deloma vračala v našo vas in posledično bi Slovenja vas lahko bila daleč najbolj urejena vas. Pa še dolgo ne bo tako...

Lahko se pohvalimo z vašim centrom, ki počasi dobiva svojo pravo podobo,

lahko se pohvalimo s kar nekaj zelenimi površinami, ki pa nikakor niso dovolj izkoriščene. Ampak v vasi se naredi le toliko, kolikor smo sami aktivni. Rad bi poudaril, da z županom Radom Simoničem dobro sodelujemo, veliko nam pomaga, ampak pozna se nam manjša zastopanost v občinskem svetu. Moja posebna želja

je, da bi Slovenjo vas povezali s kolesarsko potjo, ki bi ob kanalu, vstran od prometa, vodila do ptujskih Term in bi služila tudi našim sosedom – Hajdošanom in še komu. Načrtov je še ogromno, med njimi tudi ureditev razsvetljave ob glavni cesti in še in še.«

Slovenjevaške posebnosti v sliki

Pogled na industrijsko cono v Slovenji vasi

Vodovodni stolp

Zgoraj levo: gostilna Čelan, zg. desno: gostilna Amor, sp. levo: gostilna Slovenski hram, sp. desno: bar Remy

Kapela – podružna cerkev Marijinega vnebovzetja v Slovenji vasi

SPOMINI IVANA PUCKA

V župniji sv. Martina na Hajdini, ki je bila pred stoletji podružnica hoče prajžupnije, od leta 1597 vikariatna župnija, od leta 1736 pa župnija, je bilo že ob njenih nastankih omenjeno naselje Slovenja vas ob prometni cesti Ptuj-Maribor. Okrog 300 metrov od te ceste proti reki Dravi je okrog leta 1900 bila sezidana kapela Lurške Matere Božje. Sezidal jo je na svojem posestvu vaščan Jurij Sagadin (bolj točnega časa in drugih podatkov o graditvi te kapele ni najti niti v kroniki župnije Hajdina niti v katastrski knjigi).

Župljani iz Slovenje vasi in deloma iz Hajdoš so zaradi oddaljenosti od župnijske cerkve na Hajdini (5-6 kilometrov) pa tudi zaradi gostote prometa na cesti Ptuj – Maribor zelo težko hodili v župnijsko cerkev na Hajdini, saj je v zadnjih dveh – treh desetletjih na tej cesti v prometnih nesrečah umrlo okoli 65 župljanov – prav zato so želeli, da bi bila vsaj ob nedeljah in nekaterih drugih dnevih sv. maša v njihovi kapeli v Slovenji vasi, ki jo je vzela v last vaška skupnost in so nekateri posamezniki za porabljeni električni tok plačevali iz svojega.

Dne 1. marca 1976 je bila vložena na občino Ptuj prošnja – o čemer je bila istočasno obveščena tudi škofija Maribor – da bi bilo dovoljeno imeti bogoslužje v kapeli na novega leta dan, na dan sv. treh kraljev, praznik sv. Jožefa, veliko soboto

za blagoslov velikonočnih jedi, za veliko noč, za 1. maj, za Gospodov vnebovohod, binkoštni praznik, praznik sv. rešnjega telesa, sv. apostolov Petra in Pavla, Marijino vnebovzetje, v soboto po Marijinem rojstvu, vseh svetnikov, dušni dan, praznik brezmadežne in božični dan. V prošnjo je bila vključena tudi prošnja staršev, katerih otroci hodijo k verouku, da bi lahko bil verouk tudi v kapeli.

Dovoljenja za vse te priložnosti skupaj v takratnem komunističnem režimu ni bilo od nikoder, pačpa smo morali za vsako sveto mašo posebej prositi za dovoljenje, ki so ga pa vsakokrat dali.

27. oktobra 1981 je občina Ptuj dala dovoljenje, da se izvrši popravilo kapele, kritine, kleparskih del in fasade, kar se je potem tudi kmalu naredilo.

Ko pa so zdaj ljudje prihajali v kapelo k maši, se je takoj opazilo, da v njej ni dovolj prostora, da bi prisostvovali pri bogoslužju (največ 30 do 40 ljudi, in še to zelo tesno). Prisotnih pa je bilo skoraj redno preko 120 ljudi, tako da so morali stati zunaj kapele in celo preko vaške ceste na dvorišču sosednje – po domače Jerenkove domačije pod brajdami.

Ker naj bi se bogoslužje v bodoče opravljalo pogosteje in je bilo po silno prometni cesti na Hajdino skorajda smrtnonevarno iti, je počasi zorela misel, da bi se kapela povečala, oziroma da bi se ob njej postavil prizidek.

Takrat je bil hajdinski župnik Roman

Maier, kaplan pa prejšnji župnik – Maierjev prednik Pavel Pucko, ki je potem prevzel vso organizacijo dela pri prizidku kapele v Slovenji vasi.

Na uradno prošnjo župnije Hajdina je tako dala Kmetijska zemljiška skupnost občine Ptuj dne 28. februarja 1989 soglasje, da se na parceli 788/2 k.o. Slovenja vas zgradi prizidek h kapeli (na parcelah, ki so jih že 3. marca 1988 darovali župniji Hajdina Janko Mlakar, Slovenja vas 21, njegova mati Marija ter Kmetec Anton in Barbara, rojena Jerenko, Slovenja vas 22).

Komisija, ki je bila dne 13. marca 1989, leta za prizidek h kapeli na kraju samem, je predlagala ugodno rešitev za dovoljenje gradnje, ki ga je nato izdala Občinska konferenca SZDL-koordinacijski odbor za urejanje odnosov med samoupravno družbo in verskimi skupnostmi Ptuj dne 10. maja 1989. Soglasje za to gradnjo je dal tudi sanitarni inšpektor občine Ptuj dne 4. avgusta 1989 po načrtih, ki jih je izdelal Projektivni atelje Maribor julija 1989 za cerkev Marijinega vnebovzetja v Slovenji vasi. Za prizidek je Spomeniško varstvo v Mariboru odločilo, da se postavi samostojno.

Lokacijsko dovoljenje je dala občina Ptuj 21. julija 1989 s pripombo, da se morajo v 8-ih dneh plačati stroški postopka v znesku 100.000.– din. Končno je ob vseh teh soglasjih dal Občinski komite za urbanizem, gradbene in komunalne zadeve Ptuj 7. avgusta 1989 gradbeno dovoljenje za večnamenski objekt na parceli 788/1 k.o. Slovenja vas.

Gradnja prizidka - cerkve v Slovenji vasi - se je začela. Tako naj bi bil zgoraj v ravnini vaške ceste oz. spodnjega brega nekdanje struge Drave bogoslužni prostor, spodaj pa stanovanje s pritklinami. Skico za bogoslužni objekt in spodnje nadstropje je naredil ing. arh. Željko Plohl iz Ptuja.

Delo za prizidek se je dejansko začelo 16. avgusta 1989 – na dan po prazniku Marijinega vnebovzetja. Kljub svarilom raznih »osebnosti« v takratnem režimu je vodil vsa dela za pripravo terena in druga začetna dela z varovalno betonsko pregrado (takrat neomenjeni) Henrik Šlamberger iz Slovenje vasi. Potem pa je prevzel organizacijo vseh del gradbeni podjetnik Ludvik Sok iz Trgovišča iz župnije Velika Nedelja, in to vse do zaključnih del fasade na prizidku cerkve.

Tako so nekoč nosili k žeganju

ŠE NEKAJ BESED O IZDATKIH

Za načrte, dovoljenja, gradbeni material in dela se je dalo 307.246,-DEM; zapisano je v nemških markah, ker se je tečaj dinarja in pozneje tolarja v samostojni državi Sloveniji večkrat spreminjal. Če bi pa to vsoto nemških mark preračunali v slovenske tolarje, bi dobili takrat, ko je bilo izplačano, vsoto 32.447.014,00 tolarjev.

Temeljni kamen za cerkev je dne 17. junija 1990 blagoslovil mariborski pomožni škof dr. Jožef Smej ob somaševanju desetih duhovnikov iz ptujske in završke dekanije – vložil in vzdal pa ga je gradbeni mojster Ludvik Sok, ki je bral tudi prvo nedeljsko berilo. Drugo je bral Mihael Vegelj, ki je pri gradnji cerkve skorja vsakodnevno veliko, veliko pomagal in je škofa blagoslovitelja pred slovesnostjo tudi pozdravil.

Na slovesnost blagoslovitve cerkve smo se pripravljali od 13. do 15. avgusta s tridnevnicco. Blagoslovitev pa je bila v nedeljo, 16. avgusta. Blagoslovil jo je mariborski škof dr. Franc Kramberger ob obilni udeležbi domačinov in okoliških vernikov kot tudi mnogih dobrotnikov gradnje cerkve, ki so prišli od drugod. Pri somaševanju in blagoslovitvi cerkve je bilo prisotnih 18 duhovnikov.

LETA 1997 PRIČETEK GRADNJE NOVEGA PRIZIDKA

V septembru 1997 pa smo začeli s pri-

Ponovitev nove maše Branka Cestnika v Slovenji vasi

zidkom k novi cerkvi, ki bi povezal kapelo in novo cerkev. Krepko so mnogi prijeli za delo. Tisto, kar se v letu 1998 ni smelo, se je v tednu po 21. navadni nedelji smelo – povezati namreč kapelo z novim prizidkom.

In zdaj, ko je ta novi prizidek že tudi popolnoma dokončan, smo pričakovali, da bo na dan Marijinega vnebovzetja, 15. avgusta letošnjega leta prišel mariborski škof dr. Franc Kramberger in bo prizidek blagoslovil obenem z novimi 14-imi postajami Križevega pota, ki je v Slovenji vasi nekaj edinstvenega.

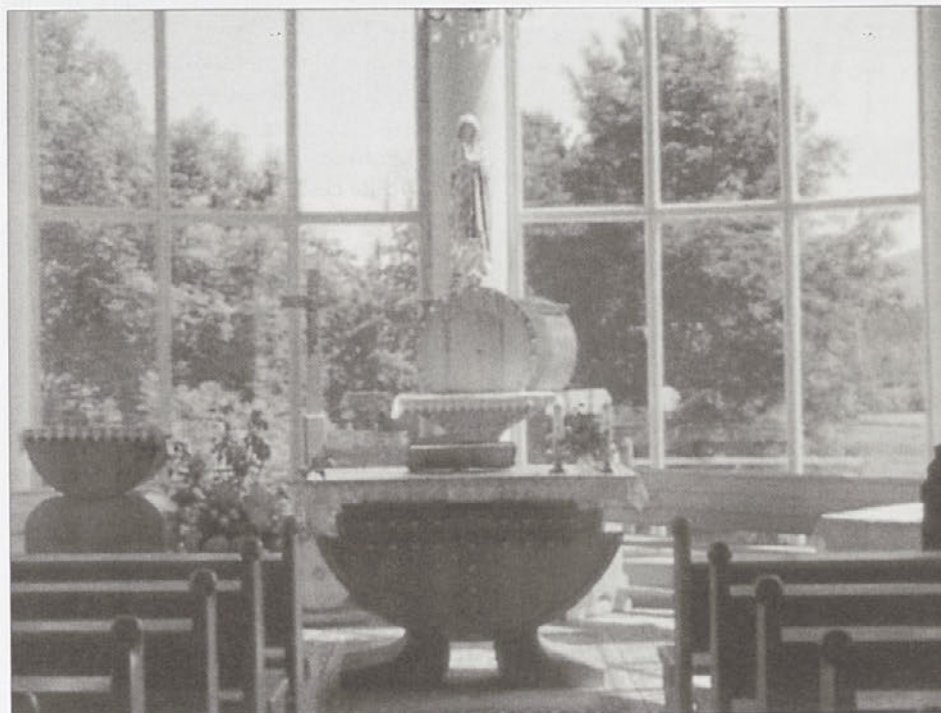
In tako smo dočakali dan blagoslovitve, ki je bil na dan našega podružničnega žeg-

nanja, Marijinega vnebovzetja (15. avgusta).

Popoldne ob 15h je naš škof dr. Franc Kramberger ob prisotnosti 10-ih duhovnikov, ustvarjalca Križevega pota gospoda Marka Jermana iz Godoviča pri Idriji, našega župana gospoda Radoslava Simoniča, lepega števila sodelavcev pri dozidavi in lepi udeležbi Slovenjevaščanov, Hajdošanov in okoličanov slovesno blagoslovil prelepi križev pot, prizidek in prenovljeno kapelo. Vse je prav lepo potekalo ob prijetnem petju kungoškega pevskega zbora. Slovesnost smo pa zaključili z iskreno občuteno zahvalno pesmijo »Tebe Boga hvalimo!«.

Bog obilno povrni vsem, ki so tako veliku pomočjo pomagali in sodelovali!

Ivan Pucko

PRIREDITVE, VAŠKI OBIČAJI:

- ob 1. maju: kresovanje, postavitve majskega drevesa, vaške igre, nogometna tekma med gasilci in nogometiški ter družabno srečanje
- žeganje na dan Marijinega Vnebovzetja (15. avgusta)
- tradicionalni turnir v velikem nogometu (avgusta)
- gasilska veselica
- občinsko srečanje starejših krajanov (sprejemstvo in organizacija prevoza)
- leta 1995 ponovitev nove maše Branka Cestnika v Slovenji vasi

Nekdaj pestra gledališka dejavnost

DELOVANJE MLADINSKE ORGANIZACIJE V SLOVENJI VASI V LETIH OD 1956 DO 1962

Z veseljem sem sprejela povabilo svojega nečaka Jožija, da za časopis Hajdinčan napišem par vrstic o delovanju mladinske organizacije v Slovenji vasi pred približno petinštiridesetimi leti. Teh let se namreč zelo rada spominjam, saj so bili to zame in za moje vrstnike pravi »zlati časi«. Mladinska organizacija je bila takrat ustanovljena na pobudo občinske mladinske organizacije Ptuj, in sicer leta 1956.

V začetku delovanja smo organizirali le praznovanja ob dnevu žena, kasneje pa smo v poletnih mesecih organizirali vrtno veselice, v zimskih pa smo pripravili dramske uprizoritve. Tako smo se v zimski sezoni 1960/61 naučili igrati Domen – sosedov sin, v sezoni 1961/62 pa dramo Razvalina življenja. Obe gledališki igri je zrežiral Franc Greif iz Kungote, ki je bil takrat znan kot velik ljubitelj tovrstne kulture na vasi. Z uprizoritvami teh dveh iger smo gostovali v širši okolici občine Ptuj; od Slovenje vasi, kjer smo sami postavili oder na »Ekonomiji«, do Lovrenca, Cirkovc, Kungote, Hajdine, Vidma in Bukovcev. Pot nas je vodila tudi na območja občine Maribor - v Starše in Trniče. Vse naše predstave so bile zelo dobro obiskane, saj v tistem času ljudje še niso poznali televizije in jim je bila to edina sprostitev v zimskih mesecih.

IGRA: Domen

Razvalina življenja

Leta: 1958, 1959

NASTOPI: Slovenja vas, Starše, Videm, Cirkovce, Spuhlja, Bukovci, Moškanjci, Gorišnica

Ko danes razmišljam o tistih časih, ne morem verjeti, kako nam je vse to uspelo. Nihče v Slovenji vasi namreč takrat še ni imel osebnega avtomobila, zato smo se na predstave vozili s kolesi, kulise pa nam je vozil Petkov Francl na vozu, v katerega je bila vprežena njihova kobila. Samo kadar smo gostovali v kakem bolj oddaljenem kraju, na primer v Bukovcih ali v Vidmu, smo si »privoščili« avtobus. Tudi plakate za posamezne predstave smo razvažali s kolesi, in to največkrat v mrzlem zimskem in v zgodnjem spomladanskem času. Z denarjem, ki nam je ostal od predstav po pokritju stroškov seveda, pa smo si kupili gramofon in plošče, kar je bila takrat prava vrednost.

Stojijo od leve proti desni: Katica Murko, Stanko Metličar, Franc Jerenko, Marija Jerenko, Avgust Golob, Jožef Golob, Franc Ornik, Karel Tement, Emica Jerenko, Jože Mohorič st., Janez Murko, Ignac Ules, Franc Petek.

Sedijo: Anton Macuh, Ignac Skaza st., Anica Mohorič, Jožef Ornik, Berta Mohorič, Rudi Sagadin, Ema Murko, Adolf Furek.

Tako smo potem na naših družabnih srečanjih plesali na svojo glasbo, kar se nam je zdelo zelo imenitno.

Konec leta 1962 se je naša skupina razšla, oziroma je prenehal delovati. Dekleta smo se druga za drugo poročile, fantje pa so odšli k vojakom. Kolikor mi

je znano, je z našim odhodom prenehala delovati tudi mladinska organizacija in s tem je zamrla tudi gledališka dejavnost v Slovenji vasi. Res škoda, da naslednja generacija mladincev ni pokazala zanimanja za to vrst kulture na vasi.

Anica Brumec, roj. Mohorič

Prvi maj v Slovenji vasi skozi sliko

Bilo je nekoč in je danes

ČAS BABIC IN MAM

Naše mame in babice so večinoma izhajale iz kmečkih družin. Poleg domačih opravil v takratnih številnih družinah, so opravljale težka poljska opravila. Zelo malo časa jim je ostalo za kakšna druženja in za sebe. Znale pa so si veliko pomagati in priskočiti na pomoč.

Takratne poročne pojedine so pripravljale kar v domačih kuhinjah. Prav tako sedmine ali kakšna druga slavlja. Na vaških veselicah ni manjkalo dobrih gibanic iz doma pripravljene skute in smetane ter hrustljivo pečenega kruha iz krušne peči. Še posebej pa so pripravljale dobre jedi ob praznikih, ki so jih preživljali v krogu svojih družin, in sicer več vrst kruha in potic. Naše mame so zelo dobro kuhale in pekale, čeprav mnogokrat brez kuharskih tečajev. Kljub njihovem vsakodnevemu težkemu delu so bile vesele narave, mi otroci pa smo bili deležni njihovih dobrot in topline.

SLOVENJEVAŠČANKE V HAJDINSKEM DRUŠTVU ŽENA IN DEKLET

Prijetno presenečene smo bile Slovenjevaščanke, ko nas je sredi leta 1998 obiskala gospa Marta Sitar (sedaj predsednica društva) in nas v imenu Hajdinčank povabila k sodelovanju in na naš prvi skupni nezabni izlet v slovensko Istro. Sprva so bili naši pogledi vprašujoči: »Kdo si? Kaj si?« Hitro smo se spoznale in zdaj smo prave prijateljice. In tako se je začelo naše druženje. Leta 1999 smo postale članice novo ustanovljenega Društva žena in deklet občine

Hajdina, kjer smo tudi Slovenjevaščanke med organi upravljanja društva. Trenutno je vanj vključenih 23 članic iz naše vasi.

V društvu poteka veliko aktivnosti in raznih strokovnih izpopolnjevanj. V kuharskih tečajih obnavljamo in dopolnjujemo znanja in izkušnje naših mam in babic, pomagamo pa tudi pri raznih prireditvah. Zimske večere si krajšamo z ročnodelskimi tečajmi in s telovadbo v telovadnici šole Hajdina. V mesecu marcu smo ženske v sklopu občine Hajdina obiskale parlament in se med drugim srečale z gospo Štefko Kučan. Prepričana sem, da smo odšle domov zadovoljne in bogatejše za nezabni dogodek, ki bi ga bilo vsekakor škoda zamuditi. Zato se moramo zahvaliti gospe Silvi Brodnjak za njeno večkratno strokovno organizacijo.

Ob obujanju starih običajev, kot so »kožuhanje« in »košicnal«, pa preživimo tudi kak lep jesenski ali zimski večer. Pri krašenju vaške cerkve s cvetjem, spletnju vencev ob raznih cerkvenih svečanostih ter na razstavah se obračamo na našo vaščanko in članico društva gospo Dragico Vegelj.

Moram reči, da smo se vse skupaj od ustanovitve pa do danes res mnogo nau-

Kuharski tečaj v osnovni šoli Hajdina leta 1966

čile in upam, da bomo to znanje znale tudi s pridom izkoristiti. Na koncu naj izrazim željo nekaterih Slovenjevaščank, da bi mogoče tudi v Slovenji vasi lahko imele svoje društvo žensk, saj če je potrebno, se hitro organiziramo in že delamo.

Angela Mlakar

Jabolka za malico na kožuhanju leta 2000

Na vlaku na poti na izlet v Ljubljano

»Košicnal« 2001

Naših 30 gasilskih let

18. avgusta smo gasilci iz Slovenje vasi praznovali 30 let obstoja domačega gasilskega društva. Ob tej priložnosti smo pripravili slovesni program s prihodom ešalona in razkritjem slike sv. Florjana, ki odslej krasi gasilski dom v Slovenji vasi. Sliko je izdelal in PGD Slovenja vas podaril slikar Franc Pučko ter jo tudi odkril, blagoslovil pa jo je domači župnik Marijan Fesel. Prireditve ob praznovanju 30. obletnice so se udeležili tudi župan Radoslav Simonič, predsednik Območne gasilske zveze Ptuj Franci Vogrinec, poveljnik OGZ Ptuj Janez Liponik, duhovnika Marijan Fesel in Ivan Pucko, svetniki občine Hajdina ter člani prostovoljnih gasilskih društev iz Hajdine, Hajdoš, Dražencev, Gerečje vasi, Starš, Trnič, Turnišča in Zlatoličja.

Slavnostni govornik na prireditvi je bil župan Radoslav Simonič, ki je čestital PGD Slovenja vas ob jubileju ter povedal, da so gasilci v občini Hajdina eno najmočnejše zastopanih in najhumanejših društev, ob tem pa dodala, da jim občina posveča dovolj pozornosti. Predsednik Območne gasilske zveze Ptuj Franci Vogrinec pa je ob tej priložnosti našemu društvu podaril plaketo OGZ Ptuj in se jim zahvalil za prostovoljno delo v gasilstvu.

Praznovanje je z zborovsko pesmijo polepšal tudi MPZ DU Hajdina, ki je pod vodstvom Ivana Sitarja zapel dve pesmi: Gasilsko in Sem fantič z veselega Štajerja.

Ob koncu svečane prireditve je predse-

dnik OGZ Ptuj šestnajstim članom PGD Slovenja vas podelil jubilejne značke za trideset let vztrajnega dela v gasilstvu, članu Rudiju čelanu, ki je bil pred ustanovitvijo PGD Slovenja vas že član drugih GD, pa značko za petdeset let dela v gasilstvu. Slavnostno praznovanje je z glasbo pozno v noč sklenil ansambel Štajerski baroni.

PRVI KORAKI GASILSKEGA DRUŠTVA V SLOVENJI VASI

Gasilski dom s prvim orodnim vozilom

Gasilska enota leta 1996

Slovesnost ob 30 letnici delovanja PGD Slovenja vas

Veliko truda, vztrajnosti in trdega dela je bilo vložnega v naše PGD, zato je prav, da ob tej priložnosti, ko našo vas predstavljamo bolj podrobneje, skupaj strnemo zgodovino društva.

Ustanovni občni zbor društva je bil 15. avgusta 1971. leta. Ker društvo ni imelo svojih prostorov, je ta občni zbor potekal kar pod »kolarnico« vaškega gostilničarja čelana.

Prvo skupno, že rabljeno gasilsko opremo oziroma orodje in tudi osebno opremo so GD podarila industrijska gasilska društva iz Maribora. čeprav je bila oprema rabljena, so je bili člani zelo veseli. V letu 1972 in začetku leta 1973 so se gasilci trudili pridobiti parcelo za gradnjo gasilskega doma. 4. maja 1973 leta je bila podpisana pogodba med takratnim predsednikom občine Ptuj Francem Rebernikom in predsednikom gasilskega društva Štefanom Kurnikom o prenosu lastninske pravice zemljišča za GD Slovenja vas, že 19. avgusta 1973 pa je GD

Slovenja vas praznovalo svečano otvoritev gasilskega doma v tlorisni velikosti 20 krat 8 m.

Tega dne je bilo moč tudi prvič slišati sireno, montirano na ostrešju novega gasilskega doma.

25. avgusta 1974 leta je društvo svečano predalo svojemu namenu prvi orodni gasilski avtomobil kombibus - Volkswagen z desetimi sedeži. Avtomobil je imel 20 botrov in prav vsi so bili iz Slovenje vasi.

V letih od 1975 do 1977 je bil h gasilskemu domu zgrajen prizidek tlorisne velikosti 20 krat 4 m. Z njim je društvo pridobilo novo orodišče, sejno sobo in sanitarne prostore. 30. julija 1978. leta je društvo razvilo svoj prvi gasilski prapor. Nanj je bilo svečano pritrjenih 43 spominskih trakov, 150 zlatih in 24 srebrnih žebličkov. Društvo se je pobratilo s sedmimi GD društvi: z GD Hajdina, Hajdoše, Gerečja vas, Leskovec, Zlatoličje, Metalna Maribor in TAM Maribor.

Leta 1980 je GD nabavilo motorno brizgalno tipa Rosenbauer (800 l/min) in motorno brizgalno Tomos (300 l/min).

JUBILEJI, OKRONANI S PRIDOBITVAMI

Ob deseti obletnici delovanja GD Slovenja vas so člani na osrednji proslavi namenu predali le gasilsko orodno vozilo znamke TAM. V jubilejnim letu 1991 pa smo gasilci obnovili prostore gasilskega doma, zgradili prizidek zunanega odra tlorisne velikosti 8 krat 5 m in 4. avgusta svečano proslavili 20. let delovanja društva.

V letu 1996 se je društvo preimenovalo v PROSTOVOLJNO GASILSKO DRUŠTVO SLOVENJA VAS s sedežem v Slovenji vasi. 1999. leta smo v garaži in sejni sobi uredili centralno kurjavo in kupili novo gasilsko vozilo, ki je bilo svečano

Gasilci z ženami na družabnem srečanju

predano svojemu namenu v letu 2000. Istega leta se je prepleskala fasada gasilskega doma, asfaltiral prostor pred garažo in nadaljevala izgradnja centralne kurjave v domu.

venje vasi kar 56 krat sodelovali na požarih drugih požarnih območij; predvsem na področju občine Ptuj, nekajkrat pa tudi na območju občine Maribor v krajih Zlatoličje, Prepolje in Marjeta na Dravskem polju.

Veliko truda in prostovoljnega dela gasilci vlagamo v svoja društva ter tako omogočamo delovanje le-teh. Samo delo gasilcev pa je brezpredmetno, če nimajo podpore svojih krajanov. Slovenjevaški gasilci smo se lahko zmeraj zanašali na pomoč in podporo naših vaščanov, zato je jubilejni praznik PGD njihov in naš praznik.

Ob 30-letnici društva se zato vsem vaščanom, ki nam skozi leta delovanja pridno pomagata, v imenu PGD iskreno zahvaljujem za vso pomoč, hkrati pa upam, da lahko računamo na vas tudi v bodoče!

Damijan Pleteršek, predsednik PGD Slovenja vas

LETOS 30-LETNICA IN ZAHVALA VSEM PRIZADEVNIM ČLANOM

V jubilejnim letu 2001 je PGD Slovenja vas izdelalo in izdalo kroniko PGD in v njej je zapisano, da je gasilsko društvo na svojem območju v letih svojega delovanja zabeležilo 7 požarov. Enkrat je pogorelo ostrešje gospodarskega poslopja velikosti okrog 20 krat 8 metrov, drugič je gorelo gospodarsko poslopje velikosti 12 krat 6 metrov, trije požari so bili notranji, PGD pa je zabeležilo tudi en gozdni in en travniški požar na območju Slovenje vasi. Po podatkih poveljnikov so gasilci iz Slo-

Napredovanje v veterane

Zmagovalna gasilska desetina v letu 2001

Nogomet je ta-glavni na vasi

ŠPORTNO DRUŠTVO SLOVENJA VAS NEKOČ IN DANES

Športno društvo Slovenja vas je bilo ustanovljeno leta 1975 na pobudo bratov TOPOLOVEC (Frančka in Mirka), ki sta pritegnila še vse ostale nogometne navdušence iz vasi, ki so do tedaj igrali v sosednji Gerečji vasi. Za svojega duhovnega vodjo so si izbrali Franca Šerugo. Tekmovati so začeli v takratni ptujski občinski C-ligi.

Prvo igralno površino so si na zemlji Dravskih elektrarn uredili pred vstopom v ligo in jo poimenovali NASIP, kot še vedno imenujemo območje preko kanalskega mostu. Leta 1978 je takratni vodja ekipe Franc Šeruga zbolel in za krmilo društva so izvolili Alojza Podhostnika iz Podvincev, ki na tem mestu vztraja še danes. Na njegovo pobudo so še isto leto stekli pogovori o odkupu nasutega gramoza – last Dravskih elektrarn - s cestnim podjetjem (Nigrad-om). Izkupiček je bil namenjen izgradnji novega igrišča. Dravskim elektrarnam to ni ugajalo in so prekinile pogodbo z našim športnim društvom. Takratni predsednik vaškega odbora gospod Sagadin pa se je zavzel za razvoj nogometa v naši vasi in s spretnim pogajanjem ter denarjem od prodanega gramoza uspel kupiti zemljišče na današnji lokaciji.

Že leta 1985 je bila otvoritev igrišča. Vsi spremljajoči objekti (slačilnice, asfaltno igrišče za mali nogomet oziroma roketmet) so bili dograjeni s pomočjo vaške skupnosti in krajevnega samoprispevka ter mnogimi udarniški deli nogometnih zanesenjakov.

V C-ligi smo tekmovali od ustanovitve društva, pa vse do leta 1977, nakar smo se še istega leta uvrstili v B-ligo. Že naslednje leto smo bili prvi v B-ligi in bi se lahko uvrstili v A-ligo MNZ Ptuj, toda prišlo je do reorganizacije lig vzhod, zahod in center. Nogometni klub Slovenja vas se je uvrstil v višji rang tekmovanja leta 1980 v tako imenovano A-ligo MNZ Ptuj. Od takrat naprej smo pričeli veliko vlagati v podmladek. Klub je konstantno dobro tekmoval z mlajšo kategorijo in člansko ekipo, šele čez čas pa smo ustanovili mladinsko ekipo. Prav ta je bila leta 1989 na pragu največjega uspeha – možnosti uvrstitve v 2. Slovensko mladinsko ligo - česar pa klub zaradi prevelikega finančnega vložka žal ni zmožel.

Ena prvih fotografij nogometašev Slovenje vasi

DRUŠTVO MLADIH, OBETAVNIH NOGOMETAŠEV

Športno društvo Slovenja vas je vzgojilo veliko perspektivnih igralcev, ki so nam danes v veliko pomoč pri tekmovanju v prvi ligi MNZ Ptuj. V 26-ih letih, odkar društvo obstaja, se je v društvu marsikaj spremenilo. V tem času smo preživljali lepe trenutke, vendar so prišli tudi časi, ko nam ni bilo lahko, toda z močno voljo in željo po nogometu smo tudi to prebrodili.

Sedanje športno društvo ima 4 selekcije:

- pionirji U-10
- kadeti
- mladina
- člani

Naše društvo tako danes šteje 70 članov, na kar smo zelo ponosni.

Leta 2000, torej lani, je naše športno društvo praznovalo 25-letnico obstoja. Počastili smo ga s turnirjem v velikem nogometu in podelili 76 priznanj bivšim igralcem ter vsem dotedanjim predsednikom. Sicer pa organiziramo vsako leto v

Iz leta 1983 – večina najzaslužnejših nogometašev za uvrstitev nogometnega kluba v A-ligo

Iz leta 1989 – ekipa najuspešnejših mladincev, ki so imeli rezultat za vstop v 2. Slovensko mladinsko ligo

Iz leta 2000 – sedanja podoba članske ekipe NK Slovenja vas

začetku avgusta že tradicionalni turnir v velikem nogometu.

Po ustanovitvi občine Hajdina se je finančno stanje v našem društvu znatno izboljšalo. Vsa zahvala gre županu in svetnikom, ki imajo posluš za nogomet, ki je v naši državi vsekakor šport številka ena. Ne smemo pa pozabiti na vse naše sponzorje, ki vedno radi prisluhnejo našim prošnjam. Na tem mestu bi se radi vsem in vsakomur posebej iskreno zahvalili. Omeniti pa moramo tudi vaščane, ki s prostovoljnimi prispevki ob nošenju koledarjev pridajo svoj del. Ob tej priložnosti bi jih povabil, da se v večjem številu udeležijo tekem in z navijanjem spodbujajo naše igralce, ki zastopajo vas kot celoto. Posebej ponosni pa smo, da nam je po dolgih letih uspelo vzpostaviti dobre odnose z gasilskim društvom Slovenja vas kot tudi z vaškim odborom.

»ŠPORTNE« ŽELJE

Želimo si čim boljših rezultatov vseh naših ekip v tekmovanju v 1. ligi MNZ Ptuj, namreč tudi če bi dosegli rezultate, ki bi zadostovali za vstop v višji rang tekmovanja, si tega zaradi prevelikega finančnega zalogaja ne bi mogli privoščiti.

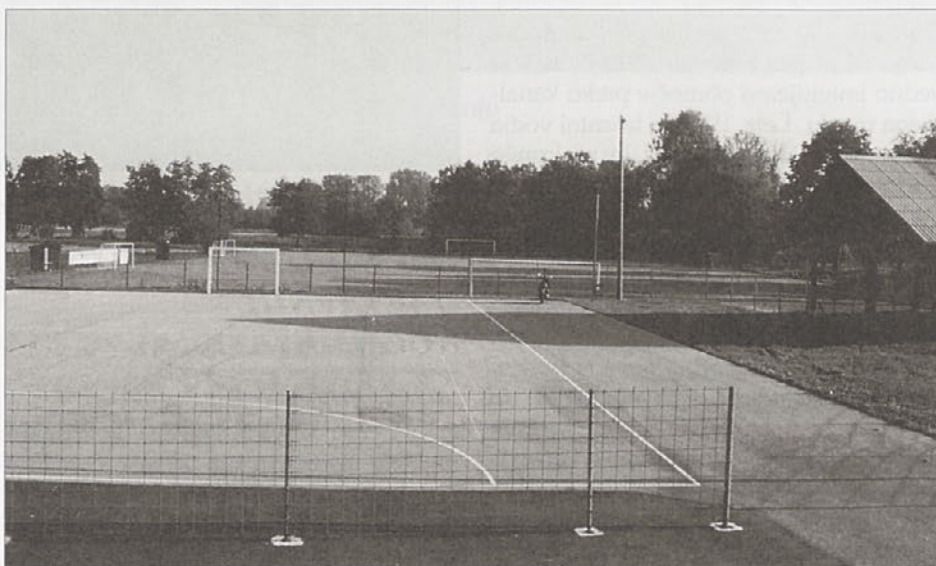
Želimo si čim več nogometnih »fanatikov«, ki bi še v bodoče s svojim delom, prevozi in drugim dobrodelno sodelovali v klubu. Vsak prispevek in pomoč sta dobrodošla.

OB KONCU ŠE NAŠE POVABILO

Vsem, ki berete te vrstice, pa povabilo na tekme. Navijajte z nami in za nas, kak »špricar« pa se bo našel tudi za vas.

Športni pozdrav!

Alojz Podhostnik

Agrarna skupnost Slovenja vas

Leta 1947 je takratna oblast razlástila med drugimi tudi člane Agrarne skupnosti Slovenja vas, s tem je skupnost izgubila svoj namen in je prenehala delovati.

Z namenom, da se nam odvzeta zemlja vrne je g. Stanko Pleteršek na osnovi zakonu o denacionalizaciji 15.7.1992 oddal vlogo za vrnitev podržavljenega premoženja bivši Agrarni skupnosti slovenja vas. Po sprejemu zakona o ponovni vzpostavitvi Agrarne skupnosti ter vrnitvi njihovega premoženja 4.2.1994, smo agrarni upravičenci na ustanovnem zboru dne 4.12.1994 sprejeli Akt o ponovni vzpostavitvi ter pravila Agrarne skupnosti Slovenja vas. Dne 9.6.1995 je bila Agrarna skupnost Slovenja vas vpi-

sana v register Agrarnih skupnosti pri Upravni enoti Ptuj - oddelku za kmetijstvu.

Vanjo so včlanjeni nekdanji člani, njihovi dediči ali pravni nasledniki, včlanjenih je 27 članov. Odvzeto zemljišče je bilo razdeljeno na 44 enakih deležev.

Leta 1999 nam je bil podržavljeno premoženje delno vrnjeno, po deležih kot je bilo odvzeto. Ta odločba je lani postala pravnomočna. Takrat je bila na zemljiščih že posejana pšenica, zato smo z razmejitvijo obdelovalne zemlje pričeli v letošnjem letu. V začetku oktobra smo si obdelovalno površino razdelili po deležih tako, da jo bomo v naslednjem letu lahko že sami obdelovali.

UPRAVNI ODBOR

Ko se kmetovanje vrača nazaj k naravi

OBISK NA EKOLOŠKI KMETIJI PLETERŠEK

Pleterškove, po domače Kamplove, sem zmotila ob jesenskih opravilih. Damijan Pleteršek, najmlajši član te družine, je v vasi poznan kot zavzet predsednik gasilskega društva, a ko je doma, je njegovo delo povsem drugačno. Kljub izobrazbi se je namreč odločil ostati na kmetiji, preusmeril pa jo je v ekološko, kar je nekaj povsem novega, drugačnega v njegovi okolici. Letošnje leto je šele prvo v tej smeri, a na jesen dobro kaže. Pridelki so sicer nekoliko manjši, Damijan pa je bil ob mojem obisku videti dokaj zadovoljen. A kot pravi, bo čas prinesel svoje, upa pa seveda na najboljše.

Kmetija Pleterškovih, zdaj živita na njej Damijan in njegova mama Ema, v veliko pomoč pa jima je tudi Damijanovo dekle Darja iz bližnje Skorbe, je srednje velika. Če pa dodamo še zemljo, ki jo imajo v najem, potem so med slovenjevaškimi kmetijami že kar med večjimi, če ne celo največji. Na prvi pogled se zdi, da je to povsem tipična slovenska kmetija, a v pogovoru z mladim gospodarjem lahko kaj hitro spoznaš, da zdaj že nekaj mesecev ni več tako. Damijan se je namreč odločil kmetovati drugače – ekološko – kar pravzaprav pomeni kak korak nazaj v čase, ko je človek še delal v skladu z naravo, živalmi...

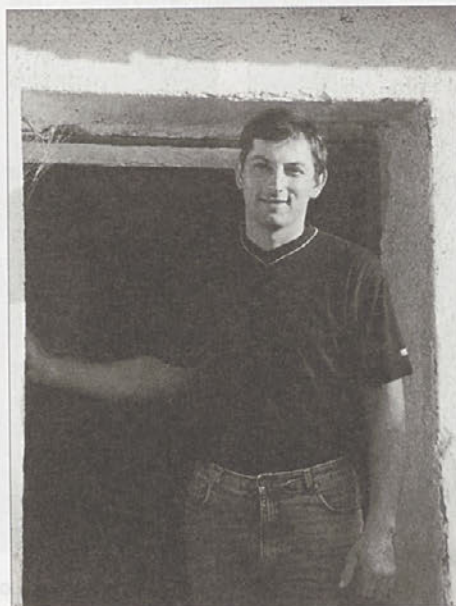
Ekološko kmetovanje na Slovenskem sicer ni novost, a za tako delo je treba imeti veliko poguma in podpore domačih ter prijateljev. Damijan je vse to združil, zdaj pa se veseli čim boljše letine. Pomoč države je tista bistvena, brez katere ekološke kmetije na Slovenskem ne bi mogle preživeti, nasveti strokovnjakov Kmetijskega zavoda Maribor pa dajejo Damjanu osnovne smernice za »eko«- kmetovanje.

ODLOČITEV NI BILA LAHKA

»Odločitev nikakor ni bila lahka,« pove mladi gospodar, »vendar sem želel nekaj novega, nekaj, kar bi morda ob vstopu v Evropsko unijo bilo donosnejše in bi se finančno morda bolje obrestovalo. Tako sem se odločil preprosto zato, ker je ekološko pridelana hrana vedno bolj iskana na tržišču, ker se obračamo nazaj k naravi, pa tudi tak način kmetovanja lahko v poznejših letih daje mnogo več možnosti za preživetje na kmetiji.

Ekološko kmetovanje v bistvu pomeni,

da njive in travniki niso gnojeni, tretirani so le z dovoljenimi gnojili, kot so organska, prepovedana pa so tudi lahkotopna mineralna gnojila in sintetična sredstva. Posebnost je vzreja živine. Krave morajo imeti izpust najmanj 180 dni v letu, določeni so minimalni standardi glede hlevskih površin, teleta do 6 mesecev ne smejo biti privezana. Dve leti traja prehodno obdobje, ko se kmetija preusmerja v ekološko, v tem obdobju pa imamo seveda redne kontrole – vsaj eno redno na leto. Kontrola se vrši na travnih površinah, njivah in v hlevu, skratka, gre za celovit pregled, ki je pozneje odločilnega pomena ob dodelitvi posebnega dovoljenja za ekološko kmetovanje. Pogledi na tak način kmetovanja so različni in zdi se mi, da je prav tako. Tudi poučen moraš biti o vsem tem. Tista prva navodila, ki

Damijan Pleteršek

sem jih dobil na Kmetijskem zavodu Maribor, so mi zelo koristila. Zdaj se že veliko bolje znajdem, pa tudi mama mi je zelo pomagala s kakšnim nasvetom o tem, kako so kmetovali nekoč. Zanimivo je, saj navsezadnje ekološko kmetovanje pomeni prav to, da delaš v tesni navezi z naravo, kjer človek ni v prevladi, temveč v nekem zaokroženem sistemu.«

BISTVENA JE MEHANSKA OBDELAVA IN MOTIKA SPADA ZRAVEN

Na Pleterškovi kmetiji se v večji meri ukvarjajo samo z živinorejo, glavna je mlečna proizvodnja in na dan zdaj pridelajo dobrih 80 litrov mleka, v bodoče

EKOLOŠKO KMETOVANJE

je način trajnostnega kmetovanja, ki v pridelavi hrane temelji na ravnovesju v sistemu tla-rastline-živali-človek in sklenjenem kroženju hranil v njem.

Ekološko kmetovanje v Sloveniji dobiva na pomenu tako pri kmetih, še bolj pa pri potrošnikih. Zaradi vseh prepovedi in omejitev, ki veljajo za ekološko kmetovanje, je ekološko pridelana hrana zagotovilo, da se škodljive snovi v hrani, ki so posledica intenzivnega kmetovanja, ne morejo pojaviti.

naj bi ga bilo še mnogo več. V hlevu imajo 8 krav, v nekoliko manjšem hlevčku pa kar lepo število telet. Na poljih, ki so zdaj bolj ekološko obdelana, pridelujejo koruzo, pšenico, tritikal, ječmen, proso, ajdo in tudi buče. Gnojijo le s hlevskim gnojem, na travnikih pa z gnojivko, a so prav zaradi take obdelave pridelki že v prvem letu bili nekoliko skromnejši, pa še suša je ob vsem tem naredila svoje. Plevel na polju uničujejo mehansko, kar pomeni, da pred setvijo polje večkrat prebranjajo, poslužujejo se medvrstne obdelave in ogrebanja na koruznih poljih. Tudi motiko je treba vzeti v roke, pravi Damjan, a so to letos storili le nekajkrat. Izrednega pomena v takem načinu kmetovanja pa je kolobarjenje, s katerim v določenem zaporedju menjavamo kmetijske rastline.

NAČRTI, PRIČAKOVANJA

Živinoreja bo na Pleterškovi kmetiji ostala osnovna dejavnost, o tem je Damijan Pleteršek prepričan, le v hlevu – nov bo zgrajen po predpisih proste reje – bo še več glav živine. Mladi gospodar razmišlja tudi o tem, da bo na kmetiji v poznejših letih uredil prodajo domačih, ekološko pridelanih pridelkov, z ekološko pridelane moke pa bi rad pekel tudi domač kruh in še kaj. Načrtov mu še zlepa ne bo zmanjkalo, a letos so to šele začetki, potem pa se bo že vedelo, dodaja Damijan, kako se bo vse skupaj izteklo. Prav mu ob tem pridejo tudi vzpodbude ljudi v njegovi bližnji okolici, še posebej tistih, ki mu vlivajo upanja, da se je dobro odločil in naj po tej poti samo nadaljuje.

V tako zelo opevani Evropski skupnosti naj bi ekološka kmetija imela lepe možnosti zaslužka, s tem je povezano tudi preživetje, a pot do tja bo še dolga in prav gotovo ne tako zelo lahka. Zato Damjanu Pleteršku in njegovim lahko zaželimo samo trdne volje in čim boljših rezultatov v ekološkem kmetovanju in da bi njemu v občini sledil še kdo.

TM

IVAN GAŠPAR - DALMATINSKI SLOVENJEVAŠČAN

Njegova velika ljubezen so starodobniki

Rodil se je v Bristu v Makarski na Robali Jadranskega morja. V Slovenijo ga je pot prinesla davnega leta 1959, ko se je pred tem tu poročila njegova sestra. Zaposlil se je v Ljubljani, kjer je 8 let delal v tovarni Zmaj. Tam je končal tudi srednjo kemijsko šolo. Čisto po naključju ga je nato pot zanesla na štajerski konec. Leta 1963 se je na Dravi gradila hidroelektrarna Zlatoličje in v te kraje je najprej prišel službeno kot voznik tovornega vozila. Zaljubljen se je v Marijo, domačinko iz Slovenije vasi, se priženil na kmetijo in treba je bilo poprijeti za marsikatero delo. Odločil se je ostati.

Leta so minevala, dela je bilo vedno dovolj. Obnoviti je bilo treba tudi staro

v Nemčiji, kjer je zbiral literaturo in dele. Vse je namreč moralo biti originalno. Obnova mu ni delala težav in je hitro stekla, saj je motor zelo hitro in kaj kmalu postal vozen. Ko so bila dela zaključena, se je dalo z njim priti tudi do Maribora.

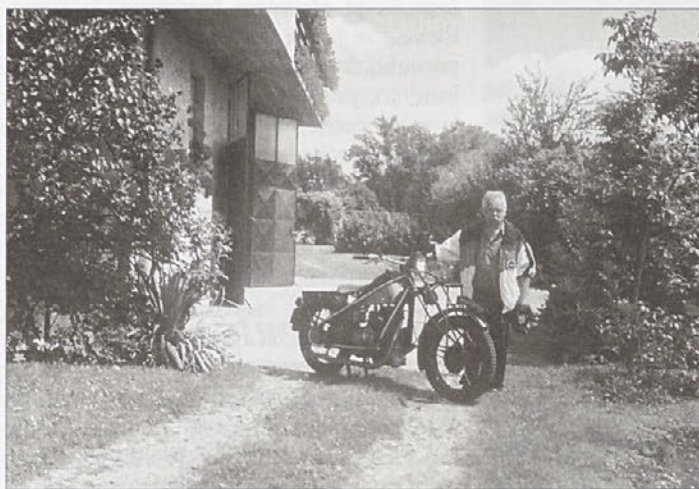
PRVI OLDTIMER JE BIL ČRNE BARVE

Vedno je hotel imeti nekaj starega, nekaj takega, kar ne morejo imeti vsi in če je bilo po to treba iti v tujino, to ni bil prav noben problem. Po tem prvem motorju se je odločil k hiši pripeljati še pravi oldtimer - avto, to je bil Mercedes benz 170S,

ČUSTVENA NAVEZA NA NEMŠKI MOTOR ZNAMKE WANDERER

Vsak motor zase mu veliko pomeni. Zelo ponosen je na najstarejšega, ki mu kot luč služi še prava karbidovka in ga je med vožnjo sproti treba podmazati. A najbolj se je čustveno navezal na nemški motor znamke Wanderer, ki je iz leta 1926. Pripeljal ga je iz Češke, kjer ga je odkril na nekem sejmu. Pravi, da je ta Wanderer res nekaj posebnega in da to ve vsak ljubitelj. Ni pa ta edini, ki ga je pripeljal iz Češke, od tam ima danes v domači garaži v Slovenji vasi kar dva motorja.

Če bi želeli motorje prešteti, bi jih težko.

Ivan Gašpar ob Wandererju iz leta 1962 na domačem dvorišču v Slovenji vasi

hišo. Vsak dan je preživljal na cestah po naši regiji kot avtobusni šofer pri Certusu. V skrbi za družino ga je premamila želja po boljšem dohodku in postal je avtoprevoznik. Nato se je odločil v domačem kraju zgraditi piščančjo farmo. Ko jo je dokončal, pa se je lotil gradnje nove hiše. Tako bi lahko nekako na kratko opisali njegovo življenje do upokojitve, takrat pa se je zanj marsikaj spremenilo. Začel se je namreč zanimati za starodobnike. Natančneje: upokojil se je leta 1988, a že leto prej se je pričel udeleževati oldtimerskih srečanj.

Njegova prva velika ljubezen do starodobnikov se je začela prav z DKW motorjem iz leta 1916. Pripeljal ga je iz takrat še skupne SFRJ in ga sam ure in ure popravljaj, razstavljal, sestavljal ter skratka obnavljal. Obiskal je tudi nekaj sejmov

letnik 1939. Bil je črne barve in danes stoji v garaži pri nekem ljubitelju starodobnikov v okolici Radencev. V njegovi domači garaži pa še vedno ostaja kar nekaj starin. Za mercedesom je pripeljal k hiši naslednji star avtomobil. To je bil DKW, letnik 61, zelene barve. A tisto, kar je bilo zadnja leta največja strast, so bili motorji. Ti so prihajali in odhajali, kar nekaj se jih je v tem času zamenjalo, a kot gospod Gašpar rad doda: "Denar se hitro potroši, če ga pa vložiš v starine, pa to le ostane."

V Mariboru je bil med prvimi člani v klubu ljubiteljev oldtimerjev. To je bilo že leta 1987, ko je bilo šele 8 članov, danes pa je včlanjen tudi v Splitu. Velikokrat ga srce žene v Dalmacijo, nekaj motorjev ima tudi tam razstavljenih v nekem gostišču, kjer so na ogled turistom.

Ivan na jadranski obali s Puchovim motorjem iz leta 1903

Trije so še nevozni in čakajo na popravilo, štirje od teh, ki so tukaj v Sloveniji, pa so vozni. Tisti v Dalmaciji in ti tukaj bi kar zaokrožili številko deset. To so motorji znamk Böhmerland 1928, Wanderer 1926, Alba 1909 in Puch, ki ima res častljivo starost, saj je iz leta 1903.

Sicer pa pločevina ni edino, kar govori o veliki ljubezni gospoda Gašparja do starih vozil. Stene v garaži domače hiše so polne medalj, pokalov, registrskih tablic z raznih reliev, kakor tudi fotografij, ki so oveko večile marsikateri posebni trenutek. Udeležil se je veliko več kot 50 reliev, a vsega skupaj ima okrog 40 pokalov. Na vsakem reliju je po svoje zanimivo. Rad se spominja tudi tistega, ki je trajal sedem dni na relaciji od Zabuka do Dubrovnika na Hrvaškem. Na pot se je podal

z Wandererjem in jo prevozil brez težav.

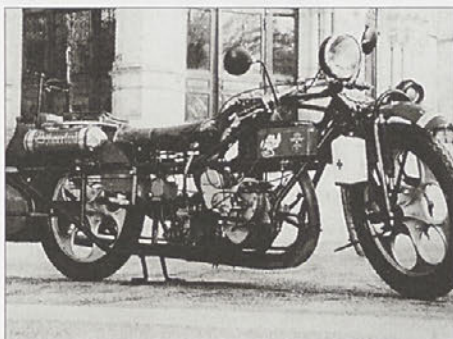
Ivan Gašpar, dalmatinski Slovenjevaščan pravi, da mora človek za svojo dušo nekaj narediti in da je res poseben občutek, ko zaslišiš, da starim rečem, ki so zavržene in uničene, vrneš življenje - vrneš jim dušo in ponovno zaživijo.

Z ŽENO JU VLEČE NA MORJE, V DALMACIJO

Sicer pa mu starodobna tehnika v prometu še vedno predstavlja velik izziv. Zdaj bi rad imel trabakulo. Ste presenečeni, kaj je to? Tudi jaz sem bila, ko sem prvič slišala ta izraz, ki je vendarle po svoje zanimiv. Trabakula je stara jahta. In gospod Gašpar še dodaja, da se je vse življenje

službeno vozil po cesti, zdaj ko je upokojen, pa bi se rad vrnil na morje.

Z ženo Marijo sta se zdaj, ko so otroci in vnuki že veliki, sama pa vseh opravil

Böhmerlandov lepotec iz leta 1928 je prav tako del zbirke Ivana Gašparja

na domačiji več ne zmoreta, odločila prodati farmo in želita si, da bi se lahko kaj kmalu odpravila v južne kraje. Gospoda Ivana namreč neka nevidna sila spet vleče nazaj. Lahko bi ji preprosto rekli - domotožje.

Če pa bo Dalmacija še malo počakala, bi lahko gospod Gašpar uredil svojo zbirko v pravi mali muzej. Tako bi ljudje imeli priložnost videti, koliko zgodovine se skriva v teh lepotcih iz preteklosti. Pa še to moram zapisati, da sem sredi oktobra dobila pri njih tudi pravo smokvo, pravkar utrgano z drevesa. Gospodu Gašparju na domačem dvorišču namreč že vrsto let rodi lep figovec, ki ga živo spominja na življenje v s soncem obsijani Dalmaciji.

Nataša Artič

SLOVENJEVAŠČAN ŠTEFAN PŠENIČNIK

Ljubiteljski slikar in urar

V tej prilogi bi vam radi predstavili nekoga, ki ima nad vse mirno roko in bistro oko. Štefan Pšeničnik se že namreč veliko let ljubiteljsko ukvarja s slikanjem in popravilom starih ur.

Njegova življenjska zgodba pa se je pričela pri Štatenbergu, kjer je bil rojen. V te naše kraje ga je pred 32-imi leti pripeljala seveda ljubezen do dekleta, ki mu je postala žena. To je bila domačinka gospa Emica in v zakonu so se jima rodili štirje otroci - sinova Robert in Marko ter dve hčeri - dvojčici Štefka in Marija. Poleg družine pa goji izredno veliko ljubezen tudi do slikanja.

Kako ste spoznali, da imate smisel za slikanje?

»Začelo se je čisto spontano. V šolskih dneh si niti predstavljati nisem upal, da bom kdaj znal naslikati portret. Že kot učenec sem sicer rad in lepo risal, nekaj slik je bilo tudi kdaj na razstavi, a res niti sanjati nisem upal, da bom kdaj znal narisati pravi portret. Dolgo časa so bile moj motiv predvsem krajine. Po osnovni šoli sem se šel učiti, nato sem se na železnici v Mariboru zaposlil in vsa zadeva se je začela zgolj iz dolgočasja. Četudi sem se zaljubil, sem rad našel kakšen trenutek za risanje, tudi po služenju vojaškega roka mi je to še ostalo.

Najprej sem naredil svoj portret, vojaški in civilni, slikal sem prijatelje in za vse sem bil samouk, nobenega mentorja nisem imel.

Ko sem delal sliko kolega, je prišel iz Zagreba od Tehnike neki gospod, ki je

slike zbiral in v Zagrebu so jih potem povečevali. Videl je moje delo in mi je ponudil službo, čeprav te ponudbe nisem sprejel. Nagovarjal me je še potem, a ker nisem imel osnovnega znanja iz teorije, me je bilo strah. Odklonil sem, a s slikanjem kljub temu nadaljeval.«

Kaj bi lahko povedali o vašem ljubiteljskem slikanju?

»Poleti nisem nikoli ustvarjal, najrajši sem slikal v miru, da sem se skoncentriral. Veste, nerad odstopam od ostalih umetnikov, četudi so končali akademijo, sem tako trmast, da poskušam do potankosti zadeti njihove poteze.

Tu je zanimiva tudi anekdota. Hči dela v bolnici v Mariboru, tam je bil kot pacient neki akademski slikar. Beseda je dala besedo in nesel sem mu pokazati tri svoje slike. Vprašal me je, zakaj delam to tako s strahom, zakaj slikam tako v detajlih. Pa sem mu povedal prav to. Poskušam se približati slikarju z izobrazbo. Veste današnja umetnost je težko razumljiva, jaz pa sem oboževalec realizma, sliko hočem naslikati kar se da podobno stvarnosti.«

Katere tehnike uporabljate pri slikanju?

»Prebral sem tudi nekaj literature iz raznih virov. Vsako sliko sem gledal velikokrat, študiral vse sence in pri njih ni skoraj nobena pozabljena. To zahteva izjemno visoko koncentracijo in če mi ne uspe, sem potem razočaran. Že nekaj let končujem sliko Antona Martina Slomška v tehniki grafike (s svinčnikom). Nimam veliko oljnih slik, večina je grafik - s

Štefan Pšeničnik z oljno sliko svetega Florijana

svinčnikom. To je ena najtežjih slikarskih tehnik in šele takrat, ko znam sliko na pamet, lahko pričnem s slikanjem. Tudi z oljem na platno je tako, na lepenko sem že slikal. Nekaj sem delal tudi z oljnatim svinčnikom, drugih tehnik pa nisem uporabljal. Barve sem nabavljal predvsem v tujini, v Avstriji in Italiji.

Zanimivo je, da še vedno hranim svoj prvi portret. Bil je to davnega leta 60 - na sliki sem bil takrat star 4 ali 5 let. Danes je slika stara že 41 let. Sicer pa četudi si pomagam z drugo sliko ob risanju svoje, velikokrat dodam svoje motive,

predvsem motive iz narave.«

Kateri motivi se znajdejo na vaših umetninah?

»Naslikal sem kopijo prvega svetega obhajila - Jezus z otroci, svetega Florijana. S svinčnikom sem se lotil tudi mesta Ptuja, znane vedute s ptujskim gradom, lotil sem se slike svojega starega očeta, vladarja Napoleona, Antona Martina Slomška, Leonarda da Vincija, naslikal sem tudi njegovo karikaturu, tu je tudi nemški umetnik Dürer, Leonardo na obrežju reke Loare, pa Rafaelova slika... Veliko jih je, vsega skupaj 32, kar je že dovolj za samostojno razstavo.«

Ste kdaj razmišljali, da bi pripravili razstavo vaših slik?

»Osebnost svoje razstave še nisem imel, a sem razstavljal 8 slik v okviru Društva upokoencev na Hajdini. V preteklosti pa sem skoraj že imel svojo samostojno razstavo. Pater Mirko Pihler je, preden je šel v Ljubljano, imel srebrno mašo in ob tem tudi razstavo slik.«

V Kloštru bi lahko bil takrat razstavljal, a ko sem videl, da je bilo to na dosegu rok, mi ni bilo vseeno za teh mojih nekaj umetnin - za grafike, v katere sem vložil veliko truda.

Nekaj slik imam danes uokvirjenih, vseh pa niti nimam trenutno kam obesiti. Ostale so v mapi na varnem, do njih ne pride prah in ne sonce, iste so kot na dan, ko sem jih naslikal, četudi so stare deset in več let.«

Kaj menite o slikanju, je to način življenja?

»Zagotovo, saj je za slikarja najboljša, če že ima žilico za to, da je sam, da je svobodni umetnik, brez družine, brez drugega dela in obveznosti, da se lahko tako osredotoči le na slikanje. Čeprav pa je naš Božidar Jakac bil tudi poročen - je pač izjema. Z ženo sta imela otroka, ki je žal v zelo kratkem času po porodu umrl. Nato sta veliko potovala po mnogih kontinentih in oba skupaj živela umetniško življenje.«

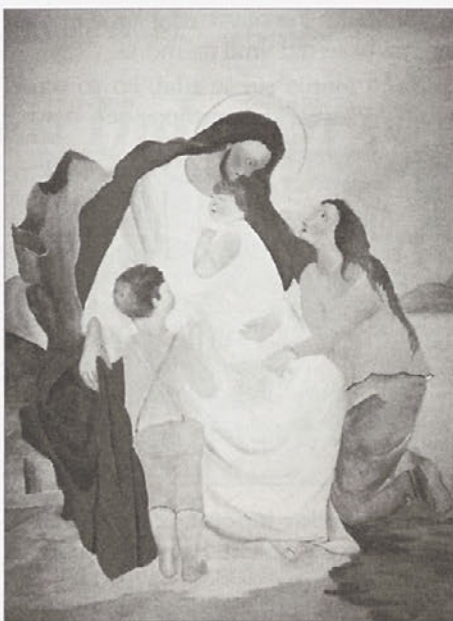
In če pogledam še bolj nazaj slikarja Rafaela, Michelangela, Dürerja in še bi jih našel - vsi so bili samski. Ob družini, zemlji in službi pa ostane zelo malo časa za slikanje, tega se lotim predvsem pozimi, ko najdem več miru.«

Kaj vam v slikanju še predstavlja izziv?

»Zdaj si počasi na podstrešju delam atelje. Rad bi še naslikal Kofetarico Ivane Kobilce, ta mi je nekako pri srcu. Želel bi jo nekoč naslikati v večjem formatu, če bo le zdravje.«

Kdaj ste najraje ustvarjali?

»Vedno sem slikal predvsem v zimskem

Jezus in otroci - oljna slika Štefana Pšeničnika

času. A sem imel zelo različna obdobja. Včasih sem dosti ustvaril in potem me je do slikanja popolnoma minilo. Takrat so slikanje zamenjale ure.«

Kako ste se v življenju srečali torej s popravilanjem starih ur?

»Vse se je začelo v Nemčiji, v kraju Man-

heim, blizu Frankfurta na Majni. To je bilo precej daleč od Slovenje vasi, približno 1000 kilometrov. Tam sem bil tri leta in pol in sem se učil popravila ur pri bratu ptujskega urarja Perneka. V času, preživetem v Nemčiji, sem popravil ogromno število ur.«

Kaj v zadnjem času raje delate, slikate ali popravljate ure?

»Za slikanje ni več veliko časa, zadnji čas me spet navdušujejo ure, rad jih popravljam, sestavljam. Velike se še da, z malimi pa je že težje, oči slabše vidijo kot nekoč in tudi roke niso več tako mirne. Popravljal sem tudi stare radijske sprejemnike, nekaj jih še tudi imam.«

In kaj nameravate s svojimi ljubiteljskimi konjički v prihodnje?

»Zdaj sem po mamini smrti moral prevzeti domačijo pri Štatenbergu, kar mi vzame veliko časa. Tam je 3/4 hektarja zemlje, imamo tudi vinograd, ogromno je tudi košnje in četudi še bi rad ustvarjal, preprosto zmanjka časa.«

Gospodu Pšeničniku zaželimo še veliko izostrenih pogledov in mirno roko, pa naj bo to namenjeno slikanju ali popraviljanju ur. In čisto po tihem prosimo tudi za razstavo.

Nataša Artič

GIMNAZIJKJA MAJA KLEMEN

Zlato znanje slovenskega jezika iz Slovenje vasi

Slišali sva se po telefonu, se nekajkrat dogovarjali in potem me je počakala ob cesti domače hiše. Seveda ni bila sama, ob njej je bil Atos, zlati prinašalec, ki ima zelo rad tudi neznane obraze. Z Majo sva poklepetali o njej in o zlati Cankarjevi znački, ki jo je dosegla še kot osmošolka na OŠ Hajdina.

Najprej mi povej, ali je bil slovenski jezik tvoj najljubši predmet v osnovni šoli?

»Pri slovenščini mi je bila pri srcu bolj književnost in manj teorija. Malo sem se preizkusila tudi v pisanju haikujev, kratkih pesmic, ki so bile izbrane in nagrajene, a od tega je že toliko časa, da sploh ne vem, če bi še kje kakšno našla.«

Sem pa rada brala knjige tudi že v predšolskih letih, ko je bila sestra včlanjena v ptujsko knjižnico in sem si tako nosila domov razne otroške knjige. Tudi pisanje spisov v šoli mi ni povzročalo težav. Ne

vem, mislim, da mi je v šoli bil vedno najljubši predmet telovadba, čeprav mi k slovenščini ni bilo nikoli težko iti.«

Doseči zlato Cankarjevo značko je velik uspeh, za kar ti čestitamo, ti pa nas malo spoznaj s tekmovanjem.

»Zlato Cankarjevo značko sem dosegla v osmem razredu osnovne šole, takrat sta ob meni dosegli še dve sošolki srebrni znački. Najprej sem imela dobre rezultate na šolskem tekmovanju, potem sem se udeležila vseslovenskega v Mariboru, tam sem bila prva, a v okviru cele Slovenije sem bila sedma. Ta uspeh me je vpisal med diamantnike na področju slovenskega jezika, mislim, da sem se uvrstila v tista 2% najboljših učencev slovenskega jezika. Ta Cankarjeva značka mi je dala 5 dodatnih točk za vpis v gimnazijo, ki jih sicer nisem potrebovala, ker sem jih že tako imela dovolj.«

S čim pa se Maja rada ukvarja v prostem času?

Nimam ga ravno veliko, a zelo me je v zadnjem času pritegnilo jahanje. Leto dni sem hodila na Ptuj, zdaj pa na Turnišče. Konji so zame velika ljubezen, zato tudi veliko prostega časa preživim ob jahanju, kar tri do štirikrat na teden se odpravim tja. Svoj čas pa rada namenim tudi leto dni staremu zlatemu prinašalcu, ki sliši na ime Atos.

Všeč mi je tudi kolesarjenje. Ker še nimam šoferskega izpita, se pogostokrat na jahanje odpravim kar s kolesom. Nasploh imam rada živali, doma imam muco, psa pa še dva zajčka imava skupaj s prijateljico. Zanimivo je, da sta zajčka sicer pri meni, a obe skrbiva zanju.

Rada sem z živalmi, saj nikoli ne veš, kaj te čaka v družbi z njimi. Vedno je prijetno, sama namreč nimam rada dolgočasnih, vedno istih stvari, zato tudi plesne vaje niso bile zame, ves mesec smo se učili enake vaje. Rada pa pogledam kako zanimivo oddajo na televiziji. Trenutno me navdušuje glasba skupin Siddharta in Big foot mama.«

Tudi sama si se znašla na glasbenem področju, kako?

V tretjem razredu osnovne šole sem si želela, da bi se lahko vpisala v redno glasbeno šolo, a sem bila malo pozna, zato sem zaključila ljubiteljsko, ki sem jo obiskovala šest let. Najprej sem se učila igranja na sintetizator in nato me je zamikala tudi kitara, ki sem se je učila slabi dve leti. Ne bi mogla reči, kateri instrument mi

je bolj všeč, odvisno je pač od razpoložnja.«

Glasba je tudi umetnost, imaš rada umetnost?

»Umetnost mi daje veliko. Tudi sama imam včasih taka obdobja, da mi je všeč zdaj to in potem spet nekaj drugega. Domači mi radi rečejo, da se prehitro naveličam določenih stvari. Mi je pa v šoli vedno bila zelo všeč tudi likovna vzgoja.«

Že razmišljaš, kakšen poklic boš izbrala?

»Zdaj obiskujem šele drugi letnik tujeske gimnazije in še nimam izoblikovanih ciljev. Vem, da me privlači naravoslovje. Zelo zanimiva se mi letos v šoli zdi psihologija, a povsem izdelane vizije še nimam. Profesorica verjetno ne bom, zdi pa se mi, da me bo študij vodil v Ljubljano na kako izmed fakultet.«

Kamorkoli že te bo vodila pot, ti, Maja, želimo, da jo uspešno nadaljuješ in tudi kot učenka, zapisana v zlato knjigo odličnjakov na Osnovni šoli Hajdina, še naprej ohranjaš spoštovanje in ljubezen do materega jezika.

Nataša Artič

Slovenja vas, kot jo vidijo učenci

Kaj so jim o svoji vasi povedali dedki in babice?

Ob razmišljanju o svoji Slovenji vasi so bili učenci v šolski knjižnici zelo zgovorni. Posnetek kaže, da se tu ni bati za naraščaj, saj je številčnost predvsem tistih najmlajših razveseljiva. Kaj so o svojem kraju izvedeli od svojih vzornikov, dedkov ali babic, pa so zapisali predvsem tisti malo večji.

SLOVENJA VAS »NEKDAJ«

Rad poslušam babico, ko mi pripoveduje o časih, ko je bila ona še mlada. Njene zgodbe so zanimive. Z iskro v očeh govori o stvareh, ki jih je doživela in preživela v svojem življenju. Ko sem jo zadnjič prosil, naj mi pove kaj o Slovenji vasi »nekdanj«, me je z nasmehom pogledala, odložila delo in pričela nekako takole:

»Slovenja vas »nekdanj« se v marsičem ne more primerjati s Slovenjo vasjo danes. V času, recimo takrat, ko je bil tvoj oče približno tvojih let, je bilo čisto drugače. V vasi se je čutil utrip življenja, ljudje so se

vsil med seboj poznali in spoštovali. Niso zavidali drug drugemu uspeha. Če je na primer kdo gradil hišo, so mu skoraj vsi priskočili na pomoč; eni z delom, drugi s hrano, tretji pa z dobrim nasvetom.

Sredi vasi je žuborel potoček Studenčnica, poln življenja. V njem so otroci poleti lovili ribe, pozimi pa se je spremenil v drsališče. Veliko je bilo kmetij, kjer so poleg govedi imeli še konje. In to kakšne lepe živali! Prvi traktor, s katerim je oral in pomagal vsem vaščanom, je imel naš sosed. Danes ima skoraj vsaka hiša svojega, pa mnogokrat ni časa, da bi pomagali drug drugemu. Ja, da ti ne pozabim povedati še tole; v tistem času vsaka hiša še ni imela elektrike, nekateri so si še svetili s petrolejkami. Ko je prvi človek stopil na Luno, so bile v vasi kakšne tri do štiri televizije. Danes se ti to zdi najbrž smešno, vendar, tako je bilo.

Otroci so v šolo hodili peš, nekateri pa so imeli že kolesa. Avtobus je med Ptujem in Mariborom vozil dvakrat na dan, bil je drag, zato so nekateri Slovenjevaščani potovali do Ptuja ali še dlje peš ali s kolesi.

Veš, David, tisti časi, čeprav revnejši kot danes, so bili v marsičem lepši. Morda

se mi zdijo lepši zato, ker sem sama bila mlajša. Morda?!«

Zopet je vzela v roke kuhalnico ter hitela pripravljati kosilo za brata, mamo in očeta, ki se bodo vsak čas vrnili domov. Jaz pa sem odšel v svojo sobo, da uredim misli, ki sem vam jih predstavil.

David Kmetec, 4. r

MOJA ROJSTNA VAS

Slovenja vas je bila vas z malo hišami. Za vasjo je bilo močvirje in je tekla voda, v kateri je bilo polno žab. Pred 30-imi leti so začeli graditi elektrarno v Zlatoličju. Za vasjo so kopali kanal in delali nasip. Takrat je usahnila voda in so morali narediti vodovod. Vodo so vlekli iz Hajdine, v Slovenji vasi pa naredili vodni stolp, ki je precej visok in predstavlja rezervoar vode.

V vasi imamo tudi gasilski dom, ki je nastal z delom prostovoljnih gasilcev in vaščanov. Sestajali so se v kmečki hiši, da so naredili načrt. Imamo tudi NK in veliko igrišče. Danes je Slovenja vas zelo naseljena. Imam jo zelo rada.

Tina Haložan 4. r

NAJINA VAS – SLOVENJA VAS

Prihajava iz lepe vasice. Vas leži vzdolž zelo prometne ceste Ptuj – Maribor, na drugi strani pa jo utesnjuje Dravski kanal. Leži predvsem na prodnatih tleh. Je ena od sedmih vasi, ki sestavljajo našo občino Hajdina. Je obrobna vas naše občine, ki meji na sosednjo občino Starše.

V Slovenji vasi živi v približno 100-tih stanovanjskih hišah in enem manjšem stanovanjskem bloku okrog 500 ljudi. Večina odraslih se zaposluje v bližnjih dveh mestih Ptuj in Mariboru, kot dopolnilna dejavnost pa jim doma služi kmetijstvo. Danes je namreč v nekoč zelo kmetijski vasici zelo malo čistih kmetij.

Mlajši prebivalci vasi pa se izobražujemo v osnovni šoli Hajdina, Srednješolskem centru in v Gimnaziji v Ptuj ter srednjih, višjih in visokih šolah v Mariboru, v Ljubljani in drugje. V vasi je tudi razvejano podjetništvo, znana pa je tudi industrijska obrtna cona v Slovenji vasi. Slovenjevaščani se združujemo in skrbimo za družabno življenje v vasi v dveh društvih. Lani je praznovalo 25 let delovanja ŠD Slovenja vas. Vsekakor pa smo tudi ponosni na kapelo ter na novo cerkev Marijinega vnebovzetja, saj je versko življenje v vasi zelo vzorno. Da vse aktivnosti potekajo skladno in organizirano, skrbi vaški odbor Slovenje vasi.

Seveda pa je treba postoriti marsikaj. Šolarji si predvsem želimo novo avtobusno postajo v središču vasi, da ne bi rabili čakati avtobusa sredi ceste na dežju, na igrišču pa pogrešamo koše in igrala za otroke. Motijo nas tudi divja smetišča preko kanala. Seveda pa imajo starejši še marsikatero željo, ki jo bodo razkrili sami.

Tako sva na kratko opisali našo lepo vasico Slovenja vas, na katere ime smo še posebej ponosni.

Mladi Slovenjevaščanki:

Teja Šmintič, 8./9.r, Maja Skaza, 7./9.r

ŠE NEKAJ O POMEMBNIH ZGRADBAH V NAŠI VASI

Spomini segajo daleč nazaj, ko je bilo v vasi še malo hiš, ljudje pa so se zbirali ob kakšnih pomembnih opravilih kar po privatnih hišah ali v gostilni. Sedaj se kraj razvija z nezadržno naglico, čemur so pripomogli predvsem naši starši, dedki in babice, upamo pa, da bomo mi njihove sadove ohranjali in jih seveda dopolnjevali.

Ko smo iskali podatke o pomembnejših zgradbah, smo se ustavili pri naši podru-

Učenci OŠ Hajdina iz Slovenje vasi v šolski knjižnici

žni cerkvi. Izvedeli smo, da se je začela graditi leta 1989 zraven stare kapele. Gradnja je bila končana leta 1992, nakar je dobila l. 1998 prizidek in pred kratkim še nov križev pot.

PGD Slovenja vas ima že lepo tradicijo. Prvo skupno gasilsko opremo so jim podarila industrijska gasilska društva iz Maribora. Nato je v letih 1972 in 1973 stekla akcija za pridobitev parcele za gradnjo novega gasilskega doma in avgusta istega leta je že bila njegova svečana otvoritev. To priča, da so složno in z veliko

mero zagnanosti in prostovoljnega dela uspeli negovati svoje gasilstvo, saj so letos praznovali njegovo 30-letnico.

Športno društvo v Slovenji vasi ima prav tako zavidljivo tradicijo. Igrišče je bilo zgrajeno na ozemlju ptujskega Kmetijskega kombinata. V 25-ih letih so zabeležili že kar nekaj uspehov, ki jih sedaj nadaljujejo pod vodstvom trenerja g. Podhostnika.

Sandra Gašljevič, Lea Dajčbauer, David Pesek in Tadej Tement, 9. in 7.r.

(Foto in priprava tekstov: S.H.)

Priljubljeno zbirališče mladih v Slovenji vasi. Foto: TM

ANTON IN KATARINA LENART STA NAJSTAREJŠI PAR V SLOVENJI VASI

O ljubezni, stari 54 let

Malo je zakoncev, ki dočakajo zlati poročni jubilej, bisernega in železnega pa le redki. V Slovenji vasi sta doma zakonca, ki sta pred štirimi leti slavila zlato poroko. Nista je ponovno okronala v domači cerkvi, a sta si na slavu v gostilni Čelan obljubila, da bosta ostala za večno skupaj. No, tudi to nekaj velja, še posebej lepo pa je slišati dva starejša, ki govorita o ljubezni, o spoštovanju in neizmerni dobri volji, ki ju skupaj družijo v življenju.

vedna polovico življenja. Spoznala sta se pred mnogimi leti, oba sta doma iz Slovenije vasi, nekaj sta bila skoraj soseda. Mladostno ljubezen sta okronala tudi s poroko, a še prej sta poskrbela za veselje, rodila se jima je namreč prva hčera. Njuna poroka je bila bolj skromna, poročila sta se v cerkvi v Staršah, poročno slavje pa so imeli kar pri Katarini sestri v Zlatoličju, ker sta pred poroko naredila manjši »greh«. Tako so menili v tistih časih, če je kdo imel otroka še pred

KATARINA JE RADA ŠIVALA, ANTON PA RIBARIL IN SPREMLJAL NOGOMET

Tudi časi vojne so pustili nič kaj prijeten spomin pri Lenartovih, kajti Anton se je že v mladih letih srečal z vojskovanjem; najprej je služil v stari Jugoslaviji kralju Aleksandru, potem je moral v nemško vojsko, od tam pa je k sreči lahko pobegnil v domovino. Spomin na tiste čase je grenak, nerad govori o tem, raje pove kaj iz svojega bogatega življenja, kot je denimo ribištvo, ki se mu je posvetil vrsto ur prostega časa. V pogovoru mi je zaupal, da je ribe lovil povsod, največ pa ob Dravi in Dravinji. Tudi brez nogometa bi bilo njegovo življenje pusto, pravi Anton in nogometu ostaja zvest še danes - v domačem kraju skoraj nikoli ne zamudi nogometne tekme.

Pri Lenartovih pa so najlepši trenutki takrat, ko pridejo skupaj vsi bratje in sestre, vnuku in tudi že pravnuki, saj sta Katarina in Anton že 8-krat babica in dedek, 4-krat pa tudi že prababica in pradedek.

ZLATA POROKA SE BO ČEZ LETA ODELA V BISERNO

Zdaj, ko sta že nekoliko starejša, si najdeta le še kako manjše delo pri hiši, zjutraj rada poležita v topli postelji, potem pa se kratkočasita z obujanjem spominov. Življenje, pravita, kar prehitro beži in če bo zdravje dalo, potem bosta čez dobrih pet let slavila že biserno poroko. Zdaj si želita le čim več razumevanja, dobre volje, ki ju bo držala po konci, gospa Katarina pa še dodaja, da so njene želje kaj drugega kot dolgo življenje. In pa ljubezni seveda, te jima nikoli ni zmanjkalo, nasprotno, vedno več sta je imela v družini, kjer danes zanju tako zelo lepo skrbijo.

Ko sem odhajala, sem Lenartovima ob stisku roke dejala, da se prav gotovo srečamo na biserni poroki. Gospod Anton in gospa Katarina, torej pogumno naprej, v Slovenji vasi bo čez dobrih pet let to velik jubilej in vidva bosta glavna slavljenca.

TM

Lenartovi v Slovenji vasi živijo na »kupu«, tako skupaj so namreč njihove hiše, v katerih živita zlata zakonca in njuni štirje otroci z družinami. Po domače jih imajo za Krnčeve in nekateri tako celo poimenujejo eno od vaških ulic, mnogi pa k temu imenu dodajajo še Cvetlična ulica. Rože so že dobro vodilo, da prideš do Lenartovih v Slovenjo vas 39 in potem te pri vratih pozdravi starejši gospod, pa kaj hitro spoznaš, da si pri ta-pravi hiši.

Gospod Anton in njegova žena Katarina sta čakala na moj vnaprej dogovorjeni prihod, obljubila sem namreč, da se oglasim pri njiju, da malo poklepeta o njenem dolgem skupnem življenju, o tem, kako danes gledata nazaj in kaj pričakujeta od bodočnosti. Gospe Katarini je 84 let, leto mlajši je njen mož Anton, oba dobra izgledata, pravita, da ju pokonci - pri zdravju drži dobra volja, ki je zanju

poroko, mlada nevesta pa zaradi tega ni smela obleči bele obleke. Katarina na srečo ni imela večjih težav pri vsem tem, saj si je svečan poročni kostim sešila kar sama. Spomin na velik dogodek njunega skupnega življenja imata lep, kdaj pa kdaj pogledata še na povečano poročno fotografijo in spet sta srečna.

Lenartova prvorojenka je kmalu po poroki dobila še družbo treh otrok, sester in brata, oče in mama pa sta, odkar pomnita, delala in garala. Nič kaj rada se ne spominjata hudih, slabih časov, ko ni bilo denarja, ko si težko sploh kaj kupil, ampak na zemlji, ki sta si jo kupila v Slovenji vasi, sta uspela zagospodariti. Poleg opravi na manjši kmetiji si je Anton poiškal delo v mariborskem Tamu, Katarina pa je imela dovolj dela doma; z otroki in šivanjem, s čimer si je večkrat prislužila kak dragocen dinar.

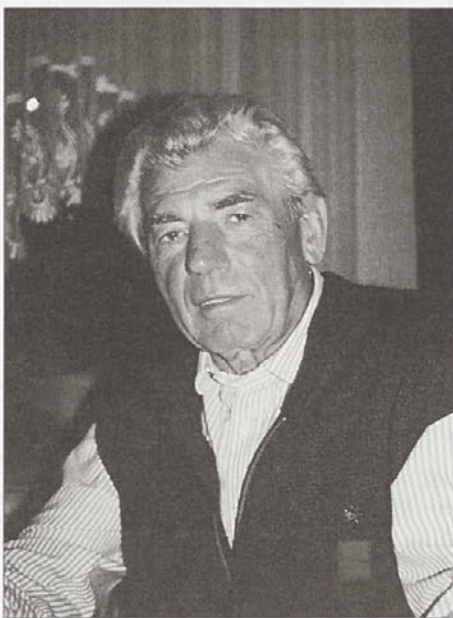
GOSTILNA ČELAN

Tam, kjer je doma gostinska tradicija

Že pred letom 1932 je v Slovenji vasi Obratovala Lemavškova vaška gostilna. V njej so domačini imeli edini pravi prostor za druženje, a potem se je ta »premahnila« iz notranjosti vasi bolj na obrobje, tam so Čelanovi namreč kupili parcelo in zgradili manjšo gostilno, ki je delovala do nemške okupacije. Nekdaj Lemavškove gostilne se je po poroki Lemavškove hčere in Čelanovega sina prijelo novo ime. V času vojne je v gostilni bila celo šola, tod je imela sedež tudi takratna občina Hajdina, po vojni pa je bila Čelanova gostilna središče vsega vaškega dogajanja. Starejši Slovenjevaščani o tem radi pripovedujejo zgodbe. Nekaj jih je za vedno ostalo med gostilniškimi zidovi, kjer sedaj že mlajši rod skrbi za nadaljevanje družinske tradicije. O uspehu jih ni treba posebej spraševati, saj to sami dokazujejo in za svoje delo prejemajo številna priznanja.

RUDI ČELAN je bil pred leti zavzet gostiniec, Slovenjevaščan, ki se je poleg gostinstva ukvarjal še z vinogradništvom, član mnogih društev (gasilskega, lovskega, kulturnega in društva ljubiteljev malih živali) pa je ostal vse do današnjih dni. V hajdinski občini je bil v letu 1999 proglašen za kletarja leta, na kar je še posebej ponosen, z ženo Anica pa sta v začetku letošnjega leta slavila tudi že zlato poroko. V Slovenji vasi imajo do njega posebno spoštovanje, domačini so mu namreč hvaležni za marsikatero pogumno dejanje in dobro delo, ki ga je z naprednimi domačini opravil v prid razvoja kraja in društvenega življenja. Sam se tega rad spominja in v pogovoru kot dober sogovornik razkrije marsikaj.

»Naša gostilna se je po osvoboditvi spet odprla, bila je preprosta vaška gostilna in je z današnjo sploh ne bi mogle primerjati. V gostilni smo v tistih časih imeli kar klopi, preprosto opremo, ko pa so prirejali kake zabave, teh je bilo pri nas zmeraj veliko, pa so si ljudje kar s seboj prinesli tiste male »štokerle«. To niso bile neke velike zabave, no zunaj smo jih potem že prirejali, pač malo družabnosti, za dobro voljo pa je poskrbel kak muzikant na frajtonarici. Družabnosti je bilo v tistih časih mnogo več kot danes, prirejali smo tudi veselice, pa tombole z Gerečani, ko še ti niso imeli svojega prostora. Posebej zanimive so bile v tistih časih tombolske nagrade; nekdo je dal svinjo, drugi telčka, spet nekdo je daroval za nagrado

Rudi Čelan

kokoši - to si zdaj že težko predstavljamo, ampak tako smo si pomagali, da smo pridobili ljudi.

Znali smo se veseliti, znali smo se družiti, o tem pričajo tudi še ohranjene fotografije, a ti časi so zdaj mimo.

Naša gostilna se je zelo spremenila, ker je to hotel čas hitrega razvoja, in graditi in obnavljati starih gostilniških prostorov nam ni bilo lahko. če povem samo za primer, smo na nova okna morali čakati kar 6 mesecev in več in vsako stvar si moral naročiti dosti prej. A zdaj so že nekaj let mladi na čelu gostilne, ki razmišljajo povsem drugače kot sva nekoč midva z ženo in prav je tako, gostilna ima s tem neko bodočnost.

IZ KRUŠNE PEČI JE DIŠALO PO SLASTNIH GIBANICAH

Pri nas doma smo imeli včasih krušno peč, ko pa smo priredili kake večje zabave, potem so nam prišle na

pomoč pri peki tudi domačinke, ena do njih je bila tudi Žabjekova Micka, pri kateri smo si kdaj morali sposoditi krušno peč. Najbolj smo bili naokrog poznani po gibanicah, ponje so prihajali tudi ljudje iz Maribora in okolice, ki drugače sploh niso bili naši redni gostje.

Moja srečanja z domačini so bila okrog 12 let povezana tudi preko vaške skupnosti, ki sem jo vodil, in v tistih časih smo precej delali za razvoj vasi. Vse ceste so še bile makadamske, imeli smo zelo slabo električno napeljavo, da se še obriti nisi mogel - no za vse to smo potem poskrbeli, v vasi smo postavili celo transformator. Pokazala se je potreba po nekem vaškem domu, ker pa smo imeli ustanovljeno gasilsko društvo, smo najprej pričeli z gradnjo gasilskega doma. Delovnih akcij je bilo izredno dosti in še danes sem rad zraven, da pomagam po svojih močeh.«

In ko so pred leti v hajdinski fari razmišljali, da bi ustanovili svojo občino, je bil Rudi Čelan odločno proti, saj je menil, da z »drobljenostjo« majhna občina ne bo najbolje uspevala, da bo morala preveč sama urejati in graditi. Danes razmišlja povsem drugače, nam je razkril v pogovoru, in še kako ponosen je, da se je po vsej občini že toliko naredilo v komunalni infrastrukturi, da se vaški odborniki in občinski svetniki z županom zelo trudijo. To jim je po besedah našega sogovornika treba priznati.

Gostilna Čelan nekoč

V SPOMINU GOSTILNIČARJA SO OSTALI MNOGI DOMAČINI

Ko sva z gospodom Rudijem klepetala že lep čas in mi je pripovedoval o tem in onem, sva potem najin pogovor navezala še na ljudi, posebej domačine, ki so mu ostali v nepozabnem spominu. Med njimi se je najprej spomnil Draga Wolfa - njega se da videti še na starih fotografijah kot dedka Mraza, ki deli darila otro-

Gostilniške zabave (obdarovanje dedka Mraza)

kom. »Mnoge ljudi sem dobro poznal v gasilskih vrstah, tako se spominjam Štefana Kurnika, ki je veliko naredil za slovenjevaške gasilce, pa Metličarja, Klemna, Henrika Šlambergerja, Janeza Markoviča - vsi so pustili velik pečat v domačem kraju.«

KRONA NJEGOVEGA DELA JE TUDI KLETARSKI NASLOV LETA 1999

Posebna čast je Rudija Čelana doletela pred leti, ko je bil v hajdinski farni cerkvi na Martinovo proglašen za kletarja leta, dogodek pa mu je ostal v prijetnem spominu. Veliko mu je pomenilo, da so v vasi izbrali prav njega, ki je že dolga leta z veliko ljubeznijo predan vinogradništvu in kletarjenju v domačem vinogradu v Sedlaščku 28 pri Podlehniku. Vinogradniško znanje si je pridobil iz knjig, že vrsto let pa je član Društva vinogradnikov in sadjarjev Haloze, kjer to samo dopolnjuje in uspešno kletari.

Praznik sv. Martina je posebnost hajdinske fare, dogodek, ki mu je treba dati še

DOBER GOSTILNIČAR

Rudi Čelan, dolgoletni gostilničar iz Slovenje vasi, pravi: »Dober gostilničar je tisti, ki zna pridelati dobro vino in ga ponuditi v svoji gostilni. Če pa gostilničar ne zna narediti še dobrih domačih klobas, potem je slab - tako je staro nepisano pravilo in tega sem se držal celo svoje življenje. Gostilničar se mora znajti za šankom, pa tudi v kuhinji.«

več veljave, dodaja gospod Rudi, to je edinstven dogodek in praznik, na katerem smo v občini Hajdina lahko izredno ponosni. Vse bližje smo torej prazniku, ko se gospod Rudi veselili vnovičnega sre-

čanja z vsemi hajdinskimi kletarji, tudi z letošnjim, ki bo tako že šesti zapovrstjo nadel simbolično »vinsko« lento.

Danes je čelanova gostilna pojem dolgoletne družinske tradicije, z njo nadaljuje Rudijeva hčerka Anica, ob delu pa pomaga številna Čelanova družina. Vsak v gostilno daje svoj pomemben delček. Gostilna se je v zadnjih letih precej spremenila tako na zunaj kot tudi v notranjosti, v prijetnem okolju pa lahko gostje najdejo bogato kulinarično ponudbo dobre domače hrane. Ob zelo prometni magistralni cesti Maribor-Ptuj-Zagreb gostilno vsak dan obišče lepo število popotnikov. Domačnost, pomešana s tradicijo, dobra ponudba in lepo urejen lokal - to je Čelanova gostilna.

TM

Cvetličarka, ki ve, kako z bršljanovimi lističi

Ob razmišljanju, kdo so znani ljudje iz Slovenje vasi, ki se ukvarjajo s čim posebnim ali pa imajo preprosto zaslug, da se je v vasi kaj posebnega dogodilo, smo pomislili tudi na Dragico Vegelj. Po poklicu je cvetličarka, tudi aranžerka, ki ima že precej let svoj cvetličarski kotiček na dvorišču župnije sv. Martina na Hajdini, od nedavnega pa še cvetličarno v kiosku pri hajdinskem pokopališču. Gospa Dragica pa je »kriva« tudi za vse prijetne trenutke, ki so jih Slovenjevaščani preživeli skupaj ob spletnju praz-

ničnih zelenih verig in še prenekaterega domačega aranžmaja. Z venčki so že večkrat okrasili domačo podružno cerkev v Slovenji vasi, verjetno pa so Dragičine spretno roke pomagale še kje ob kaki slovesnosti ter naredile veliko tistega, kar naše oko niti opazilo ni. S Slovenjevaščanko, ki ji cvetje veliko pomeni (o tem smo se lahko tudi sami prepričali), smo na kratko poklepetali v oktobrskih dneh, ko je nastajal predpraznični Hajdinčan.

Poznamo vas kot cvetličarko, zato nas zanima, od kdaj se ukvarjate s

Dragica Vegelj veliko časa preživi v svoji cvetličarni.

Zelene »verige« v cerkvi v Slovenji vasi to dejavnostjo?

Dragica: »Intenzivneje se s cvetličarsko obrtjo ukvarjam od leta 1993. Seveda pa sem že prej delala v tej stroki.«

Domačini pravijo, da radi priskočite na pomoč, ko je potrebno pripraviti kakšno okrasitev?

Dragica: »Zelo rada sodelujem pri akcijah, ko skupaj z drugimi ženami pripravljamo različne krasitve v vasi. Pomagam pa tudi na prireditvah, ki se odvijajo v sosednjih vaseh. Letos sem skupaj z ženskami v Slovenja vasi krasila cerkev za »žeganje«. Moram povedati, da so pri tem sodelovale ženske skoraj iz vsake hiše

v vasi.«

In kako ste okrasile cerkev za letošnjo avgustovsko slovesnost?

Dragica: »Cerkev smo okrasile v venci in trakovi. Le-te smo, ovenčane s svežim bršljanom, razobesile po cerkvi. Vence pa smo spletele iz cipres, ki smo jih naprosile po celi vasi. Včasih pripravimo tudi »bunke«, ki jih prav tako pripravljamo iz ciprese.«

Ali je takšno delo naporno?

Dragica: »Sploh ne, saj ga opravljam z veseljem in je na nek način tudi moj hobi. V posebno veselje pa mi je, da se pri skupnem delu srečujemo ženske iz vse vasi.

Zelo rada imam družbo. Včasih se mi zdi, da je tega premalo, a z leti se tudi to izboljšuje, saj smo postale ženske v vasi bolj povezane tudi zaradi naših skupnih akcij.«

Ob koncu naj dodam, da gospa Dragica redno skrbi tudi za ocvetličenje v cerkvi v Slovenji vasi, na Hajdini pa ob večjih praznikih. Prav tako poskrbi za duhovniške grobove na hajdinskem pokopališču, tako je to storila tudi ob letošnjem dnevu mrtvih. Pripravila je veliko stvari iz cvetja, žal pa je le malo fotografij, ki bi pričale o njenem mojstrskem delu.

Pri nadaljnjem delu želim gospe Dragici še veliko uspehov in prijetnega druženja.

Metka Vidovič

Trio Škorci

Godci tria Škorci skupaj nastopajo že več kot 40 let. V tem času so odigrali nešteto skladb in zabavali ljudi na raznih prireditvah. Vabili so jih na veselice, poroke in razna druga slavlja. Tudi v družinskem krogu so radi zaigrali. Trio Škorce v popolni zasedbi sestavljajo Ivan Kirbiš, ki igra na kontrabas, harmonikar Štefan Ekart in Slovenjevaščan Karel Tement z violino. Na svojih nastopih so zasedbo večkrat zamenjali, včasih celo razširili. Izdali so svojo kaseto, ki je izkaz njihove odličnosti v igranju ljudske glasbe. Njihov sloves zgovorno potrjuje podatek, da jih še sedaj redno vabijo na skoraj vse prireditve ljudskega značaja. Sodelovali so tudi pri otvoritvi prizidka in telovadnice na osnovni šoli Hajdina.

Zadnje čase nastopajo manj, saj Karlova bolezen ne dopušča večjih naporov in tako so odpovedali tudi nastop na letošnji osrednji občinski slovesnosti.

Mnogo zdravja jim želimo in še veliko skupnih nastopov.

Trio Škorci v »razširjeni« zasedbi med nastopom v gostilni Slovenski hram. Karel Tement je drugi z leve.

V Slovenji vasi srečaš tudi Štajerske barone

Ansambel Štajerski baroni je na slovenski zabavnoglasbeni sceni že dokaj uveljavljen ansambel, na glasbenih tekmovanjih pa je požel vrsto uspehov ter lepih nagrad. Člani ansambla prihajajo od vsepovsod, a zanimivost - vodja ansambla je doma prav v Slovenji vasi, kjer je na št. 35 tudi njihov stalni naslov.

Sandi Gašljevič, tudi član slovenjevaškega vaškega odbora, je tisti, pri katerem ima ansambel redne tedenske vaje. Muzikantje so skupaj šest let, igrajo zabavno in narodnozabavno glasbo, slišali in videli pa smo jih že na ptujskem, vurberškem in števerjanskem festivalu, kjer so dosegli same visoke uvrstitve.

Kdo so baroni Štajerske:

Sandi Gašljevič - glavni vokal, kitara in vodja ansambla

Marjan Herzeg - vokal, frajtonarica, klaviature

Rado Munda - vokal, saksofon, klarinet, klaviature

Peter Krajnc - vokal, klaviature, trobenta, rog

Gorazd Hentak - vokal, bas kitara, bariton in tonski tehnik

USPEHI ANSAMBLA: Festival Vurbek 1996 - 1. nagrada občinstva, 2. nagrada strokovne žirije, Festival Števerjan 1996 - nagrada za najboljše debitante, Festival Ptuj 1996 - 2. nagrada občinstva, Festival narečne popevke Vesela jesen Maribor 1996 - nagrada za najboljši aranžma in izvedbo, Festival Vurberk 1997 - 1. nagrada občinstva, 1. nagrada strokovne komisije,

Slovenska polka in valček 2001 v Bohinjski Bistrici, kje so Štajerski baroni v finalu z valčkom zasedli 3. mesto.

nagrada za besedilo, Festival Ptuj 1997 - 2. nagrada občinstva, Festival Ptuj 1998 - 1. nagrada občinstva, Festival Ptuj 2000 - 1. nagrada občinstva in Slovenski valček 2001 - 3. nagrada občinstva. TM

PODJETNOST NA VASI

Mauta d.b.o.

Eno najuspešnejših podjetij v Slovenji vasi je Mauta d.b.o. (družba brez odgovornosti). Podjetje je bilo sicer registrirano v Kualalumpurju, ker naše oblasti nimajo posluha za njeno registracijo. Glavno delovanje podjetja je opravljanje preizkusov in širjenje dobre volje. Podjetje je večino časa v mirovanju, vendar po potrebi oživi. Potrebo po delovanju sproži glavni sponzor sam in tako je stalni dotok kapitala za njeno najnujnejše delovanje zagotovljen. Glavni sponzor ni nihče drug, kot sam ženin.

Vsa zadeva poteka takole: Mlad fant se zaljubi v Slovenjevaščanko in jo hoče odpeljati iz vasi. Seveda to ne gre kar tako in tukaj se pojavi potreba po oživitvi Maute d.b.o. Ženin hoče in mora dokazati, da bo lahko Slovenjevaščanko tudi preživljal. To lahko dokaže samo tako, da pri Mauti d.b.o. zaprosi za preizkus. Ko je zahtevek za preizkus vložen in dostojno potrjen s tekočimi koleki, se Mauta d.b.o. dokončno aktivira. Pripraviti je potrebno vse pripomočke za preizkus, sklicati začasno zaposlene (samo neporočene!!!), jih primerno obleči in podkrepiti. Datum preizkusa določi ženin sam.

Ko pride dan preizkusa, je navada taka,

da se mautarji zbirajo že zgodaj zjutraj. Brez obveznih »kuhnšekov« in klobukov seveda ne gre, da o beli srjaci in kravati sploh ne govorimo. Prebujeni direktor Maute razdeli dela: eni kar takoj igrat karte, drugi poiskat najbolj grčav hloed, tretji nabavit slamo... Ko je nabava materiala končana, sledi nalaganje na voz in traktor počasi požene proti mestu dogodka, umes pa mautarji zapojejo eno ali dve po domače. Petje običajno spremlja muzikant. Na mestu dogodka razporedijo pripomočke. Med drevesi raztegnejo verigo, da si ženin ne bi premislil in pobegnil. Fantje opravljajo različna opravila (žagajo, sekajo drva, klepajo koso in kosijo, kartajo...). Predussem pa skrbijo za dobro razpoloženje. Takrat se približa karavana z ženinom na čelu. Ker je to dan, ko se namerava ženin tudi poročiti z našo deklino, ima ob sebi ponavadi tudi pričo-sosponsorja. Navada je taka, da ženin pove kaj bi, prazzaprav rad od Maute d.b.o. Tu še

ponavadi ni nobenih zapletov, saj so o preizkusu že usi nauzoči obveščeni in nanj pripravljeni. Direktor ženinu naloži nekaj manjših osnovnih kmečkih opravil (žaganje drv, sekanje drv, mlatenje slame, pitje špricarja na eks...). Ženin to ponavadi opravi z odliko. Povedati je treba, da je vse orodje v lasti mautarjev izredno kvalitetno in nabrušeno najmanj 12 let pred preizkusom. Nato pa je na vrsti težji del, saj je treba opraviti preizkus razporejanja denarja v družini. Ženin mora s pomočjo priče dokazati, da je sposoben preživeti družino in še nekaj malega »prišparati«. In to »prišparano« mora sedaj pokazati in v duhu dobrega gospodarja vložiti v uspešno podjetje Mauta d.b.o. Mauta d.b.o. ima določene minimalne standarde vložka, ki pa so zelo variabilni in s spretnim vrtenjem jezika lahko ženin to spodnjo mejo precej zniža. Ampak pod vsako mejo pa ne gre, saj so zagonski stroški Maute d.b.o. vendarle fiksni. Pogajanja se ponavadi iztečejo po željah vseh prisotnih: mautarji se poslovijo od svoje deklina (zaradi ohranjanja resnice je treba povedati, da je slovo včasih tudi precej težko) in ji zaželi veliko otrok, ženin lahko odpelje nevesto na poroko, mautarji si gredo poplaknit izsušena grla, naključni prisotni pa se lahko še dolgo spominjajo oživitve Maute d.b.o. Najpozneje drugo jutro je Mauta d.b.o. spet pripravljena na mirovanje. Vendar samo do naslednjega sponzorskega vložka...

(jom, predstavnik za stike z javnostjo)

Marjanova zgodba

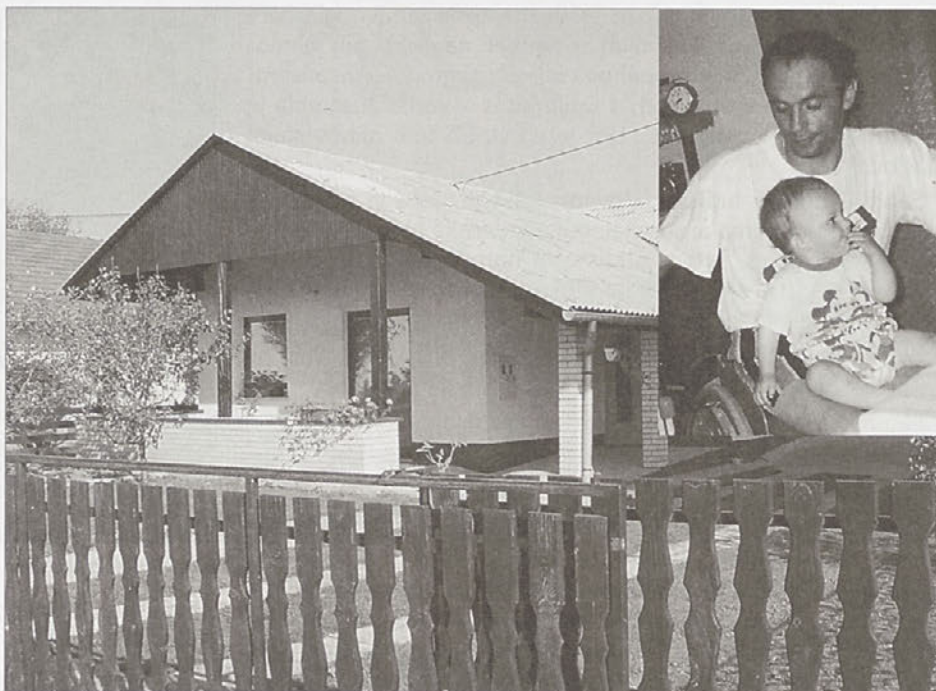
Le kdo ne pozna Marjana Žunka iz Slovenje vasi? Na invalidski voziček je prikovan že od leta 1982, ko je nesrečno padel z motorjem. Vendar mu v tem času do danes še nikoli ni zmanjkalo veselja in upanja v lepšo prihodnost.

Prava Marjanova zgodba pa se je začela leta 1990. Do takrat je Marjan živel sam v majhni hiški, ki je bila potrebna temeljite obnove. Na novo takrat ni upal niti pomisliti, saj mu je skromna invalidna komaj zadostovala za življenje. Že takrat so se fantje in dekleta iz vasi radi zbirali pri njem in mu pomagali pri vsakdanjih opravilih: eden je nasekal drva, drugi očistil tla... In ker ima več ljudi več idej...

"Organizirajmo veselico za Marjana," je bila ideja, kamenček, ki je sprožil plaz neslutnih razsežnosti. Ta prvi kamenček je sprožil Marjanov prijatelj in takratni predsednik mladinske organizacije v Slovenji vasi Stevo Tomčič. Junija je bila veselica res organizirana in odziv je bil večji od najlepših pričakovanj. Nabrlo se je kar precej denarja in upanje na srečen konec zgodbe je bilo vedno bolj prisotno. Na dvorišču so se pojavili prve vreče cementa, kupi peska...

Bilo je poletje in Marjan je preko invalidske organizacije odpotoval na počitnice v Novigrad. Skrb za hišo je prevzel Stevo. Lahko si samo mislimo, kako je bil Marjan presenečen, ko je po vrnitvi domov našel hišo, ki je bila na pol porušena. Stal je le še njen sprednji del. Ob njem so bili že položeni temelji za novo hišo! Marjan pove, da je takrat prvič zares začutil, da se vse skupaj zares dogaja in da vse to le niso sanje. Ko je avtoprevoznik Rudi iz Tuzle pripeljal še siporeks v hladilniku (tja meso, nazaj siporeks), se je pričela gradnja čisto zares.

Nekako v tem času je novinar Martin Ozmeč opravil z Marjanom intervju, ki je bil objavljen v Tedniku. Odziv je bil velik. K njemu so prihajali znani in neznani ljudje in povpraševali, kako lahko pomagajo. Vsak je hotel nekaj prispevati ali pomagati in dela so hitro napredovala. Veliko obrtnikov se je zvrstilo pri Marjanu in nihče od njega ni zahteval plačila. Na dvorišču se je kopicil gradbeni material, eni so prinašali hrano za delavce, drugi so sami poprijeli za delo... Pomagali so sosedje, vaščani, prijatelji, ljudje iz drugih okoliških vasi... Ob gradnji te hiše se je pokazalo veliko pozitivnega duha in dobre volje. Zadovoljni so bili vsi, Marjan, ki so se mu pred očmi izpolnjevale sanje in tisti, ki so mu priskočili na pomoč. Gradnja je hitro napredovala in že je bilo slu-

titi, da bo Marjan novo leto preživel v svoji novi hiši.

In res. 10. novembra 1990 je pred vrati visel slavnostni otvoritveni venec, pred njim presrečni Marjan, zadaj pa cela vrsta ljudi dobre volje, ki so se veselili skupaj z njim. Od veselice je minilo šest mesecev!

"Vsega se ne da opisati, to je potrebno doživeti," reče Marjan na koncu te zgodbe in tisti, ki smo bili takrat zraven mu lahko le pritrdimo. Doda še: »Hvala vsem iz srca za pomoč.«

Že v času pred nesrečo je bil Marjan navdušen športnik in tak je ostal tudi kasneje. Začel je trenirati košarko v Mariboru. Zaradi zagnanosti na treningih je hitro napredoval. Povabili so ga v reprezentanco Jugoslavije. Po razpadu Jugoslavije je igral tudi v slovenski izbrani vrsti. Sedaj igra le še za ohranjanje kondicije

in družabnih stikov.

Na teh športnih in družabnih popotovanjih je spoznal tudi svojo izbranko Heleno. Poročila sta se in ustvarila družino. Davidu se je kmalu pridružil še majhen in razigran Rok, ki je atiju v veliko veselje. Skupaj so si dom še povečali in si ga naredili prijetnejšega.

Marjan je zadovoljen s svojim življenjem. Vsem in sebi je dokazal, da lahko tako hud udarec usode z močno voljo in optimizmom preraste. Želi si le zdravja, družinske sreče in še naprej tako dobre sosedske odnose, za katere pravi, da so več kot vzorni.

Lepo je živeti z ljudmi dobre volje in Marjan je eden takih, ki jim dobre volje ne zmanjka. Želimo si lahko le, da bi s svojo dobro voljo in optimizmom "okužil" veliko ljudi okrog sebe.

PRISRČNA HVALA SLOVENJEVAŠČANOM ZA POMOČ

Dober mesec in pol smo potrebovali, da je nastal **SLOVENJEVAŠČAN**, priloga Hajdinčana. Vanj smo vložili veliko svojih idej, nekateri tudi znanja, izkušenj in predvsem dobre volje, kajti samo tako je nastalo nekaj, na kar smo lahko navsezadnje ponosni. Nekateri bodo ob prebiranju Slovenjevaščana imeli svoje mnenje in prav je tako, nekdo nas bo morda pri čem pokaral, ampak nikoli ni prepozno, da kaj popravimo, morda naredimo boljše. Na voljo smo imeli mnogo premalo strani, da bi se lahko razpisali o vsem in o vsakomur posebej, priložnost zato bo morda spet čez leta. Imela pa sem to srečo, da sem si v kratkem času pridobila zares odlične in zagnane sodelavce; predsednika in člane vaškega odbora, predsestavnike društev, občinskega svetnika, mnoge znane in manj znane vaščane, skratka ljudi, ki so se skupaj z mano trudili, da je nastalo to, kar držite v rokah. Vsem skupaj prISRČNA hvala za vsestransko pomoč.

Tatjana Mohorko

Nagrajenci iz poletne številke Hajdinčana

Na letošnje poletje so nam ostali le spomini, nekaterim zelo lepi, drugim zaradi suše manj prijetni. Pa vendar, življenje se odvija naprej, spet so pred nami nova pričakovanja in nove vsakodnevne dogodivščine. Obdaja nas čudovita jesen, ki nam je po septembrskem dežju vendarle poklonila še nekaj toplih sončnih žarkov. In ob pripravljanju te številke Hajdinčana, ki jo zdaj prebirate, se vračamo tudi v poletno, ki vam je poleg mnogih člankov prinesla tudi nekaj nagradnih, lahkotno poletnih igrice.

KAPELICE OBČINE HAJDINA

Predstavili smo vam vse kapelice naše občine in vas seveda povprašali po tem ali jih prepoznate. Na naslov našega uredništva smo prejeli veliko pravih odgovorov, tričlanska komisija pa je izžrebala nagrajenko, in to je gospa **Silva Fridl, Zg. Hajdina 76a, pošta Hajdina.**

Seveda se zgodba o kapelicah tukaj še ne konča, saj še vedno zbiramo podatke o posameznih kapelah po vaseh in upamo, da vam jih bomo lahko kmalu tudi podrobneje predstavili.

NAGROBNIK Z NAJSTAREJŠO LETNICO

Poskrbeli smo tudi za to, da ste se v poletnem času odpravili na sprehod. Prejeli smo kar nekaj pošte in vsi odgovori so bili enaki. Po vašem mnenju je najstarejši nagrobnik na hajdinskem pokopališču tisti, ki ima napis: **Simon Kvar 1803 - 1870**

Gospod Kvar je bil včasih župnik v hajdinski cerkvi.

Komisija je tudi izmed te prispele pošte izžrebala nagrajenko, in to je gospa **Marta Šegula, Sp. Hajdina 70, pošta Hajdina.**

Še vedno pa pričakujemo vaše sodelovanje na tem področju raziskovanja hajdinskega pokopališča. Če najde kdo še starejšo letnico, ki je napisana na kateremkoli nagrobnem kamnu na hajdinskem pokopališču, naj nam to prosim javi in njegov trud bo prav tako nagrajen.

NAGRADNA KRIŽANKA

Geslo nagradne križanke: ZELENICA, GOLF, IGRISČE

Med prispelimi odgovori smo izžrebali nagrajenko gospo **Silvo Žižek, Zgornja Hajdina 83, 2288 Hajdina.**

Hvala vsem, ki našega Hajdinčana radi prebirate in ga preberete tudi dovolj natančno, da v njem najdete nagradne igre, ki vam nato pomenijo izziv za sodelovanje. Upamo, da vam je poletna številka Hajdinčana vendarle popestrila vaš vsakdan, nagrajencem pa iskrene čestitke in obvestilo, da lahko dvignejo nagrade osebno v tajništvu občine Hajdina.

Velika pričakovanja naplavijo malo sreče.
Drobno presenečenje te z njo preplavi.

Trpljenje naredi človeka modrega.
Moder človek se izogne marsikateremu trpljenju.

Eno srce rodi sto želja.
Eno sonce rodi sto pomladi,
toda ne vseh naenkrat...!

V hvaležen spomin

Umrlji od 20. 07. do 16. 10 2001

- Maksimiljan ŠALAMUN, Zg. Hajdina 64, roj. 22.03.1924, umrl 20.07.2001
- Angela LENART, Slovenja vas 39/e, roj. 13.03.1949, umrla 25.07.2001
- Marijan MIKLAUŽIČ, Gerečja vas 66, roj. 17.02.1944, umrl 24.07.2001
- Jožef ZAJŠEK, Skorba 71, roj. 15.03.1948, umrl 05.08.2001
- Janez FAJT, Draženci 81, roj. 13.09.1936, umrl 07.08.2001
- Janez MAROH, Zg. Hajdina 135, roj. 29.10.1920, umrl 12.08.2001
- Janez MAJCEN, Gerečja vas 48, roj. 27.09.1933, umrl 16.08.2001
- Friderik SAGADIN, Zg. Hajdina 85, roj. 03.03.1926, umrl 21.08.2001
- Zlatko KOPŠE, Slovenja vas 35/a, roj. 24.06.1968, umrl 12.09.2001
- Franc KAISERSBERGER, Gerečja vas 2/d, roj. 30.04.1931, umrl 13.09.2001
- Hermina VIDOVIČ, Draženci 43, roj. 16.03.1912, umrla 28.09.2001
- Katarina SKAZA, Slovenja vas 42, roj. 01.04.1920, umrla 14.10.2001
- Štefan LJUBEC, Sp. Hajdina 54/a, roj. 25.12.1934, umrl 16.10.2001

HAJDINČAN je glasilo Občinskega sveta občine Hajdina. Uredništvo: Tatjana Mohorko, Nataša Korenjak, Silva Brodnjak, Saška Serec, Silva Hajšek, Metka Vidovič, Valerija Šampri in Jože Mohorič. Lektoriranje: Silva Hajšek. Tisk: RENELI d.o.o. Naslov uredništva: Občina Hajdina, Zgornja Hajdina 45, 2288 Hajdina, telefon: 02 788 30 30, fax: 02 788 30 31. Glasilo občine Hajdina je vpisano v evidenco javnih glasil, ki jo vodi Ministrstvo za kulturo RS pod zaporedno številko 1639. Na osnovi 25. člena Zakona o davku na dodano vrednost, Uradni list RS, št. 89/98, je glasilo Hajdinčan uvrščeno med proizvode, od katerih se obračunava in plačuje 8% davek. Fotografija na naslovnici: Tatjana Mohorko

SDS

Občinski odbor SDS

Vsem občankam in občanom
občine Hajdina
iskrene čestitke ob tretjem rojstnem dnevu!

Izvršilni odbor

KREMEN Kremen cementinarstvo
ULH.Šaranoviča n.n.
2000 Maribor-Melje
Slovenija
WWW.KREMEN-CEM-SP.SI
CEM.KREMEN@SIOL.NET

Simon Štuber
direktor
tel./fax 02 25 24 687

UMETNIŠKO KOVAŠTVO

Ivan Šumandl, s.p.

Stogovci 18, SI-9253 Apače, Tel. & fax: 02/563 1396, delavnica: 02/563 1396

Izdelujemo:

- ROČNO KOVANA VRATA (DRSNA, DVOKRILNA)
- ROČNO KOVANE OGRAJE
- ROČNO KOVANI OKENSKI ŠČITI PROTI VLOMU
- ROČNO KOVANE BALKONSKJE OGRAJE
- ROČNO KOVANE STOPNIŠČNE OGRAJE
- TER DRUGI IZDELKI PO ŽELJI KUPCA

Vsi izdelki so vroče cinkani (Pocinkovalnica Celje)
ter dvakrat pobarvani s posebno barvo.

Na izbiro imamo več vrst barv:

bela
bela – zlata
črna

RADING,

podjetje za inženiring, proizvodnjo in trgovino,
Gornja Radgona, d.o.o.
Trg svobode 12,
SLO - 9250 GORNJA RADGONA

- ❖ inženiring na področju CATV
- ❖ gradnja kabelsko razdelilnih sistemov
- ❖ upravljanje kabelsko razdelilnih sistemov za CATV
- ❖ vzdrževanje kabelsko razdelilnih sistemov za CATV
- ❖ montaža satelitskih individualnih anten (tudi digitalnih), anten za zemeljske programe
- ❖ montaža in vzdrževanje skupinskih antenskih naprav

Telefon: (02) 56 11 64 1, Faks: (02) 56 48 04 9, GSM: 031 617 131
e-mail: rading.g.radgona@siol.net

IZDELAVA

VSEH VRST ŠTAMPILJK

Proizvodno in trg. podjetje

DANICA d.o.o.

Draženci 21/b 2251 Ptuj

Tel.: 02/788-30-00 Fax: 788-30-01

GSM-041/755-452

ČESTITAMO OB 3. OBČINSKEM PRAZNIKU!

Vse za Koline

IN MESARSTVO

PRODAJALNA **KOMES**

MESARSKO ORODJE IN PRIBOR
NARAVNA ČREVA IN UMETNI OVITKI

PLASTIČNA IN KOVINSKA POSODA

ZAČIMBE ZA KOLINE & KOMPLET MEŠANICE ZAČIMB

KMETEC SLAVICA s.p.

Apače 224, 2324 Lovrenc na Dr. polju

Tel.: 02 797 18 11 E-mail: komes@amis.net

Draženci

Telefon: 02 781 13 51; GSM: 041 331 931

Možje in fantje, presenetite svoje žene in prijateljice! Namesto k štedilniku jih povabite na lepše...

Ko se boste vračali, se ustavite pri nas, v Gostilni Rajh v Dražencih, ponudili Vam bomo odlično nedeljsko kosilo.

Žene in dekleta, privoščite si kdaj pa kdaj kakšen kuhanja prost dan in skrbi za hrano prepustite nam...

V zelo kratkem času Vam pripravimo pizzo Rajh, ploščo Rajh, vse vrste ribjih specialitet, vsak dan drugačno malico z juho...

V naših prostorih lahko hkrati sprejmemo skupino do 100 gostov.

Če želite brezskrbno proslaviti svoj praznik v domačem okolju ali v dvorani v Vašem kraju, Vas postrežemo tudi tam.

